

Ê Nhóc, Làm Bạn Gái Anh Đi

Contents

Ê Nhóc, Làm Bạn Gái Anh Đi	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3: Chương 3	7
4. Chương 4: Chương 4	9
5. Chương 5: Chương 5	11
6. Chương 6: Chương 6	14
7. Chương 7: Chương 7	16
8. Chương 8: Chương 8	18
9. Chương 9: Chương 9	20
10. Chương 10: Chương 10	23
11. Chương 11: Phỏng Vấn Nhân Vật	26
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14: Ngày 2 – Thử Thách Lòng Dũng Cảm	33
15. Chương 15: Ngày 3 – Thách Thức Hay Sự Thật ?	35
16. Chương 16: Ngày Anh Trở Về (1)	38
17. Chương 17: Ngày Anh Trở Về (2)	40
18. Chương 18: Ngày Anh Trở Về (3)	42
19. Chương 19: Ngày Anh Trở Về (4)	44
20. Chương 20: Nói Chuyện Cùng Anh	47
21. Chương 21: Câu Chuyện Của 3 Người	49
22. Chương 22: Triệu Tập	51
23. Chương 23: Bại Lộ (1)	54
24. Chương 24: Bại Lộ (2)- Tâm Tư Của Dương Chi	56
25. Chương 25: Valentine	58
26. Chương 26: Tạm Biệt Em	61
27. Chương 27: Ốm	63
28. Chương 28: Vị Hôn Thê Rắc Rối	65
29. Chương 29: Anh Không Tin Em Sao ?	67
30. Chương 30: Xa Cách	69
31. Chương 31: Giành Lại Công Bằng !	74
32. Chương 32: Đi Chơi	77
33. Chương 33: Anh Chàng Khóa Trên	79
34. Chương 34: Anh Trai	81
35. Chương 35: Cafe, Latte Và Cappuchino	84
36. Chương 36: Tâm Tư Của Minh Châu Về Chàng Trai Cùng Lớp	85
37. Chương 37: Ê Ngọc Linh, Mà Nghĩ Sao Về Tên Minh Dương ?	88
38. Chương 38: Phi Công Trẻ Lái Máy Bay Bà Già	90
39. Chương 39: Ăn Tất Có Đau Không ?	92
40. Chương 40: Sự Trở Lại...	95

41. Chương 41: Chương 41	97
42. Chương 42: Chương 42	100
43. Chương 43: Chương 43	103
44. Chương 44: Chương 44	107
45. Chương 45: Chương 45	112
46. Chương 46: A Happy Ending ?	115
47. Chương 47: Ngoại Truyện	119
48. Chương 48: Ngoại Truyện: “thuận Theo Chiều Gió”	122

Ê Nhóc, Làm Bạn Gái Anh Đi

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện: Ê Nhóc, Làm Bạn Gái Anh Đi Thể loại: học đường, truyện tình yêu, lãng mạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-nhoc-lam-ban-gai-anh-di>

1. Chương 1: Chương 1

TRỞ VỀ VIỆT NAM

Sân bay Nội Bài, 10 giờ đêm....

Máy bay vừa đáp xuống mặt đất, cửa vừa mới mở cái là nó đã lao xuống thật nhanh. Hít thở cái không khí trong lành của Hà Nội.

Sau 4 năm du học ở Mỹ thì cuối cùng nó cũng trở về quê hương của nó.

Hít thở chán chê nó chợt nhận ra đã tối rồi nên về nhà thôi. Nó liền bắt một chiếc taxi về nhà.

Bảo bác tài xé đồ ở trước cổng, trả tiền cho bác và xách vali đi vào.

Trời tối rồi, giờ ai mở cổng cho nó đây. Biết thế hồi đó lấy bản sao cái chìa khóa cổng đi. Giờ sao đây ???

A ! Nó liền ném cái vali qua cái cổng một cách vô tâm rồi sau đó sử dụng skill leo tường để vào trong

Mission complete ! Nó thỏa mãn ung dung mở cửa đi vào.

Cạch...

Vừa mới đóng nhẹ cái cửa xong thì một người con trai xuất hiện. Chưa để nó kịp phản ứng tên đó đã nói:

– Cô là ai và sao vào được nhà tôi ? : Nhà tôi? Đây cũng là nhà nó mà.

– Anh Minh ? : Nó ngơ ngác nói, cố nhìn kĩ khuôn mặt tên đó

– Đừng nói mày là ... : Người con trai đó lại gần nó

Cái chiều cao khủng bố này. Thân hình vạm vỡ này. Mái tóc đen bù xù này. Đôi mắt đen lạnh lùng này. Cái mũi cao cao này.

Đây là...

- Anh hai !: Nó nhảy vào ôm anh thật chặt
- Ặc ! Mày đây hả Chi, 4 năm không gặp mày khác thật đó: Anh vuốt nhẹ mái tóc đen của nó :- Giờ thì bỏ anh ra, anh máy sắp chết ngạt rồi nè

Nói liền nó bỏ anh ra luôn

- Thế về Việt Nam làm gì ? : Lấy lại được oxi, anh bình tĩnh hỏi nó
 - Thích thì về thôi, với cả nhớ anh mà: Nó cười để lộ hàm răng trắng như sữa của mình
 - Haiz... Thế mày có định đi học tiếp lớp 10 không ?
 - Có chứ, học chung trường anh đó !
 - Thảo nào mẹ gửi về một bộ đồng phục con gái về. Cứ tưởng của con nào thì ra là của mày
 - Anh không thể ít nhất gọi em là “Chi” hay là “em gái” thay vì dùng từ ” mày ” hả ?
 - Không, quen miệng rồi. Thôi mau đi ngủ đi, mai mày còn đi học đó: Anh xoa đầu nó và vào đi vào ngủ
- Sáng hôm sau....

Mới tầm 6 giờ sáng mà nó đã thức dậy và vệ sinh cá nhân rồi. Mặc bộ đồng phục mà mẹ gửi về cho nó. Chiếc áo sơ mi trắng với cái váy đen dài chưa đến đầu gối.

Xuống dưới bếp, lục lọi một hồi trong bếp nó lấy ra mấy quả trứng và chút cơm rang còn thừa trong tủ lạnh. Sắn tay áo lên trở tòi, từ 2 thứ nguyên liệu trên nó đó tạo ra cơm rang trứng của Nhật Bản.

Phần cơm rang được cả miếng trứng to che mất. Nó cất lọ sốt cà chua và nắn nót vẽ lên phần của anh nó chữ ” Onii- chan baka”. Tạm dịch là: Anh hai đại ngốc.

Còn riêng phần nó thì là chữ ” Kawaii Imouto”. Tạm dịch là đứa em gái dễ thương. Nó măn nguyện mỉm cười nhìn thành quả à nhằm kiệt tác của nó

Anh nó cũng nhanh chóng dậy và đi xuống trong bộ áo trắng quần đen. Nhìn xuống bàn ăn thấy ngay bữa sáng là anh lao xuống nhanh.

Nhìn phần ăn của mình rồi liếc sang phần ăn của nó. Anh chỉ chép miệng nói:

- Cái con thần kinh, viết linh tinh lên thức ăn làm quái gì ? : Vừa nói ăn vừa súc miếng cho vào miệng ăn :- Nhưng mà cũng ngon đấy chứ.
- Đương nhiên, em gái của anh mà: Nó ưỡn ngực tự hào
- Mỗi tội trứng cháy quá, cơm rang thì vẫn còn khô: Và sau đó là đồng lời phê bình
- Rồi rồi mau ăn sáng thôi anh

Sau khi ăn xong thì cả 2 cùng nhau cuốc bộ đến trường với nhau.

Vừa thấy anh bước vào một đồng lứa con gái lao vào rồi chợt dừng lại và tản ra khi thấy nó đang đi cùng anh.

Nhiều tiếng xì xầm bắt đầu vang lên, nó trở thành tâm điểm của mọi người

- Con nhỏ kia là ai mà lại đi cùng anh Minh
- Nó đang ăn bám anh Minh của chúng ta
- Nhìn thế nào cũng thấy nó xấu tệ, thế quái nào lại đi cùng anh ấy
- Anh Minh, tại sao anh lại bỏ chúng em theo con đó

Nó thì chẳng quan tâm mọi người xì xào, bàn tán cái gì. Nó chỉ cứ việc ôm tay anh nó thôi.

DING DONG

~Tiếng chuông vào lớp vang lên, nó tạm biệt anh và đi vào lớp của nó. Lớp 10a3

– Xin giới thiệu với các em đây là bạn học mới của chúng ta. Em Mai Dương Chi

Thấy nó nhảy vào lớp một cái, cô giáo nó suýt đau tim mà chết nhưng vẫn giữ cái bộ mặt nghiêm nghị và nói

– Xin chào, tớ là Mai Dương Chi. Mong được các bạn giúp đỡ

Vừa nói xong nó ngẩng mặt lên nhìn các đồng chí nó sẽ học cùng 3 năm học sau này

Một nửa đám con gái nhìn nó với anh mắt hình viên đạn, coi nó là kẻ thù. Những bạn khác thì phản ứng rất chi là bình thường. Đám con trai thì chảy hết nước dãi khi thấy nó.

Đến đây xin tả chân dung nó luôn.

Thân hình nhỏ nhắn, 3 vòng cực chuẩn. Mái tóc đen chuẩn người Việt óng ả dài ngang lưng. Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng không tì vết với 2 lúm má đồng tiền. Đôi mắt đen trong veo nhưng cũng có chút hấp dẫn. Cái mũi nhỏ nhắn xinh xinh. Đôi môi đỏ mọng như trái dâu chín

Nó cứ như là thiên thần giáng trần vậy !

– Cô ơi, em ngồi đâu vậy ? : Nó quay sang hỏi cô giáo

– Cuối lớp, cạnh bạn Ngọc Linh

Nó mang cặp xuống cuối dãy và thả cái cặp xuống không thương tiếc.

Quay sang nhìn cô bạn ngồi cạnh bạn. Cô gục mặt xuống mặt bàn. Mặc chiếc áo khoác có mũ che đi khuôn mặt làm nó không nhìn rõ mặt cô

Theo nó nghĩ là cô đã ngủ nên không làm phiền gì cô nữa. Nhưng cô bạn Ngọc Linh này vẫn chưa ngủ. Miệng bỗng nở nụ cười đắc ý và nghĩ thầm ‘ Vậy là Mai Dương Chi đã về Việt Nam sao ? Từ nay trường Thiên Vương này sẽ có trò hay đây ‘

2. Chương 2: Chương 2

ĐỪNG CÓ ĐỘNG VÀO MAI DƯƠNG CHI NÀY

Giờ ra chơi...

Vừa mới ra chơi cái thôi là nó đã lao nhanh lên lớp 11a4 – lớp anh nó

– Cô bé muốn gặp ai vậy ? : Một chị gái xinh xinh bước đến hỏi nó

– Anh Thiên Minh ạ : Nó giả vờ lễ phép nói, trong lòng thì cười thầm vì chợt nghĩ ra trò vui trong đầu

– Ê Minh ! Có em lớp 10 tìm mày nè !

– Ra đây: Anh bước ra : Tìm anh mà có việc gì ?

– Anh à, em gái yêu dấu của anh đói lắm. Em muốn ăn trưa cùng anh~ : Nó ồ ọc trước mặt nhiều anh chị
Nhìn 2 anh em nó cứ như người yêu vậy

Đương nhiên nó nhanh chóng nhận được sự yêu mến của mấy anh chị lớp anh nó.

Căng tin...

– Thế mà muốn ăn gì anh dãi ? : Anh hỏi

– 1 đĩa cơm rang thực phẩm, 2 phần gà và 1 cốc trà chanh nha

– Rồi: Anh ra lấy khẩu phẩu nó và đặt nhẹ xuống bàn

Thấy đồ ăn là mắt nó sáng ngay, chén hết đồng đồ nhanh gọn lẹ.

Anh nhìn nó với một ánh mắt kì lạ

-Anh nhìn gì ?

– Tao không ngờ em gái mình đã biến thành heo đấy

– Hả ? Anh nói gì ? : Nó thẳng tay đập anh bay ra khỏi ghế

Tất cả mọi người trong căn tin nhìn nó với ánh mắt ‘con nhỏ này chết chắc rồi’

Nhưng trái với những gì họ nghĩ, anh chỉ nhẹ xoa đầu nó và nói:

– Đá mạnh thế?

Cái gì ? Nó cả gan đá hẳn đại ca trường mà anh không có đánh lại mà còn xoa đầu nó ư ?

Rốt cuộc con nhỏ này là ai vậy ?

Sau khi ăn trưa xong nó vui vẻ đi lên lớp. Nó đột nhiên bị chặn lại bởi một đám đàn chị năm trên.

Một bà chị với mái tóc nhuộm vàng xoan tít như spaghetti. Mặt thì một tá mỹ phẩm. Môi thì tô son đỏ đậm. Nhìn nó với ánh mắt khinh thường

– Cho hỏi chị muốn gì ạ ? : Nó vẫn tiếp tục cái vai diễn nữ sinh trong sáng

– Đây là Mai Dương Chi phải không ?

– Vâng, là em đây

– Mau mau tránh xa anh Minh ra

– Chị là gì của anh ấy ?

– Tao sẽ là bạn gái tương lai của anh ấy

Bạn gái tương lai ư ? Nó chau mày nhìn chị ta. Cái loại son phấn như chị ta chưa quen anh đã bị ghét rồi.

– Bạn gái tương lai sao ? Chị có vẻ hơi tự tin thái quá nhỉ ?

– Tao đẹp ! Đương nhiên anh ấy phải yêu tao rồi !: Oe. Bà chị này ảo tưởng hơi quá đà rồi đấy

Anh mà nhìn chắc cũng ói mất. Nó vẫn cố lịch sự nói:

– Thế chị muốn nói gì với em vậy?

– Tao muốn mày tránh xa anh Minh ra

– Hừ... Nếu tôi không tránh xa thì chị tính tính làm gì tôi: Nó đột nhiên thay đổi giọng điệu và cách xưng hô với chị ta

– Nếu vậy thì : Chị ta lại gần và vuốt nhẹ làn da trắng của nó, ghét sát tai nó và nói nhỏ: – Tao sẽ hủy hoại cái khuôn mặt đẹp đẽ này của mày đấy

Chị ta tưởng rằng nó sợ quá không dám nói gì nên nở một nụ cười đắc thắng. Nhưng nhìn khuôn mặt nó hoàn toàn tỉnh bơ.

– Tao nói thật đấy

– Ừ, thì tôi có bảo chị nói dối đâu. Nhưng....tôi sẽ không làm theo lời chị bảo đấy.

– Con này to gan.... Bọn bay, đánh nó đến khi nó không dám nhìn anh ấy cho tao

Một đồng đàn chị đầu gấu xông lên. Tay cầm dao, kéo và thậm chí là cả dao rọc giấy. Tất cả cùng lao về phía nó.

Nó thì cứ đứng yên xem mấy bà chị này sẽ tính làm gì. Bà chị với cái kéo xông lên trước, tính cắt vài lọn tóc để dọa nó sợ. Nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị nó nhanh chóng đập phát ngay gáy ngất luôn.

Biết nó không phải cái dạng bình thường, 2 bà chị kia cùng nhau song kiếm hợp bích lên đánh nó.

Cả 2 mũi dao sắc nhọn đều hướng về nó nhưng chỉ trong tích tắc....

Phập !!!

Bằng một cách nào đó, nó nhanh tay giật lấy 2 cái dao và cắm mạnh chúng vào lòng bàn tay của họ

– A!!!

Tiếng hét của họ vang lên. Một thứ chất lỏng màu đỏ chảy ra. Một mùi tanh lạ thoang thoảng trong không khí. Máu của 2 chị ta không ngừng chảy ra

Riêng bà chị vừa nãy thấy xong mặt tái mét lại, không nói nên lời.

Nó chỉ nhìn chị ta và nói:

– Ui da ! 2 chị bị thương rồi kìa, mau vào phòng y tế đi. Vết cắt vừa nãy sâu lắm đó: Rồi đột nhiên cả ánh mắt và giọng nói nó thay đổi nhanh chóng: – Đừng có để tôi thấy mấy người đó

Nói rồi nó bỏ mấy chị ta lại và ung dung bước về lớp, tiếp tục cái vai nữ sinh trong sáng của mình.

Quay về lớp của mình, việc đầu tiên nó muốn làm là kết bạn với cô bạn Ngọc Linh ngồi cạnh nó. Nhưng vừa quay sáng là đã chẳng thấy ai rồi.

Lúc nó chợt nhận ra thì giờ học đã bắt đầu rồi. Bây giờ là tiết Toán, cái tiết nhàm nhất đối với nó.

Cái này nó đã học từ hồi đi du học rồi nên cần nghe làm quái gì nữa. Nó ngồi đọc truyện tranh với nghe nhạc luôn mà không quan tâm gì đến việc cô giáo đang đứng ngay cạnh nó.

– Dương Chi !!!: Cô hét lên làm cả lớp giật mình.

Nó nhẹ nhàng đặt quyển truyện tranh xuống, bỏ tai nghe ra và quay sang nói :

– Cô à, chúng ta vẫn đang trong tiết đấy. Mong cô hạ giọng xuống tí

Cô giáo nó nghe xong mặt đỏ lên vì tức giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh mà nói:

– Cả gan ngồi chơi trong giờ của tôi chắc em phải học giỏi nên gan mới lớn nhỉ. Thế này đi, nếu em có thể giải được bài toán của tôi thì từ này về sau em có thể cúp tiết tôi luôn

– Được thôi, là cô nói đấy

Cô nghe vậy liền nở một nụ cười nham hiểm như rãnh nó đã mắc mưu của cô.

Cô liền viết lên bảng một phương trình dài dằng dặc.

Cô nghĩ thầm rằng mình đại thắng rồi vì đây là toán lớp 12 nâng cao. Chưa học sinh lớp chuyên nào làm được nó, huống chi nó làm được.

Nó nhìn lên bảng và nhếch miệng cười. Nó lấy viên phấn và viết lia lịa không nghĩ.

Chỉ trong tích tắc nó đã làm xong. Cả cô và mấy người dưới lớp nhìn nó một cách ngạc nhiên.

– Đúng...rồi: Cô lấp bắp nói và quay sang nhìn nó

Nó rớt cuống là ai vậy ?

– Hừ... Có vẻ các người khinh thường tôi có đấy. Nghe đây ! Đừng có động vào Mai Dương Chi này !: Nó ưỡn ngực lên nói

Mặc kệ mọi người vẫn đang còn ngơ ngác, nó cúp tiết luôn...

‘Mai Dương Chi cô đúng thật là thú vị’

Từ xa một cô gái đứng đó nhìn nó, miệng nở một nụ cười mãn nguyện

3. Chương 3: Chương 3

GẶP NHAU

Nó ra sân sau trường, ở đây có trồng một cây cổ thụ nghìn năm.

Nó muốn đến đây xem thử lắm.

Trước mắt nó là cả một bãi cỏ xanh. Lù lù to to như cái đình cột chính là cái cây cổ thụ nghìn năm.

Những chiếc lá xanh đung đưa theo tiếng gọi của gió.

Dưới gốc cây là một chàng trai ?

Cái quái gì đây ? Nó chăm chú nhìn chàng trai đang say sưa ngủ dưới gốc cây.

Lưng hắn ta dựa nhẹ vào thân cây. Đồng phục áo trắng quần đen trông rất hợp với hắn.

Nó thử chạm nhẹ vào mái tóc nâu của hắn. Mềm thật đấy, tóc hắn còn mềm mại hơn tóc nó sao?

Nó nhìn kĩ mới thấy hắn cũng đẹp trai đấy chứ. Đôi chân mày đen thật dịu dàng. Đôi mắt nhắm lại, hàng lông mi dài như con gái. Cái mũi cao.

Chu oa ! Hắn mà là con gái thì nó chắc đổ mất !

Còn trai đẹp thì.....nó không có hứng thú nhé !

Đột nhiên hắn chợt tỉnh dậy. Điều đầu tiên phản chiếu trong ánh mắt nâu cuốn hút, mê hồn của hắn chính là nó.

Thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc đen ngặc nhiên lùi lại một hai bước. Đôi mắt đen hiện lên hình ảnh của hắn.

– Nhóc là ai ? : Hắn ta hỏi trước

– Tôi chỉ là một đứa cúp tiết vô tình đi qua đây thôi

-Vô tình đi qua thấy trai đẹp như tôi mà lợi dụng thời cơ hả ?

– ‘ Gì cơ ? Vậy lúc đó hắn giả vờ ngủ hả ? ‘ Thì tại tóc anh giống con gái nên sờ thử thôi !

– Nhóc có biết đấy gọi là gì không? Sàm sỡ đó

– Hả ? Có cho tiền tôi cũng không thèm sàm sỡ anh nhé

– Mạnh miệng gớm. Nhưng nhóc đã trót dại thì: Đột nhiên hắn quay sang nằm đè lên nó

Hiện tại tư thế của 2 người rất chi là mờ ám. Nó- đứa bị đè, mặt rất chi là tỉnh bơ. Biết rằng sắp bị hấp diêm.

– Nhóc có biết anh định làm gì nhóc ?

– Cường bức con gái nhà lành chứ gì ? : Nó thản nhiên trả lời

– Không sợ sao ? : Hắn tiến gần đến lại mặt nó. Hơi thở hắn phả vào mặt nó

– Gia Duy và Dương Chi ? : Từ đâu, anh vô tình nhìn thấy nó và hắn....đang có tư thế rất chi là mờ ám và gây hiểu lầm: – Xin lỗi đã làm phiền, 2 người cứ tiếp tục đi: Anh nói rồi đi luôn

.....

– Tên khốn này dịch ra !!! : Nó đá hắn một phát vào bụng rồi chạy đi tìm anh.

– Con nhóc này đá đau thế: Hắn ôm bụng và nhếch miệng cười một

– Nó có vẻ không đồ trước vẻ đẹp của anh nhỉ, Gia Duy ?

Một cô gái từ trên cây nhảy xuống và nói

– Ngọc Linh ? Em đến lúc nào vậy?: Hắn hỏi cô gái tên Ngọc Linh

- Được một lúc rồi, từ cái đoạn anh đòi cưỡng bức con gái nhà lành í: Cô cười nhẹ một cái
- Anh chỉ tính dọa con nhóc đấy thôi mà, mà em đến đây làm gì ?
- Em chỉ đi theo Mai Dương Chi thôi ?
- Con nhóc vừa nãy ư ? Em với nhóc đó biết nhau hả ?
- Đại khái thế, thôi em đi đây !

Nói rồi cô cũng bỏ đi luôn, để hắt lại một mình dưới gốc cây cổ thụ.

- Mai Dương Chi hả ? Hắt nhếch miệng cười một cái

Cùng lúc đó....

- Anh à, em với hắt hoàn toàn không có gì đâu: Nó nói
- Rồi rồi.Chuyện của mày thì tao quan tâm làm gì ?
- Anh à.....: Nó giở giọng không hề
- Con này mau bỏ ra
- Anh !!!
- Anh mày đi có việc, tối về: Anh gỡ tay nó ra và ra đi đâu không ngoảnh

Giờ về nhà thì chơi với ai, nó chán nản tìm đến một tiệm cà phê. Lúc đầu tính đi bar nhưng đang đóng vai nữ sinh trong sáng ai lại đi bar chứ

Nó đến quán cà phê hồi xưa nó hay đến, quán “LUCKY AND LOVE”.

Cái quán này xây được 5 năm rồi nên cũng khá cũ kĩ. Biển hiệu “LUCKY AND LOVE” dần phai mờ.

Nó nhẹ đẩy cửa bước vào. À, vẫn như 4 năm trước. Vẫn là cái quán ế khách đó.

Mọi thứ không hề thay đổi từ đó đến giờ. Nó chọn cái chỗ ngồi yêu thích nhất của nó, cái bàn ngay trong góc.

Lí do nó thích chỗ này nhất là vì không ai hoàn toàn để ý chỗ này. Nó có cảm giác như đang tan biến trong hư không vậy.

- Cho một cốc cappuchino: Nó nhẹ nhàng nói

Tầm mới phút sau, cốc cappuchino của nó được bưng ra. Nó nhẹ cầm cốc lên. Nóng quá !

Chờ nguội uống vậy.

Leng keng ...

Tiếng chuông cửa nghe vui tai vang lên. Người bước vào là...hắt ư ?

Nó cũng khá là ngạc nhiên. Hắt đột nhiên quay sang nhìn nó. Trong tích tắc 2 đôi mắt chạm nhau.

Hắt liền tiến đến ngồi cùng bàn với nó. Nó đột nhiên chau mày, khó chịu hỏi:

- Sao lại ngồi đây ?
- Thích thì ngồi, đâu có ai cấm: Hắt đáp lại
- Đừng nói anh bám theo tôi đó: Nó chột lì ghế xuống một chút
- Làm như tôi thèm ý ?..... Nhóc quen thằng Minh hả ? Hả ? Hỏi vậy là sao ?
- Tôi là em gái anh, Mai Dương Chi
- Em gái ? Nhưng họ của 2 người...
- Em gái nuôi được chưa. Thế anh là ?

Nó vừa hỏi, tách cầm tách cappuchino lên uống, không quan tâm nó vẫn đang nóng.

– Anh là bạn thằng Minh

– Hừm ? : Đôi mày chau lại, nó chột suy nghĩ linh tinh. Nếu lúc đó biết nó là em gái anh thì hẳn phản ứng ra sao nhỉ ? . Nó bạo gan hỏi thử ? : Cảm giác thế nào khi suýt nữa cưỡng bức em gái bạn mình ?

– ‘ Nhóc vẫn nhắc lại chuyện đấy à ? ‘ Anh chỉ tính đùa nhóc thôi mà ?

– ‘ Tên này bắt đầu khiến mình thấy chán rồi đấy ‘ Vậy à . Tôi về đây, ở lại vui vẻ ! : Nó để lại tiền trên bàn. Nhẹ nhàng bước qua hẳn và ra khỏi quán. Để lại hẳn một mình lần nữa

‘ Mai Dương Chi, nhóc có vẻ thú vị đó ‘

Hắn nhếch môi lên cười một cái. Cầm cốc cappuchino này nó uống dở lên, uống đúng chỗ nó vừa mới uống Ngọt quá ? Một nụ hôn gián tiếp với nó.

4. Chương 4: Chương 4

NGỌC LINH, NGƯỜI BẠN THƠ ẤU

Lại một buổi sáng bình thường, như mọi khi, mới 6 giờ sáng nó đã dậy chuẩn bị bữa sáng cho anh rồi.

Bữa sáng hôm nay là bánh mì và mứt dâu.

Ăn xong 2 người lại cùng nhau đi đến trường. Nó tạm biệt anh và lên lớp mình.

Hôm nay nó đến sớm nhất lớp, lớp không có một bóng người... Chờ chút cô gái tên Ngọc Linh, người ngồi ngay cạnh cô cuối cùng cũng xuất.

Cô đang ngồi đọc sách hỏ. Bên ngoài cô mặc một chiếc áo khoác đen che hết cả khuôn mặt.

Nó nhẹ nhàng bước xuống chỗ, thả cặp xuống đất. Nó gơ tay ra và nói:

– Cậu là Ngọc Linh phải không ? Tui là Mai Dương Chi rất vui được gặp bạn !

– Biết nhau từ trước thì cần quái gì phải làm quen lại chứ

– Biết nhau từ trước ư ? : Nó ngơ ngác nhìn cô

– Giờ thì nhận ra chưa?: Cô bỏ cái mũ ra

Giờ nó mới thấy rõ khuôn mặt của Ngọc Linh.

Khuôn mặt trái xoan với mái tóc nhuộm đỏ dài đến lưng. Màu đỏ của máu. Wow ! Ngọc Linh có vẻ cá tính thật đấy, màu đỏ thực sự rất hợp với cô ấy !

Làn da trắng như tuyết. Đôi mắt màu nâu đỏ trong tinh nghịch và phá cách. Cái mũi nhỏ ửng hồng.

Đôi môi đỏ mọng tô nhẹ một lớp son hồng.

– Bộ không nhận ra Trương Ngọc Linh sao ?

– Trương Ngọc Linh ?

Kí ức như tràn về với nó....

Đây là giai đoạn flashback.....

4 năm trước.....

Trường cấp 2 Minh Dương....

Nhà vệ sinh nữ...

– Con chó này, mày tính dụ dỗ bạn trai tao hả ?

Một con nhỏ đẩy cô vào tường nói tay tát cô mấy phát liên tiếp. Hai bên má đỏ lên, cô ôm bên má trái của mình, rất quá !

- Mình không hề, bạn ấy cố tình chọc ghẹo mình mà: Cô gào lên chối lại
- Cãi hả ?: Nhỏ tát cho cô thêm mấy phát nữa vào bên má còn lại. Nhìn nó với anh mắt khinh thường, nhỏ nói: - Lần sau tao sẽ mạnh tay hơn nếu mày còn có ý định đó: Nhỏ bỏ cô lại một mình
- Hức hức...mình....đầu có...làm gì.....đầu. Tại sao... Hức.... Tại sao ?

Những giọt nước mắt lăn trên má cô, chúng cứ tuôn ra không ngừng.

Cạch....

Một cô gái bước ra từ phòng vệ sinh. Nghe hết rồi ư ? Người đó chính là nó. Nó nhẹ nhàng được cho cô chiếc khăn tay của mình.

Cô không những không nhận mà còn hất tay nó ra và nói:

- Tôi không cần cậu thương hại ?
- Thương hại ?
- Cậu thương hại tôi vì bị con nhỏ kia đánh đúng không ?

Nước mắt ngừng chảy, ngơ ngác quay sang nhìn nó

Bộp !!!

Cô ăn một cú chặt vào đầu

- Biết tôi vừa bị đánh mà con đánh thêm là sao ?: Cô ôm đầu nói, liếc nó với anh mắt tức giận
- Nghe đây, tôi không bao giờ thương hại bất kì ai cả. Tôi chỉ theo lẽ phải thôi. Nếu bây giờ không lau nước mắt đi thì cô sẽ mãi là con mít ướt thôi. Hãy đứng dậy và đấm vỡ mặt con nhỏ đó cho tôi: Nó nói, mặc dù đoạn cuối thì nghe như đang xui dại người

Ngày hôm sau, cô ra đấm vỡ mặt con nhỏ đó ! Cô thực sự phải cảm ơn nó vì cuối cùng cô cũng có thể đứng dậy. Và cũng muốn giết nó vì việc đó mà cô bị đình chỉ 1 tháng.

Sau vụ đó thì cả 2 thành bạn của nhau.

End flashback....

- A ! Con mít ướt Trương Ngọc Linh !: Nó ra ôm chầm lấy con bạn năm xưa của mình thật chặt
- Con này, dịch ra và tuyệt đót không được gọi tôi bằng cái tên đấy nữa: Cô khó lắm mới gỡ được con đĩa đối ra
- Mày thay đổi kinh ghê, nhuộm cả tóc nữa chứ
- Tao muốn rũ bỏ cái quá khứ đáng ghét nên mới nhuộm tóc. Và tao cũng học đến đai đen karate nên không sợ bị bắt nạt nữa
- Ồ: Nó vỗ tay không ngớt:- Thế nào Linh ? Với bộ dạng này chắc mày cũng dạng hot girl nhỉ ?
- Đại khái thế, nhưng một đồng lứa con gái vẫn coi tao là cái gai trong mắt lắm
- Giống tao quá, bắt tay cái: Bắt tay đồng cảm: - Mà sao bị ghét vậy ?
- Thân với đại ca trường mới khổ?
- Đại ca trường ?
- Là anh mày với cả cái tên suýt cường bức mày đó: Cô nói
- What ? Anh tao và cái tên biến thái đó sao ?: Nó giả cái giọng ngạc nhiên
- Anh Minh không nói với mày hả?

– Đíu, ổng cứ nói mới chuyện bô lô ba la từ trên trời dưới biển thôi. Mà chẳng phải vì hai người nay mà tôi cũng trở thành cái gai trong mắt bọn con gái không ?

– Lại đồng cảnh ngộ rồi, bắt tay cái: Bắt tay đồng cảm lần 2

– Mà thôi không sao. Dù cả thế giới có quay lưng với tao thì mày cũng không quay lưng với tao đúng không ?

– Đương nhiên rồi !!!

Đây chính là một tình bạn đẹp, một tình bạn “trong sáng”. Nó đẹp đến mức nhìn lâu qua có thể bạn sẽ bị mù đó.

.....

Và sau đây là đôi lời của tác giả

Trước hết xin cảm ơn @jobfat Natsumi2002, Nikaon và TeppeiAki đã tích cực ủng hộ truyện của mình. Mình...mình xúc động lắm. Hức hức * nhỏ thuốc nhỏ mắt*

Tiếp đến có điều mình cần đính chính, đây không viết yuri nên đừng có ATSM và suy nghĩ lung tung.

Tiếp đến mọi người thích tình tay ba hay tay bốn, thích trai yêu trai hay trai yêu gái ???

Và cuối cùng mình xin cáo từ.

29-12-2015

ĐÃ IN DẤU DÉP

5. Chương 5: Chương 5

MẮC KẾT, CÁI TÌNH HUỐNG QUÁI QUỶ GÌ ĐÂY ?

4 tiếng trước khi sự việc xảy ra...

Khác với mọi ngày, hôm nay nó dậy sáng để đi học với Ngọc Linh. Để lại trên bàn bữa sáng.

Nó và cô dắt tay nhau dung dăng dung dẻ đến trường.

Vừa vào đến cửa lớp nó như nhớ ra một điều. Bảo cô cứ lên lớp trước đi, tí nữa nó lên sau.

Lớp 11a4...

Nó len lút làm gì ở gần bàn anh nó, miệng cười nụ cười nham hiểm. Nó đã đặt một cái máy nghe lén. Sau này có gì nó có thể dùng cái này để uy hiếp anh.

Nham hiểm quá ! Quá nham hiểm !

– Nhóc đang làm gì đấy ? : Một giọng nói quen quen vang lên ngay bên tai nó

– Woa ! : Giật mình, nó lùi lại và

Bụp !

Cả cái trán đập vào thành bàn.

– Ui da ! : Nó xoa nhẹ cái trán đỏ ửng tội nghiệp của mình

– Ah, xin lỗi. Anh không cố ý làm nhóc giật mình: À, thì ra chính là tên biến thái đòi cưỡng bức con gái nhà lành – Dương Gia Duy đây mà

-Trán tôi, cái trán tội nghiệp của tôi: Nó vẫn suýt xoa cái trán của mình

– Quay ra nào: Hấn nói

– Hửm ???

Phù, phù, phù

Một làn gió man mát thổi vào trán nó, là hấn đang thổi cho nó.

– Hết đau chưa?: Hấn nhẹ nhàng hỏi

– Ủm: Nó nhẹ gật đầu một cái

– Mà mới có sáng sớm nhóc làm gì trong ngăn bàn anh vậy?

– Ngăn bàn anh? Chẳng phải đây là bàn của anh hai sao?: Nó ngơ ngác nhìn hấn

– Bàn anh nhóc ở cuối dãy cơ: Hấn chỉ vào căn bàn cuối dãy

Haiz... Vậy là dán máy nghe lén nhầm chỗ rồi

– Nhóc làm gì bất chính đấy hả?: Hấn hỏi

– *trúng tim đen* Làm gì có: Riêng về khoản nói dối thì cô không thể giấu được ai, chữ nó lộ hết trên mặt rồi kìa.

Hấn nhìn chăm chăm vào mặt nó. Con nhóc này nói dối tệ thật đấy!

– Nè, nhóc biết ai nhìn cũng biết nhóc đang nói dối không? Mục đích nhóc đến đây là gì?

Hấn dí sát mặt mình gần với mặt nó hơn đến nỗi hai người chỉ cách nhau có mấy mm.

– Dịch mặt ra tên biên thái!: Nó đấm một cú thật mạnh vào mặt hấn

– Nhóc đánh mạnh thế, không thể nhẹ nhàng được hả?

– Không được nương tay với tên biến thái

– Rồi rồi, thế nhóc định làm gì: Đấy, vòng vo một hồi mãi mới hỏi đúng trọng tâm

– Đạo này anh hai hay về nhà mượn lăm, nghỉ anh ấy đi chơi với con nào lăm: Cái này nó gọi là ghen phải không?

– Nhóc muốn đặt máy quay lên ở bàn thắng Minh để tiện theo dõi chứ gì?

– Ủm: Gật đầu lia lịa

– Thế thì đi theo anh: Hấn nói và dẫn nó đến một cái nhà kho cũ kĩ

Nó nhìn hấn và nói:

– Anh định dẫn tôi và đây và cưỡng bức tôi chứ gì?

– Đã bảo không phải rồi mà, anh không có làm gì nhóc đâu

– Vậy đến đây làm gì?: Nó hỏi

– Vào đi rồi biết

Kétttt....

Cái tiếng cửa kêu mang đậm chất phong cách phim kinh dị. Nó linh cảm có gì đó không lành trong cái nhà kho này.

Nhưng vì lo cho ông anh trai của mình nên có lẽ hấn sẽ giúp nó

Bước vào cái nhà kho, những tiếng ‘cọt kẹt’ ngân dài.

Đấy thực sự là nơi lí tưởng cho một nhà ma đó.

– À, ở đây làm gì có gì đâu?: Nó hỏi, nhìn xung quanh có thấy gì đâu ngoài đồng hộp cát tông

– Chờ chút

Hắn lấy một hộp cát tông dán đầy băng dính, bụi bặm dính đầy. Xé lớp băng dính ra, bên trong là một đồng thiết bị nghe lén, camera mini,...

- Làm sao anh có đồng này, woa toàn hàng tốt nè: Mắt nó sáng lên như tìm thấy vàng
 - Nói thật với nhóc thì anh cũng hay theo dõi anh nhóc nên mới có mấy món này. Giờ anh xin truyền chúng lại cho nhóc đó
 - Thật hả ? Cảm ơn anh nha ! Xong nghĩa vụ rồi, đi về thôi: Mắt nó cứ phơn phớt bước đi
- Kéttttttttt....

Lại cái tiếng của kính dị đó, y như trong mấy cảnh kính dị, cánh cửa đột nhiên đóng lại.

Ồi thôi nát rồi

- ~Nó quay sang nhìn hắn với anh mắt ‘anh sắp đặt chuyện này đúng không ?’
 - Xin thề luôn đó không phải anh: Anh nhanh chóng hiểu được ánh mắt của và nhanh chóng biện minh
 - Tạm tin anh vậy: Nó khoan tay trước ngực, thôi lần này nhượng bộ cho hắn vậy.
- Trước hết phải lo thoát khỏi đây đã.
- Nó nhìn xung quanh căn phòng, cố tìm một cái cửa sổ. A! Thấy rồi, có vẻ vừa để nó chui qua
- Ê, tui tìm được lối ra rồi ra rồi!: Nó nói
 - Đâu vậy ?
 - Trên kia kìa: Nó chỉ tay về phía cái cửa sổ màu nâu bụi bặm ở đằng sau hắn
 - Nhóc nghĩ sao anh chui vừa qua đấy ? : Hắn chau mày nhìn nó
 - Ai bảo anh chui qua đó, tui sẽ chui qua đó rồi quay ra mở cửa cho anh: Bộ hắn ngu đến mức này hả ?
 - Ờ nhỉ. Ok, nhảy lên vai anh đi: Hắn đập vai mình, ý bảo cô nhảy lên
 - Được thôi...mà chờ đã: Nó khựng lại
 - Sao ?
 - Tôi đang mặc váy đó
 - Ờ, thì sao ?

Cái tên này đúng là não phẳng thật

- Còn hỏi hả ? Tôi sẽ lộ đồ lót đó. Thiệt tình, ngu thì ngu vừa thôi cho tôi ngu với
- Không sao đâu, anh không hứng thú với đồ lót của con gái đâu
- Tin được không vậy ? : Nó nhìn hắn với anh mắt nghi ngờ
- Thật luôn

Nó đành phải tin theo hắn nếu không sao ra khỏi đây. Nó đứng từ xa để chạy lấy đà.

Như con kangaroo nó bật nhảy và đứng vững trên vai hắn (so sánh hơi bị hư cấu)

Nó cố đẩy cửa sổ nhưng không được, cửa sổ này không phải cửa sổ mở. Giờ tính sao đây ?

- Ê, mau xuống đi. Anh không đứng vững được nữa đâu: Hắn nói
- Trật tự, tôi cần suy nghĩ: Bỏ ngoài tai lời hắn nói, nó vẫn tập trung nghĩ cách
- Nói thật đấy, xuống đi
- Đã bảo trật từ...

Chưa kịp nói hết câu, ở phía dưới, hắn không thể đứng vững nữa và kết quả là

Rầm!

Cả 2 cùng nhau tiếp đất. Thứ đầu tiên chạm mặt hấn chính là....

Là.....

Là.....

Một chiếc quần bó thể thao đen, mà nói đúng hơn là mỏng nó (cái cảnh kinh điển trong To Love Ru)

– Quần đen?: Hấn ngơ ngác nói

Mặt nó đột nhiên tối sầm lại. Nó đứng dậy, phủi phủi bụi trên người. Túm lấy cổ áo hấn lên và hét to :

– Dương Gia Duy, đi chết đi: Đồng thời ném hấn về phía cửa

Với sức mạnh của mình, cú ném của nó và “trái bóng” đã phá tan cái cửa.

May thay “trái bóng” vẫn còn sống.

Nó thì hằm hừ bỏ đi không nói gì cả.

Dương Gia Duy. Đồ biến thái, cái tên đáng ghét, vô liêm sỉ này. Mai Dương Chi đây sẽ cho nhà người biết tay !!!

6. Chương 6: Chương 6

MỘT NGÀY CÙNG VỚI HẤN

Dạo gần đây, tối nào nó cũng thấy trong giấc mơ của nó lúc nào cũng xuất hiện hấn.

Cái tên Dương Gia Duy này ám nó đến cả trong mơ hả ?!

Vì thế cả tối qua nó không hề ngủ được. Sáng dậy, nó nhận ra mình đã biến thành con gấu trúc.

Dù biến thành gấu trúc nhưng nó chăm chỉ nấu bữa sáng cho anh trai yêu quý

Vì hôm nay là chủ nhật nên không phải đi học.

Nó thản nhiên mặc áo phông quần đùi đi xuống nhà(hình tượng nữ sinh duyên dáng sụp đổ)

Thì đầu tiên đập vào mắt nó chính là....

Dương Gia Duy ? Thế quái nào mà hấn vào được nhà nó

– Dậy rồi hả nhóc con !: Hấn nói

Nó vẫn đang rất ngạc nhiên thế quái nào hấn ở đây. Giờ còn thản nhiên nói chuyện như đúng rồi.

Nó cầm điện thoại lên và nói:

– Tôi gọi cảnh sát đây

– Bình tĩnh, anh có thể giải thích: Hấn cố biện minh

Nó ngừng lại, nhìn hấn xem hấn tính giải thích ra sao

– Anh nhóc có việc nên nhờ anh đến

Hửm ? Nghe khó tin quá, cho đến khi nó nhìn thấy tờ giấy nhỏ trên bàn ăn

Ha....

Hay quá, ông ai trai quý hóa của nó để nó ở nhà một mình với hấn. Còn gì hay hơn nữa chứ.

Mà thôi kệ vậy, miễn sao không ảnh hưởng gì đến nó là được rồi.

Nó bơ hấn mà thản nhiên mở tủ lạnh ra, tay cầm một chai sữa và uống hết cái chai sữa trong mấy tiếng ‘ực’

Hắn trơ mắt ra nhìn nó, cái con nhóc ngày hôm qua sao có thể biến thành một con Umaru vậy (không biết Umaru là ai thì lên coi Himouto Umaru nha !)

Nó lục lọi trong tủ và lấy ra một đóng gói snack. Vô tư vừa bóc gói snack ra ăn vừa bật Tv. Còn hắn á ? Vẫn đang không thể tin được vào mắt mình.

Sau một hồi, hắn cũng lấy được bình tĩnh. Ngồi xuống cái ghế sofa nó đang ngồi.

Hiện tại cả 2 đang xem một bộ phim vô cùng kinh dị. Hình như phim này vì quá đáng sợ nên cấm trẻ em dưới 18 tuổi xem. Chẳng biết nó có chịu được không ?

Và đúng lúc cái đoạn kinh dị nhất bộ phim đến. Nữ chính bị tên giết người dùng cái máy cưa xiên qua đầu. Máu bắn be bét khắp nơi.

Hắn nhìn sang xem biểu hiện của nó

Hắn nghĩ chắc giờ mặt nó phải tái mét lại, run run che mắt khỏi nhìn. Nhưng hoàn toàn trái hẳn với những gì hắn nghĩ.

Nó vẫn thản nhiên bỏ snack vào miệng ăn, miệng cười hớn hở như kiểu xem phim cười

Nhìn điệu cười gian quá ! Hắn đột nhiên giật cái điều khiển và mở sang kênh khác

– Ô... Tên kia, mau mở lại đi. Phim đang đúng đoạn hay mà: Nó quay sang lay lay tay hắn

– Phim này không dành cho trẻ con: Hắn xoa đầu nó và nói tiếp: – Nhóc nên xem mấy cái cho con gái í

– Tởm chết đi được ý

– Thế giờ nhóc muốn gì ? : Hắn hỏi, con nhóc này tính gì thói kén cá chọn canh đấy hả ?

Nó ngồi suy nghĩ thật lâu và nói:

– Muốn đi ngủ tiếp

– Chẳng phải nhóc vừa mới ngủ dậy sao ? Ngủ ít thôi, cái gì khác đi

– Làm bao đảm cát cho tui đi

Gì cơ ? Làm bao đảm cát cho nó để chết hả ? Lần trước bị nó ném nát cánh cửa hắn còn sống là hơi bị may đó.

– Tuyệt đối không !: Hắn lấy 2 tay tạo thành chữ ‘x’ trước ngực

– Thế thì hết việc để làm rồi

– Hay thay vì nhóc bắt anh làm gì cho nhóc sao nhóc không làm gì cho anh đi ? : Hắn gợi ý cho nó

– Hửm ? Nói thử xem, nếu được có lẽ tôi sẽ thực hiện được

– Hát một bài hát cho anh nghe đi

– Được thôi

Nó cứ thế mà gật đầu đồng ý. Nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, nó bắt đầu hát:

kono kawa no nagareru ga gotoku

odayaka ni neiro ga kikoeru

fuku kaze ga hō wo nadete iku

natsukashii omoide ga nijimu

haruka naru sora wa

mune wo saku yō ni

wasurekaketa kioku wo samasu

Dáng người cao cao, chắc phải tầm 1m8 đó. Mái tóc nâu được chải gọn. Đôi mắt màu nâu thật dịu dàng như con gái. Cậu đẩy chiếc kính của mình lên. Đôi mắt đó đang liếc nhìn, tìm một ai đó. Cái mũi cao. Và làn da trắng như tuyết.

– À, em có thể tùy ý chọn chỗ ngồi nhưng em đành phải ngồi bàn 3 người thôi. Thông cảm nha, lớp hết chỗ rồi

Hừm..... Cậu ta nhìn xung quanh lớp một hồi. Vô tình mắt cậu ta gặp trúng nó. Cậu thản nhiên đi xuống, lướt qua từng bàn một. Bọn con gái thì tiếc nuối nhìn cậu đi xuống. Dừng lại đúng bàn của nó và cô, cậu hỏi :

– Cậu không phiền nếu mình ngồi đây chứ ?: Cậu ta nhẹ nhàng hỏi

Nó ngược lên nhìn thẳng vào mắt cậu. Dịch người vào và nói:

– Được thôi, cứ tự nhiên mà ngồi

Cậu thả cặp và ngồi xuống, nhìn sang 2 cô bạn ngồi cạnh mình.

Cô và nó có vẻ không quan tâm đến sự hiện diện của cậu ta, cứ thế thản nhiên làm việc riêng. Cô thì đang ngồi xếp lâu dài bằng bộ bài. Còn nó thì đang ngồi thản nhiên ngủ

Cậu còn đang thắc mắc bộ 2 người này không sợ bị cô phát hiện sao.

Đúng lúc cô nhìn xuống, thấy 2 người họ đang làm việc. Chẳng nói gì cả, chỉ ‘chep’ miệng một cái.

Căn bản nói mãi 2 người này có nghe đâu nên nói cũng bằng thừa.

Cứ thế mà đến giờ ra chơi....

Nó liền đứng dậy nhanh chóng đi tìm anh trai để đòi ăn. Chưa kịp đi thì nó đã bị chặn lại bởi cậu.

– Cậu muốn gì ?: Nó hỏi

– Cậu biết rồi đấy, mình là học sinh mới nên không quen với trường lớp. Cậu có thể dẫn mình đi tham quan trường được không?

– Không: Nó bỏ đi

– Chờ chút đã nào: Cậu quyết không để nó bỏ đi, cậu cầm chặt cổ tay của nó

Cậu ta đủ mạnh để giữ nó lại. Hả? Lần đầu tiên có người đủ sức để giữ nó lại đấy.

Nó quay đầu lại nhìn hấn. Ủa ? Cái chàng trai thư sinh lúc nãy đâu rồi ?

Trước mặt nó là một người hoàn toàn khác. Vẫn là khuôn mặt của cậu, nhưng... Cái ánh mắt thì không phải. Đôi mắt giờ nhìn rất giống màu đen, nó trông thật sâu thẳm. Giống một cái hố đen sâu không đáy muốn nuốt chửng nó.

Con mắt đen đó như thôi miên nó, nó chỉ đứng yên nhìn nó, cho đến khi:

– Ồ, lại gặp nhau rồi: Cái giọng đó vang lên. Là hấn

Như lấy lại ý thức, nó giật tay lại và bỏ đi. Còn cậu thì mở một nụ cười bí hiểm.

Còn nó và hấn lúc này đang làm gì nhỉ ?

– Anh hai tui đi đâu rồi ?: Nó hỏi

– Thế quái nào anh biết chứ, dạo này tung tích anh hai nhóc anh hoàn toàn không biết. Ở nhà nhóc không gặp hả ?

– Haiz.....: Nó thở dài một cái rồi nói tiếp: Anh ấy đi rõ sớm mà tới đến khuya mới vác xác về. Sao tui kịp gặp chứ. Cứ như kiểu giấu tui đi làm việc cho mafia í: Nó chỉ nhún vai cái

Hắn giật mình suýt rơi tim, anh từng dặn hắn là không được để nó biết anh và hắn àm việc trong thế giới ngầm. Căn bản điều này có thể gây nguy hiểm cho nó. May nó chưa nghi ngờ gì cả. Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đúng ra nó có lẽ sẽ nghi ngờ nhưng nó đang bị thứ khác làm phân tâm. Cậu chính là thứ mà nó đang nghĩ đến.

Cái ánh mắt đó làm nó liên tưởng đến một thứ gì đó. Máu...

‘ Sao tự nhiên mình lại nghĩ đến nó nhỉ ? Đạo này chắc do xem phim nhiều quá thôi mà ‘: Nó nhẹ nhàng vuốt ngực mình

– Có chuyện gì hả ? : Hắn hỏi

– À, đâu có gì đâu: Nó xua xua tay

DING DONG

~Tiếng chuông vào tiết vang lên, đây cũng là cái cơ để chuẩn luôn

– Ô, vào tiết rồi, tạm biệt nhé

– Ô...

Hắn chưa kịp nói nó đã chạy đi mất rồi. Nó lại giấu mọi người điều gì đây ?

Nó về lớp mình. Hai tiết cuối là Văn thì phải. Thôi cúp tiết thôi. Nó thần nhiên lấy cặp và té luôn

Nó ra sau trường, cái gốc cái cổ thụ đó. Tựa lưng mình vào gốc cây nó khẽ nghĩ điều gì đó.

Bỗng từ cặp nó rơi ra một mẩu giấy nhỏ. Nó liền mở mẩu giấy đó ra. Miệng nở một nụ cười tinh nghịch.

Sắp có trò vui rồi

8. Chương 8: Chương 8

MẶT TỐI CỦA SIÊU QUẬY

Ngay sau cái lúc nhận được mẩu giấy từ trong cặp, nó nhanh về nhà để chuẩn bị. Biết hôm nay anh hai sẽ về nhà muộn nên nhân cơ hội này mà nó sẽ đi chơi.

Nó mặc một cái áo đen khoác ngoài một cái áo khoác trùm đầu màu đen. Cái quần bó màu đen đồng bộ với đôi giày bata đen.

Nó nhẹ nhàng bước đi trên phố mà không ai để ý, giống như nó đang hòa mình vào màn đêm vậy. Nó dừng lại tại một quán bar tên “The DEATH”.

Canh ở ngoài là hai tên vệ sĩ to cao, nhìn thấy nó cả hai liền giơ tay chặn lại và hỏi :

– Đứng lại, người không phận sự miễn vào

Nó nhếch miệng một cái và nói nhỏ:

– I am DEATH !

Nghe xong cả hai người họ liền sững người, nhưng họ sớm lấy lại bình tĩnh và lui ra cho nó vào.

Nó đi đến chỗ quầy rượu và gọi một ly whisky , nhâm nhi cốc whisky được một lúc thì một người bước đến ngồi cạnh nó.

Nó quay sang nhìn hắn, miệng nở một nụ cười đắc chí và nói:

– Đúng là cậu rồi, Tôn Minh Dương

Đúng vậy, người ngồi cạnh nó không ai khác chính là cậu. Cái lúc nó nhìn thấy cặp mắt đen sâu thẳm của cậu là nó đã nghi ngờ rồi. Đó chính là cặp mắt của tên sát nhân khát máu.

- Tôi không ngờ có ngày tôi lại được gặp DEATH đó, quả là một vinh hạnh
- Nó liếc nhìn cậu, nếu nhớ không nhầm biệt danh của cậu ta là Kill thì phải ?
- Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa nhỉ ?: Nó cố lục lại kí ức của mình về cậu ta. Lạ nhỉ, sao nó chẳng nhớ gì.
- Nhưng nó có cảm giác nó và cậu ta đã biết nhau từ lâu.
- Không có chuyện đó đâu: Cậu ta chối
- Vậy hả ? Thế cái mẫu giấy ” tôi muốn gặp cô” là sao ?
- Nó giơ ra mẫu giấy mà cậu nhét vào cặp cô.
- Hả ? Mẫu giấy đấy có phải tôi đâu ?
- Không phải của anh thì của ai chứ ?
- Thế quái nào tôi biết được ?!
- Nếu không phải của cậu ta thì là của ai ? Nó vận động não suy nghĩ, ai có thể bỏ mẫu giấy vào cặp nó được chứ ?
- Đưa tôi xem mẫu giấy đó nào
- Nè: Nó đưa cho cậu mẫu giấy
- Cậu chăm chú nhìn kĩ mẫu giấy, sau một hồi suy nghĩ cậu nói:
- Tôi thực sự không biết luôn
- Cậu tuôn ra một câu trả lời rất phũ.
- Bụp !
- Nó liền đập một cú thật mạnh vào đầu cậu
- Thần kinh hả ? Sao tự nhiên đập vào đầu tôi
- Cái tên này, tưởng tìm ra được chứ. Aiz... Làm tụt cái xúc vãi: Nó vò đầu bứt tóc: – Tôi đi về đây
- Nó trườn cái mồm lên và bỏ về... Nhưng....
- Thế quái nào cậu lại đi theo tôi !!: Nó quay sang quát
- Tôi chỉ tiện đường thôi
- Nó dùng đường tắt để về nhanh hơn, nhưng.....
- Sao cứ đi theo tôi vậy ?!!
- Tiện đường mà ! Làm như tôi thèm theo cô í
- Thế là cả 2 đâm ra ngồi cãi nhau ồm sòm củ tỏi.
- Ê, chúng mày đang làm quái gì ở địa bàn của tụi tao vậy ?
- Cuộc cãi nhau của 2 người bị cắt ngang bởi một đám người. Cả 2 chỉ liếc nhìn bọn chúng một cái rồi lại quay sang chửi nhau tiếp. Bơ luôn bọn chúng.
- Tao đang bảo chúng mày đó: Tên đó tung ra một cú đấm về phía nó nhưng đã bị cái bàn tay nhỏ nhắn của nó chặn lại
- Nó quay sang nhìn hằm hằm về mặt ‘ nhìn mặt tôi có quan tâm không ? ‘
- Bọn tôi đang có chuyện lát nữa có gì hằm nói: Nó nói
- Con ranh này: Sử dụng tay còn lại, tên đó tung nốt một cú đấm

Bịch !

Nó nhanh chóng đập một cú thật mạnh vào mặt tên đó không thương tiếc. Thậm chí còn in hằn vết giày trên mặt tên đó.

– Còn ai nữa không lên hết đi: Nó giơ tay ra khiêu khích

Cả lũ bọn chúng cùng xông lên. Nhưng với nó đây chỉ đáng làm tép riu. Nó nhẹ nhàng tránh được mọi cú đánh của bọn chúng. Miệng khinh bỉ nói:

– Chúng mày chỉ được thể này thôi sao, đúng là một lũ tầm thường

– Ô vậy sao: Một tên với lấy một thanh sắt rồi lao đến vùng vào cô

Keng !

Một thứ đã chặn lại thanh sắt đó. Trên tay cô là một con dao găm nhỏ.

– Hèn hạ đến mức phải dùng vũ khí đấy. Đã thế tao không còn nương tay nữa !

Cô đập tên vừa nãy ra xa và với con dao găm nhỏ cô nhanh chóng hạ hết bọn chúng.

Mọi nơi bây giờ đều nhuốm máu, cái mùi tanh đó trở nên khá nồng nặc. Cậu nhìn nó đánh nhau nơi giờ mà cũng sớm bị ra rìa.

Trong khi nó kéo cổ áo của một tên lên, cầm con dao găm trên tay và nói:

– Giờ ta nên làm gì người đây ? Móc con mắt tuyệt đẹp này nhé: Nó giơ con dao gần mắt tên đó.

Tên đó mở to mắt lên , đồng tử tròn to nhìn vào mắt nó. Con mắt đen của nó như hóa thành màu đỏ

– Này Mai Dương Chi, tha cho bọn nó đi: Cậu vỗ vai nó

Nó sớm lấy lại được ý thức trước khi suýt móc mắt hấn thật

– Coi như đây là một lời cảnh báo vậy: Nó cười hì một cái: – Bọn mày chỉ cần nhớ câu này thôi ‘ I am DEATH ‘

Nói rồi nó và cậu bỏ đi.

– Nè, vừa rồi là gì vậy ?: Vừa đi cậu vừa hỏi

– Cái gì là cái gì ?

– Thì lúc nãy cô giống người khác lắm, cái đoạn đòi móc mắt người ta ra í

– Nó... Chỉ là một phần tối mà tôi muốn giấu đi thôi

9. Chương 9: Chương 9

BÍ MẬT BỊ TIẾT LỘ CHĂNG ?

Tối hôm đó, sau khi đánh nhau thỏa thích. Nó chợt nhận ra giờ đã 12 giờ đêm rồi.

Nó rón rén trốn lên phòng thật nhẹ nhàng để anh không hề biết

– Lén lút làm gì nữa, ra mặt đi

Cái giọng này đích thị là của anh rồi. Nó bị phát hiện rồi sao ?

– Quả là anh hai có khác

– Đi đâu mà giờ mới về ?: Anh hỏi nó, giọng tỏ vẻ khó chịu

– Thì em đi chơi với bạn thôi mà

– Bannn? : Anh ngân dài từ “bạn”

- Thật mà! ‘ Cậu ta cũng đại khái là bạn mình ‘ Mà dạo này anh cũng hay về muộn lắm. Anh tính giải thích ra sao?: Nó vặn hỏi lại
- Chậc... Thôi lên phòng đi: Anh đành phải từ bỏ việc tra khảo nó
- Sáng ngày hôm sau, anh lại bỏ đi từ lúc rất sớm..
- Haiz.... Anh lại biệt tích rồi.
- Thực sự hôm nay nó cũng chẳng có hứng đi học. Bùng học vậy.
- Giờ đi đâu ? Nó suy nghĩ. Đứng rồi, đến quán bar hôm qua đi.
- 2 tên gác hôm qua thấy nó cũng không chặn lại nữa, nhẹ nhàng dịch ra cho nó đi vào .
- Cho một ly whisky nha !
- Có lẽ từ khi nào whisky đã trở thành thứ đồ uống nó yêu thích rồi sao ?
- Chẳng phải đây là DEATH sao ?
- Một quý ông ngồi cạnh nó nói. Nó quay sang nhìn ông
- Một quý ông tầm 50-60 tuổi lịch lãm trong bộ vest đen. Dáng người cao như một chàng trai trẻ vậy. Mái tóc đen với vài sợi tóc bạc. Da dẻ đã gần nhăn nếp lại rồi. Đôi mắt đen nghiêm nghị nhìn nó.
- Là ngài đấy hả bang chủ ?
- Tưởng không nhận ra ta nữa chứ. Thế nào, đi Mĩ vui không ?
- Ở đây tung tích của tôi đây rầy, đóng kẻ đến đòi giết tôi nè.
- Đến đây làm gì ?
- Tôi có việc cho ngài nè.
- Nó chìa mẫu giấy ngày hôm qua ra và nói tiếp:
- Ngài có thể tìm giúp tôi người viết cái này là ai không ? Tôi tin ngài có thể làm được mà.
- Hửm: Ông liếc nhìn mẫu giấy:- Quả thật đối với ta nó không hề khó. Ta sẽ làm nhưng...
- Cái từ “nhưng ” này lúc nào cũng chẳng lành gì cả.
- Làm giúp ta một phi vụ đi.
- Phi vụ ?
- Nó biết ngay mà, bang chủ có bao giờ làm không điều kiện đâu
- Không lo, cô sẽ không làm việc một mình đâu. Sẽ có 2 partners làm cùng cô.
- Hả ? Bình thường ngài hay để tôi làm việc một mình mà. Sao tự nhiên lôi đâu ra 2 partners vậy !?
- Họ cũng là dân pro đó. Chắc cô cũng nghe tên 2 người này rồi nhỉ ? SUN và MOON.
- Tôi cũng nghe qua rồi, trong 4 năm tôi không có ở đâu thì họ là 2 người xuất sắc nhất trong cái bang này nhỉ ?
- Qua nhiên không điều gì qua được mắt cô.
- Tôi có thể xem chút thông tin về họ được không?: Nó hỏi
- Ông lấy ra hai tờ giấy và đưa cho nó. Đọc liếc qua 2 tờ giấy, nó căng mắt ra nhìn.
- Cái gì vậy... ? Không còn nhiệm vụ khác sao ?
- Hết rồi, nếu muốn ta giúp thì hãy thực hiện phi vụ đó đi.
- Chậc: Nó đành phải cắn răng chịu đựng mà gật đầu đồng ý.

– Tốt, đâu là địa điểm và thời gian.

” Khu bỏ hoang X- 8h tối”

Nó chỉ lặng lẽ nhận tờ giấy và lẳng lặng bỏ về không nói gì cả.

Về đến nhà, nó nhẹ nhàng đóng cửa lại. Đi lên phòng của mình và nằm bẹp xuống giường, ngược lên trần nhà (MDC: Trần nhà phòng mình đẹp quá)

Nhớ lại cái lúc đọc hai tờ giấy, 2 dòng chữ đó cứ ám ảnh cô:

” Sun- Dương Gia Duy

Moon- Hoàng Thiên Minh ”

Nó hoàn toàn không tin vào mắt mình. Anh và hấn cũng là người trong bang DARK ư ?

Nếu nó bị lộ tẩy việc mình làm việc cho DARK thảo nào cũng bị quản giáo ở trong nhà vĩnh viễn mất. Nếu thế thì nó sẽ không thể...

– Ahhh !!!!!: Nó tức tối tiện tay ném cái gối không thương tiếc thật mạnh vào tường (Cái gì vào tay nó cũng sẽ chết hết thôi, nó chỉ là vấn đề về thời gian)

8h tối đó...

Nó bước ra ngoài với bộ đồ đen toàn tập... Lấy mũ trùm lên che kín khuôn mặt tuyệt đẹp của nó.

Nó ung dung đi đến địa điểm đã hẹn: Khu bỏ hoang X.

Đứng trước khu nhà hoang là 2 chàng trai. Khỏi nói cũng biết đó là ai rồi.

Nhận thấy sự hiện diện của nó, anh giới thiệu:

– Chắc cô là DEATH nhỉ ? Tôi là MOON, còn đây là SUN: Anh giới thiệu bản thân mình rồi chỉ tay sang hấn.

Kể cả có giới thiệu hay không nó cũng biết 2 người là ai rồi.

– Thế giờ tôi phải làm gì ?: Nó hỏi

– Cô có thể đánh gục hết mọi người trong tòa nhà này trong khi tôi và MOON lấy con chip được không ?: Hấn nói

Cô chỉ gật nhẹ đầu đồng ý và phi nhanh vào.

Dù bọn chúng có to con, khỏe đến mức nào thì cũng bị cô hạ gục trong mấy cú.

Khoảng tầm 10 phút sau nó đi ra và ném cái con chip nhỏ cho 2 người.

– Vậy là xong rồi nhé ! Tôi đi đây.

...

– Chờ chút: Hấn kéo cổ tay nó lại

Nó chợt sững người, ẩn sâu trong khuôn mặt bị che kín chính là nỗi lo sợ bị phát hiện.

– Gì nữa !?: Nó quay lại và đồng thời hất tay hấn ra

– Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa ?

– đương nhiên là chưa rồi: Nó cố giữ bình tĩnh mà nói

– Nhưng cô thực sự nhìn rất quen đó, thử nhớ lại xem.

– Đã bảo không rồi mà !!!

Nó to giọng lên.

– À, xin lỗi.

Nó cứ thế lạnh lùng bỏ đi, mắh thở phào nhẹ nhõm. Còn hẳn thì cảm thấy nó rất quen thuộc

10. Chương 10: Chương 10

HOÀNG THIÊN MINH- ANH TRAI (NUÔI) CỦA TÔI

Sáng ngày hôm sau, khi xuống nhà bếp để chuẩn bị ăn sáng thì nó thấy anh đang ung dung ngồi đọc báo trên bàn ăn.

Nhìn thấy nó anh nói:

- Cái con này, nhìn cái gì, lâu không thấy trai đẹp hả ? Mau đi nấu bữa sáng đi: Anh ra lệnh cho nó
- Vâng vâng: Nó chỉ lặng lẽ làm theo nhưng trên miệng lại nở một nụ cười. Anh hai của nó quay trở lại rồi.

Nấu xong nó nhẹ nhàng đặt món bánh quế lên bàn (nó nấu ăn hơi bị ngon nha !). Cả 2 người cùng nhau ăn sáng và đi học.

Vừa bước đến cổng trường mấy bước là mọi đứa con gái đều nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn. Anh liền ghé xuống nói nhỏ với nó:

- Có chắc không cần anh bảo hộ mày là em gái (nuôi) của anh không? Xung quanh nhiều ánh mắt hình viên đạn lắm đó.
- Không lo, con em này thừa khả năng đối phó được hết mấy người này mà !: Nó nháy mắt đưa tình với anh một cái.

Cả 2 cứ thế ung dung bước đi mặc dù đằng sau là một đồng khẩu súng chuẩn bị bóp cò.

Chia tay anh, nó vui vẻ vào lớp. Tình cờ bắt gặp một cảnh rất hay. Ồ, Ngọc Linh đang ngồi một mình với tên “Tôn Ngộ Không” này (Được gợi ý từ Natsumi)

Không khí hiện tại rất yên ắng. Cả 2 đang thi độ mắt hay sao mà nãy giờ nhìn nhau không chớp mắt vậy ?

Mà hiện tại cái tên Minh Dương này không đeo kính. Tức là cô đang đụng trúng phần tối của cậu rồi.

- Tôi thích cậu !

Cả 2 đồng thanh mở lời. Nó nãy giờ đứng núp sau cửa nay đứng ngay giữa lớp chỉ tay vào 2 người, lắp bắp nói:

- Hai....người...vừa nói...c..cái gì vậy ?

Cả 2 vừa nãy mặt đang rất nghiêm túc ,giờ thì đang có nhin cười cho đến khi một trong cả 2 không nhin cười được nữa.

- HAHHAHAHAHA !!!!!

Cả 2 cứ cười như chưa bao giờ cười trong khi nó cứ dần cái mặt ra, không hiểu chuyện gì cả ?

- Sao tự nhiên 2 người lại cười ?: Nó vẫn dần mặt ra, ngơ ngác hỏi
- Là do bà ngu chứ còn sao.

?????

- Tôi với cậu ta thấy bà sắp vào lớp nên tính trêu bà một chút, thế là 2 đứa giả vờ tỏ tình để xem bản mặt bà như thế nào. Công nhận buồn cười thật đấy !: Cô nói

- 2 người !: Nó tính quay sang rượt 2 người khắp sân luôn nhưng lại thôi. Chỉ chán nản nằm bệt trên mặt bàn: – Hết ông anh trêu rồi đến 2 người, sao tôi sống yên ổn được đây: Nó thở dài cái

- Anh trai ư ?

Cậu ngơ ngác nhìn nó.

– Bộ người không biết tôi có anh trai hả ?

– Giờ mấy biết đó, kể đi kể đi !

Hiệu ứng flashback....

Trại trẻ mồ côi...

Tại một trại trẻ nhỏ, một gia đình bước vào trại trẻ mồ côi.

– Hôm nay con sẽ có một đứa em gái mới. Con muốn cô bé nào hả, Thiên Minh ? Mẹ anh dịu dàng hỏi

Anh nhìn qua nhìn lại lũ trẻ con ở đây.

Đứa bé gái ở cuối hàng là người anh ưng nhất.

Đứa bé gái mặc một chiếc váy đen dài quá đầu gối tí. Mái tóc đen dài sau vai ôm gọn khuôn mặt trái xoan của cô bé. Đôi mắt đen vô hồn, không hề có cảm xúc. Đôi mắt đen đó giống như một cái hố đen sâu không đáy. Cái mũi nhỏ nhắn ửng đỏ. Đôi môi chúm chím đỏ mọng. Làn da trắng như những bông tuyết.

– Con muốn con bé này !: Anh chỉ tay về phía nó

– Vậy từ nay chúng ta sẽ là một gia đình nhé!: Mẹ anh nhẹ nhàng nói với nó. Nó chỉ gật đầu mà không đáp lại gì cả.

Sau đó nó chuyển sang sống ở nhà anh(không phải cái nhà cả 2 đang ở hiện tại đâu)

Nó không nói hay cười gì cả. Điều duy nhất nó làm chỉ là gật đầu và lắc đầu.

Anh dù bố mẹ có thuyết phục thế nào anh cũng vẫn coi nó là em gái mình.

Rồi một hôm nọ, khi anh đang dắt nó qua đường thì một chiếc xe lao đến đâm nó thì anh đẩy nó ra và bị xe đâm.

Máu, rất nhiều máu chảy ra từ đầu anh. Nó mặt cắt không còn chút máu, run run nhìn anh.

Một lúc sau, xe cứu thương chở anh vào phòng cấp cứu

Bác sĩ bảo là anh sẽ không sao...nhưng không ai biết bao giờ anh sẽ tỉnh lại

Nó từ hôm đó liên tục ở cạnh anh. Dù bố mẹ, bác sĩ hay ý tá có khuyên nó nên về nhà nhưng nó vẫn cứ nắm chặt bàn tay ấm áp của anh, quyết không về.

– Anh hai à, tỉnh lại đi !: Nó nói,đồng thời nắm chặt lấy bàn tay to lớn của anh

Bỗng, một bàn tay nhẹ xoa lấy đầu nó. Nó giật mình, ngược lên

– Anh ??

– Dương Chi ngoan, chỉ cần gọi anh là “anh hai” thôi, anh sẽ đến ngay bên em: Anh nói.

End flashback....

– Thế nào, thấy anh tui ngẫu không ?: Nó hỏi, chờ xem phản ứng của 2 người này như thế nào

– Tui không quan tâm cái quá khứ nhảm nhí của bà làm gì. Nhưng.... Đại ca trường- Hoàng Thiên Minh là anh trai bà ư ?!: Cậu hỏi, đồng thời lay lay 2 bên vai nó.

– Bình tĩnh, đừng lay nữa tên kia: Nó ra cho cô đừng lay vai nó nữa. Đảm bảo rằng nó sẽ không lay mình nữa, nó nói tiếp: – Dương nhiên tôi và anh là anh em rồi. Bộ không thấy bọn tui hay tình tứ khắp sân trường giống người yêu hả ?

– Giờ tôi mới biết nha !: Cậu nói, tay nghịch lộn tóc của cô

– Mà hai người thân nhau từ lúc nào vậy ?: Nó chau mày nhìn cả 2 và hỏi

– Tầm 10 phút trước: Cô đáp lại

Woa ! Khâm phục 2 anh chị quá, 10 phút quen nhau và đã làm bạn. Tình bạn thật là kì diệu đấy!

Vừa đúng lúc nó kể xong câu chuyện là vào giờ luôn.

Ngồi trong giờ thì cả 3 có học gì đâu, làm việc riêng là chính(vì ngồi bàn cuối nên ít ai quay xuống, cậu không cần giả làm thanh niên nghiêm túc)

Tua nhanh vậy... Giờ ra chơi...

– Nè, 2 người đi ăn trưa với tôi đi!: Nó rủ

“- Tôi không đói

– Tôi không rảnh”

2 cái lí do vô hề phũ áy, cả 2 chưa định nói đã bị nó kéo xuống căng tin rồi.

Nhìn thấy anh với hần đang ngồi ở cái bàn to nhất, nó kéo cả 2 người ra đấy ngồi.

– Anh !: Nó nói, miệng cười tươi như hoa

– Anh gọi trước đồ ăn rồi nè, ăn đi: Anh đẩy cho nó cái khay thức ăn: – Mấy đứa là... ?: Anh hơi chau mày khi thấy cạnh đứa em mình là 2 người anh không hề quen

– Là bạn em đó. Đây là Trương Ngọc Linh: Chỉ tay vào cô:- Tên này là Tôn Minh Dương

– Cảm ơnmấy đứa đã chăm sóc cái con quậy phá này hộ anh nha ! Anh là Hoàng Thiên Minh !: Anh nở một nụ cười tỏa nắng sát gái.

– Còn anh là Dương Gia Duy, rất vui được gặp mấy đứa: Hần thò đầu ra giới thiệu

Và cái bàn mà 5 người họ đang ngồi là cái vòn đang tỏa sáng nhất cái căn tin này với: 2 đại ca trường, 2 hot girl và 1 hot boy “thư sinh”.

Cho đến khi một con nhỏ bước đến.

Ngoại hình thì cũng không đến nỗi. Mái tóc nâu để xõa được uốn nhẹ ở phần đuôi. Khuôn mặt trang điểm khá lòe loẹt. Khuôn mặt thì bôi đồng phần, da gần như giống bạch tạng. Đôi mày nâu tô rõ đậm. Đôi mắt đeo lens bên xanh bên đỏ không hòa hợp với nhau tí nào cả. Phấn mắt màu tím tô đậm. Hai bên má tô đậm phần hồng. Môi thì tô son đỏ chói. Từ đầu đến chân nhỏ đó y như một con vẹt.

Nhỏ òng ẹo nói:

– 3 anh có vẻ vui nhỉ, không phiền nếu em ngồi chung được chứ ?

– KHÔNG !: Cả 3 người đều đồng thanh nói

– Thế tại sao con nhóc này lại ngồi ở đây ?: Nhỏ đó liếc mắt nhìn nó với thái độ dễ gây khó chịu.

– Vì đó...: Anh chưa kịp nói thì nó đã giơ tay ra ngăn lại, nhìn anh với ánh mắt ‘không sao đâu’. Anh đành nhận nhịn lại xem nó tính xử lý ra sao.

– Tôi thích ngồi đây đâu, làm gì được nhau.

– Cái con nhỏ này. Thật tội nghiệp cho 3 anh. Cái con nhỏ chỉ đẹp tí mà đòi vênh mặt lên(có mà chị í). Lúc nào cũng đeo bám anh Thiên Minh. Rồi lúc nào cũng cúp học. Người như cô không đánh để tôi cãi (chị đang cãi với nó đấy thôi)

Chát !!!

Anh thẳng tay tát con ngỗ dám nói xấu em gái anh. Nhỏ đó ôm bên má bị tát và nói:

– Sao anh lại tát em, em chỉ nói đúng sự thật về con ngỗ đó thôi mà !

– Tôi sẽ nói điều này một lần thôi : Ai dám đụng vào em gái tôi, Mai Dương Chi tôi sẽ khiến người đó phải trả giá !: Anh nói to

Tất cả mọi người trong căng tin đều nhìn nó và anh. Gì cơ ? Họ là anh em ư ?

Vì thế mà cái tên Mai Dương Chi này lại càng nổi như cồn. Mai Dương Chi, con nhóc siêu quậy của trường Thiên Vương, hot girl toàn trường và là em gái của đại ca trường- Hoàng Thiên Minh !!!

Dài từng này đã đủ đáp ứng yêu cầu mọi người rồi nhỉ ? Đọc xong nhớ vote nhé

11. Chương 11: Phỏng Vấn Nhân Vật

PV: Xin chào mọi người, chào mừng đến với talk show của chúng ta. Hai nhân vật chúng ta sẽ phỏng vấn hôm nay là Mai Dương Chi và Hoàng Thiên Minh !!!

MDC: Xin chào ^ ^

PV: Hai người đã sẵn sàng cho câu hỏi của chương trình chưa ?

gật đầu

PV: Câu hỏi đầu tiên, 2 người là anh em được bao lâu rồi ?

HTM: 8 năm

MDC: 8 năm, 4 tháng, 16 ngày (trả lời rất chi tiết)

PV: Có hay cãi lộn không ?

MDC: Như cơm bữa luôn ! Ngày nào không cãi mới lạ

PV: Thế chắc 2 anh em hiểu nhau lắm nhỉ ?

MDC & HTM : Đại loại thế ...

PV: Thế món ăn yêu thích của Dương Chi là gì ?

HTM: Cái gì ngon là nó cũng thích.

PV: Thế điểm yếu của Thiên Minh?

MDC: Tui !

PV: Tức là sao ?

MDC: Không có đứa em gái đáng yêu này bên cạnh thì anh sẽ rất buồn...

HTM: Làm như anh mày sợ mày í, mày thử bỏ nhà đi, anh không ngăn đâu.

MDC: Anh hai, đừng bỏ em mà *ôm anh, tỏ vẻ nũng nịu*

PV: Mong 2 bạn đừng có làm vậy được không ? Nhiều đứa FA đang đau lòng lắm đó.(Tui là ví dụ điển hình nè)

Đã ổn định lại và ngồi xuống để trả lời câu hỏi tiếp.

PV: Thế Dương Chi có hình mẫu lí tưởng cho bạn trai tương lai không ?

MDC: Kiếm đủ tiền nuôi vợ, cho vợ ăn ngon mỗi ngày, ngoan ngoãn nghe lời vợ.(đây là tuyển bạn trai chứ không phải tuyển chồng thừa chi)

PV: Vâng, ai có đầy đủ điều kiện thì liên lạc với Dương Chi nha !

PV: Thế mẫu bạn gái của Thiên Minh thì sao ?

HTM: Ai cũng được, miễn sao không giống nó là được.

PV: Vậy 2 người muốn nói gì với độc giả không ?

MDC: Để tui. Cảm ơn mọi người đã đọc và ủng hộ “Ê nhóc, làm bạn gái anh đi”. Mặc dù tác giả viết rất nhảm, chán nhưng sẽ cố gắng. Cảm ơn !!! À mà, đọc truyện từ nay về sau nhớ vote đấy

12. Chương 12

DÃ NGOẠI 3 NGÀY – 3 ĐÊM

- Đi dã ngoại ư ? : Nó ngơ ngác nhìn cô
- Đúng vậy, ngày mai sẽ đi đấy, đó là lí do hôm nay chúng ta được nghỉ đó: Cô nói
- Thế thì đi siêu thị mua đồ thôi!: Nó vào thay quần áo.
- Nó thì mặc chiếc áo phông với chữ ” Work is Lazy ” (tạm dịch là “làm việc là lười biếng), cái quần short đen.
- Còn cô thì mặc một chiếc áo váy màu hồng trông dịu dàng. Chiếc quần lửng màu xanh dài đến ngang đầu gối.
- Sau khi mặc quần áo xong, cả 2 thẳng tiến đến khu siêu thị A.
- Đầu tiên là đi mua chút đồ ăn cho chuyến dã ngoại dã !
- Nó thì cứ đi đến đâu là bỏ một đồng đồ ăn vào giỏ đồ, còn cô đi sau như con ôsin đang xách đồ hộ nó.
- Này con kia, mua ít thôi, hết tiền là chết đó: Cô nói
- Biết rồi, biết rồi
- Nói “biết rồi” mà cứ thản nhiên bỏ tiếp đồng đồ ăn vào giỏ đồ là sao ?
- Đến lúc tính tiền thì cô bán hàng phải trở mắt nhìn 2 người với đồng đồ ăn mà họ mua chẳng khác gì đồng bao tải.
- Chỉ khổ cho 2 đứa nó phải xách một tay. Thấy vậy nên có 2 chàng trai đến giúp 2 đứa, tranh thủ cửa gái luôn .
- Thấy vậy 2 đứa nó chợt nghĩ ra một ý hay để trêu họ. Liên đưa cả 2 người túi mà không suy nghĩ.
- Vừa đúng lúc đụng trúng một cửa hàng bán đồ đôi cho mới cặp đôi, miệng nó và cô chợt nở một nụ cười nham hiểm.
- Ê, bán đồ đôi kìa, mua mấy cái đi mày: Nó chỉ chỉ tay bảo cô, trong lòng thì ngầm khen ngợi tài diễn của mình
- Nhưng mà ngại lắm, với cả xấu hổ nữa: Cô cũng cứ thế diễn theo vở kịch, giả vờ ngại ngùng
- Nhà nước đồng ý cho tình yêu đồng tình mà, ngại gì (Ai fan yuri bơi vào đây hết đi)
- Cả 2 người nhìn 2 đứa nó một con mắt ngạc nhiên. Cả 2 cùng có một suy nghĩ ‘ 2 cô gái này là les ư ?’.
- Thôi, giờ họ nên chuẩn bị là vừa.
- À, bọn anh chợt nhớ là mình có việc. 2 em cầm lại túi đi, xin lỗi nhé !
- Không sao đâu !: Cả 2 mỉm cười, tay nắm chặt nhau (thực ra con gái làm đầy mà)
- Nói xong thì 2 chàng trai đó bỏ đi luôn. Còn 2 đứa nó thì cười rất chí là nham hiểm vì đã lừa được 2 tên ngu.
- Ah, sao mấy tên con trai dễ tin thế: Nó nói
- Thôi, chọc phá thế là đủ rồi, về thôi: Cô kéo nó đi về
- Tối đó, cả lũ ăn nhiều, ngủ sớm để dưỡng sức cho ngày mai.
- Sáng ngày hôm sau, tầm 6 giờ sáng. Nó đã dậy rất sớm để chuẩn bị cho chuyến dã ngoại.
- Nó mặc một chiếc áo phông trắng với dòng chữ “Hello ,bitches ” (Từ này hơi bậy tí). Khoác ngoài một áo caro sọc đỏ-đen. Chiếc quần jeans màu xanh ôm sát chân. Đôi giày thể thao màu đỏ.
- Khác với mọi hôm, hôm nay anh nó lại là người nấu bữa sáng.

– Dậy rồi hả ? Bữa sang trên bàn đó: Anh nói và ngồi xuống thưởng thức bữa sáng do chính tay mình làm (vì đa phần lúc nào cũng là nó nấu)

– Woa ! Bữa sáng anh hai nấu này! Hôm nay có bão hả ?

Cốc !

Anh cốc nhẹ đầu nó và nói:

– Được anh nấu mày phải cảm thấy biết ơn đi !

– Vâng, bữa ăn nghìn năm mới có một, em sẽ trân trọng nó: Nó nói và nhanh chóng tấn công món trứng với thịt hun khói mà anh làm.

Gì chứ có 10 năm nữa trình nấu ăn của anh cũng không bằng nó đâu.

Anh hôm nay mặc một chiếc áo phông đen. Mặc quần jeans đen. Giày thể thao đen.

Sau khi ăn xong, nó với anh đến trường tập trung. Nó đến khu tập trung của lớp nó. Người đầu tiên mà nó gặp là cô.

Cô mặc chiếc áo phông xanh da trời phối với quần ngắn màu hồng. Mái tóc đỏ được buộc cao lên kiểu đuôi gà. Tay kéo một chiếc vali nhỏ mini.

Đứng cạnh cô là cậu. Hôm nay tên này không hề đeo kính. Liệu có điểm gì không ? Cậu mặc cái áo phông trắng với hình con sư tử bên trong. Bên ngoài khoác cái áo với mũ trùm màu đen. Đeo ba lô một bên vai.

– Con này sao đến muộn thế ?: Cô trách móc nó

– Xin lỗi, chỉ là lúc này tôi bận ăn bữa ăn quý giá 10 năm có một từ ông anh trai.: Nó nói

– Thế cũng gọi là lí do hả ?

– Thôi mà, hôm qua tui đi shopping cùng bà rồi mà !

– Bà là người rủ tôi mà...

– À....

– Mấy đứa, tập trung !: Cô chủ nhiệm lớp nó gọi

Tụi nó ra xếp hàng để chờ xe tới. Đột nhiên nó chợt sững người lại. Cô thấy lạ liền hỏi :

– Sao thế, quên gì hả ?

– Tui không tìm thấy dây chuyền của tui đâu hết

Nó có một cái dây chuyền bạc hình con mèo nó luôn đeo ở cổ. Với nó, đó là thứ quan trọng nhất đối với nó.

– Chỉ là cái dây chuyền thôi mà, bỏ đi: Cậu nói

– Nó không chỉ là dây chuyền, nó còn là kỉ vật rất quan trọng với tôi.: Nó nói rồi chạy đi tìm

– Nè, đi đâu vậy ? Xe đến rồi kìa !: Cô gọi nó

– Đừng lo cho tôi, tôi sẽ đi nhờ xe lớp khác: Nó nói rồi chạy đi.

Nó có thể rơi ở đâu trong cái sân trường rộng lớn này chứ ?

Au !!

Nó vô tình đụng trúng ai đó. Ngược mắt lên nhìn xem nó đụng trúng ai. Là hấn ư ?

Hấn mặc một chiếc sơ mi đen, khoác ngoài chiếc áo khoác đen. Chiếc quần bò màu đen hơi phai. Khuôn mặt vẫn ngửa mặt như ngày nào.

– Không đụng ai lại đi đụng anh là sao ?: Nó đứng dậy phủi bụi, chau mày lại và nói

– Chắc chúng ta hẳn phải có duyên lắm đây !: Hắn nói, miệng nở nụ cười tỏa nắng (xin lỗi chứ chiêu này không có tác dụng với nó đâu)

– Duyên duyên cái con khỉ ?: Nó lườm hắn một cái. Chợt để ý, trên tay hắn đang cầm một sợi dây chuyền giống y như cái nó đang mất. Nó liền giật nó nhưng chưa kịp thì hắn đã vươn ta lên.

– Muốn sợi dây chuyền này hả ?

– Ừm *gật gật*

– Vậy thì kêu “em yêu anh “đi ~: Hắn cố tình nhấn mạnh cụm “em yêu anh”

Nó tối sầm mặt lại. Hắn nghĩ mình là ai mà đòi ra lệnh cho nó chứ. Còn không thèm trả cho bốn cô nương sợi dây chuyền nữa chứ.

Bịch !

Nó thẳng tay đâm một cú thật mạnh vào bụng hắn mà không quan tâm hành động của mình rất chi là bạo lực.

Nó sử dụng một đòn khá mạnh nên nó kha là “thốn” với hắn. Đành phải đưa cho nó sợi dây chuyền.

Nhận lại sợi dây chuyền, nó có thể an tâm thở phào nhẹ nhõm. Nó luồn cái vào qua cổ, đeo nó lại và nhẹ nhàng nhất lại mái tóc đen óng ả của mình (Câu này hơi vớ vẩn tí, thông cảm)

Tính đi về đoàn tụ với lớp thì nó chợt nhận ra. Chẳng phải mình đã lỡ chuyển xe để đi tìm sợi dây chuyền sao ? Giờ thì lấy đâu ra xe để đi đây ?

Nó chợt quay sang nhẹ nhàng hỏi anh:

– Nếu anh còn đứng ở đây tức là xe lớp anh vẫn chưa đi phải không ?

– Ừ, có gì sao ?: Hắn ngược mắt hỏi

– Thật ra thì...

Xe 32-xe lớp anh và hắn

– Tao về rồi !

Hắn lên xe, nó leo đèo theo sau.

– Đi lâu vậy ?: Anh hỏi rồi chợt cứng đờ người nhìn sang người đứng bên cạnh thằng bạn mình.

– Yo ! Anh hai !: Nó cười nhe răng một cái

Anh quay sang một cái nhìn hắn và hỏi:

-Thế này là sao ? Tao cho mày 39 giây để giải thích !

– Bình tĩnh, nó lỡ chuyển xe nên đi nhờ xe lớp mình.

– Thật không ?: Anh lườm hắn rồi quay sang hỏi nó

-Thật mà : Nó nói không chột mắt

Anh chỉ lườm cả 2 một cái rồi về chỗ ngồi. Hắn thì ngồi cạnh anh. Còn nó thì loay hoay không biết ngồi đâu ?

– Ngồi đây nè: Một chị vẫy vẫy nó, ý bảo nó ra đây ngồi.

Nó vừa đặt mông xuống là bánh xe bắt đầu lăn bánh.

Chị gái ngồi xuống cạnh nó quay sang thân thiện nói:

– Lâu không gặp nhóc nhỉ ?

Lâu không gặp ? Nó đã gặp chị ấy rồi sao ?

-
-
-

– A! Chị là cái chị hôm kia ! (Không nhớ thì đọc lại chương 2, cái chị lớp anh nó í)

– Vậy là nhóc còn nhớ. Xin tự giới thiệu, chị là Nguyệt Minh Châu !

Chị ấy mặc một chiếc áo phông màu lớp biển nhạt với dòng chữ “I love my class”. Chiếc áo khoác trắng buộc quanh hông. Chiếc quần jeans dài quá đầu gối.

Nhìn chung chị ấy phải dạng hot girl đấy chứ !

Mái tóc nâu rực rỡ bởi ánh nắng ấm áp phản chiếu qua tấm kính dày. Làn da trắng như tuyết. Đôi mắt màu nâu nhạt trông nhẹ nhàng, trêu mến. Cái mũi nhỏ nhắn xinh xinh. Đôi môi ửng hồng một cách tự nhiên. Đôi môi đỏ mọng, cuốn hút.

– À, em là Mai Dương Chi !: Nó đáp lại

– Nhóc đáng yêu thật đấy !: Chị nói và nhẹ nhàng xoa đầu nó

– Chị xinh thế này chắc hẳn có bạn trai rồi nhỉ ?: Nó hỏi

– Thực ra chị vẫn còn FA cơ: Chị lí nhí trả lời trông có vẻ ngượng ngùng.

– Ể ? Thế chị có để ý ai không ? Có cần em tư vấn tình yêu không ?

– À....’ Chủ đề khác, một chủ đề khác’ Em có thích ăn khoai tây chiên không ?

– À, chắc có. Thế người chị thích là ai ?: Nó vẫn gặng hỏi bằng được, không có ý định buôngbtha cho chị

– À....ừm ...

Minh Châu lúng túng không biết nên nói gì thì anh đứng ra chặn lại:

– Đừng có làm khó Châu thế chứ: Anh nói và búng trán nó một cái: – Im lặng thì anh lấy chút bim bim cho mày ăn

Nó nghe thế liền im như hến luôn, chỉ vui vẻ ăn bim bim.

Chuyến đi này sẽ vui lắm đây !

13. Chương 13

NGÀY MỘT – LẠC

Ngay sau khi xe dừng tại khu cắm trại B thì nó đã nhanh chóng từ biệt mấy anh chị ấy và về đoạn tụ với lớp

– Bà đây rồi ? Cứ tưởng bị bắt cóc sang Trung Quốc rồi chứ, à không....có khi bà còn bắt cóc ngược lại người ta đó !: Cô đùa

– Mà cô đi xe ai đến đây vậy ?: Cậu từ đâu thò đầu ra hỏi

– Xe lớp anh tôi: Nó đáp lại

– Sao không ở bên đấy luôn đi !

-Chuẩn, cho lớp khỏi đông tí !

Câu nói của 2 người này đúng là nghe chán sống thật mà, chưa ném 2 người xuống vách đá là may rồi đấy. Nó hít vào thở ra một cái để lấy lại bình tĩnh. Nhưng mắt vẫn lườm 2 người.

– Rồi, không chọc nữa ! Nhanh đi, chuẩn bị dựng lều đó. Tui và bà chung một lều nhé !: Cô dễ dàng nó

– Tạm tha cho mi đó

Lớp nó chọn chỗ trung tâm của khu cắm trại nên ở đây không khí rất là trong lành.

Còn quan trọng nhất là vấn đề.....làm thế nào để dựng lều nhỉ ?

– 2 người đứng được mặt ra đây làm gì vậy ? Không tính dựng lều hả ? : Cậu hỏi

– Có biết làm đâu: 2 người họ thản nhiên đáp lại

– Giời ! Nhìn tôi làm một lần để sau này nhớ nè

Cậu loay hoay một hồi, rồi cuối cùng cũng dựng xong cái lều cho 2 đứa nó.

– Thank you nha ! ÔSIN !: Nó nói và cười cười cái

– Cười cái gì ? Thừa thầy bạn Dương Chi tình nguyện đi kiếm củi này !

– Thế hả ?Đii vuii nhaa emm !: Thầy đứng từ đằng xa nói

– Thế nha ! Đi vui về !

Cậu nói rồi xua xua nó. Còn nó vừa đi vừa lẩm bẩm nguyên rử cậu.

Khi vào khá sâu thì nó bắt đầu lượm củi. Lượm được kha khá thì nó nghĩ sẽ đi tham quan khu rừng một chút.

Nó đột nhiên nhớ đến một truyền thuyết mà cô kể cho nó:

” Một số người may mắn khi vào khu rừng gặp được một hồ nước. Khi nhìn thẳng vào mặt nước thì chồng tương lại của bạn sẽ phản chiếu trên mặt nước ”

‘Nghe cũng hay hay đấy chứ. Có lẽ mình nên tìm thử ‘

Nó càng vào sâu rừng hơn, sâu hơn, sâu hơn nữa

– Aizzz.... Mình bỏ cuộc, chẳng hiểu đứa nào giỏi đến mức tìm được cái hồ vậy !

Nó bực tức và đá vào một viên sỏi gần đó.

Tôm !

Một âm thanh vang lên, nó chợt ngạc nhiên, tìm được rồi sao ?

Nó lại gần chỗ phát ra tiếng tùm đó.

Hiện ra trước mắt nó là một hồ nước lớn. Nó giống như một cái gương khổng lồ vậy !

Nó cúi xuống và nhìn xuống. Mặt nước liền phản chiếu gương mặt nó.

Mái tóc đen dài óng ả. Làn da trắng. Đôi mắt đen. Cái mũi nhỏ nhắn. Gò má ửng hồng. Làn môi đượm sắc đỏ.

Bên cạnh hình ảnh phản chiếu của nó là...hắn ?!

– Yo ! Nhóc nhìn gì vậy ?

Chẳng hiểu hắn được đây từ lúc nào, đập nhẹ vai nó một cái.

– Ah !!

Giật mình, nó ngã ra phía sau.

‘Thảo nào cũng ướt nhẹp cho mà coi ‘

Nó chỉ nhắm chặt mắt và đón nhận rằng mình sẽ rơi xuống hồ. Nhưng may thay hắn đã ôm chặt lấy eo nó để nó không rơi xuống.

– Cảm ơn: Nó lấy lại được thăng bằng, đứng vững lại và nói

– Nhóc đang gì ở đây vậy ?

– Kiểm củi: Nó chán nản đáp lại : – Mà anh ở đây làm gì ?

– Đi loanh quanh thôi

– Dù gì tôi cũng chán rồi, về đây: Nó vẫy vẫy tay và bỏ hắt lại

– Đi chậm cái : Hấn đuổi kịp nó chỉ trong mấy bước (chân dài mà =~=) :- Ai lại để một cô gái đi một mình trong khu rừng chứ. Nói đi, chỗ lớp nhóc cắm trại ở đây, anh dẫn về.

– Chỗ trung tâm khu cắm trại

– Được rồi , đi nào

– Nhưng: Nó chợt sững người lại :- Tôi không nhớ đường về chỗ cắm trại

– Haha: Hấn cười vào mặt nó: – May cho nhóc là có anh ở đây, anh đây là chuyên gia mò đường đó. Cứ tin ở anh đi.

Nó nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ như muốn nói ‘có tin được không vậy ?’

– Tin được mà

Mà đành phải tỉnh hấn thôi, vì hấn là hi vọng duy nhất để về được của nó.

Nói thế chứ...

30 phút sau

– ‘Tin được mà’. Tin được mà vòng vo này giờ đã tìm được đâu!: Nó cần nhần này giờ:- Sao lúc đầu tôi lại tin anh nhỉ ?!

– Bình tĩnh, để anh suy nghĩ chút đã

Hấn liền ngồi trầm tư suy nghĩ một lát rồi lại nói một câu khiến nó đầy thất vọng :

– Anh không nghĩ được gì cả

– Aiz.... Biết ngay là không tin được anh mà

– Anh đây đã cố hết sức...: Hấn đang nói thì tự nhiên ngừng lại

– Sao vậy ?

– Có vết gì đó trên thân cây này thì phải

Hấn nói, thấy vậy nó bèn lại xem. Trên thân cây là một vết cắt chữ ‘A’ to. Nó chợt sững người lại nhưng rồi cũng lấy lại được bình tĩnh.

– Đi theo tôi, tôi biết phải làm gì rồi: Nó nói

– Cách gì vậy ?

– Anh chỉ cần đi theo thôi: Giọng nói của nó như lạnh lại

Hấn cũng chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng theo nó. Cứ thế, cả 2 bắt đầu tìm thấy những cái cây khắc những kí hiệu, kí tự khác nhau. Chúng đều không hề liên quan đến nhau gì cả.

Sau cùng hai người tìm thấy cái cây khắc chữ ‘Z’ thì nó chợt nói:

– Chúng ta về đến nơi rồi đó

Cái cây mà 2 người đang đứng gần nằm khá gần với khu cắm trại của nó. Hấn ngạc nhiên nhìn nó và hỏi :

– Làm thế nào mà nhóc tìm được đường về hay vậy ?

– Tôi : Nó cắn chặt môi dưới và nói tiếp : – Tôi không thể nói được

Nó nói xong thì lẳng lặng bỏ về khu cắm trại trong khi hấn chỉ im lặng nhìn bóng cô đi khuất dần.

‘ Nhóc đang giấu điều gì trong lòng vậy ? ‘

14. Chương 14: Ngày 2 – Thử Thách Lòng Dũng Cảm

Cả ngày hôm sau nó cũng không có động tĩnh gì cả. Vẫn bơ hẩn như mọi khi. Coi câu hỏi hôm qua hẩn hởi như không khí.

Tầm buổi chiều, người hướng dẫn ở khu cắm trại có thông báo:

“Nghe đây, tối nay chúng ta sẽ tổ chức cuộc thi thử thách lòng dũng cảm. Chia làm một nhóm 6 người. Tất cả hãy tập trung ở đây vào 9h tối. Ai không đến sẽ bị dọa đến chết !”

Tâm trạng nó đột nhiên vui hơn một cách bất bình thường.

Chuyện là hồi bé, lúc nào cũng ở nhà cũng chán nên nó lén thuê phim mà về xem. Mấy lần đầu tụi nó có sợ chút nhưng về sau nó lại thành sở thích của nó. Dù có đáng sợ đến mấy thì mặt nó cũng hoàn toàn tỉnh bơ. Kinh dị đã sớm trở thành thứ nó yêu thích

Nhóm nó gồm có : Nó, Ngọc Linh, Gia Duy, chị Minh Châu, anh Minh và “Tôn Ngộ Không”.

Tầm gần 9h tối....

Bầu trời bị bóng đêm nuốt chửng. Cả bầu trời đều là màu đen (hoặc xanh đậm hơi đen).Ánh sáng duy nhất là sự chiếu sáng của đêm trăng tròn.

Tất cả học sinh đã tập trung hết.

Nhiệm vụ của mỗi nhóm là đi thẳng cho đến khi gặp một ngôi nhà. Đặt một cây nến ở phía cuối ngôi nhà và đi về.

Sau bao nhiêu nhóm thì cuối cùng cũng đến nhóm nó (nhóm nó là nhóm cuối cùng)

Trưởng nhóm đương nhiên là nó rồi. Nhận được cây nến. Nhóm nó bắt đầu xuất phát.

Băng qua khu rừng tối tăm, u ám. Thứ duy nhất còn phát sáng chính là ánh sáng yếu ớt từ ngọn nến mà nó đang cầm trên tay.

Đi được một đoạn thì nó nói nhỏ:

– Đến rồi đó

Trước mắt chúng nó là một ngôi nhà bằng gỗ. Bên ngoài là cái biển nhỏ với dòng chữ “Tiệm búp bê ” màu trắng trên tấm bảng đen.

Thế quái nào lại có một cửa tiệm búp bê giữa cái khu cắm trại chứ!?

– Vào thôi !: Nó vẫn giữ cái mặt tỉnh bơ bước vào (Vâng ! Chị rất tỉnh và xinh gái)

Kéttttttt.....

Cái tiếng mở cửa quen thuộc này. Ánh đèn yếu ớt chập chờn chập chờn lúc rõ lúc đen khó nhìn rõ mọi thứ.Tiếng “kót kót” ngân lên dài mỗi lần chúng nó bước một bước.

Bốn phận của con gái (trừ nó ra) là run run ôm lấy nhau. Cầu cho đừng có gì nhảy ra hù cả bọn.

Vâng ! Phải nói là rất linh, vừa mới nghĩ đến xong đã...

– Hù !!!

Một cái bóng đen từ đâu thò ra dọa 2 chị này hú vía.

– Kya !!!!: Một âm thanh rất chói tay phát ra từ miệng hai chị này. Khiến 4 người còn lại nhắm mắt bịt tai lại.

Sau khi ổn định lại tinh thần cả bọn mới quay sang xem người hù bọn nó là ai. Một chị gái tóc vàng hoe ư ?

Chị ta mặc một chiếc váy đen cũ kĩ kiểu của người Anh tầm thế kỉ 18, 19 gì đó. Thân hình thì khỏi đi. Chị có mái tóc vàng hoe chuẩn không phải nhuộm đâu nha ! Làn da trắng hơi nhợt nhạt tí. Đôi mắt xanh dương trông sống động một cách lạ kì. Đôi môi tô một lớp son nhẹ nhưng thoáng qua cũng thấy rõ đôi môi hơi tím lại.

– Chị là ma phải không ? Rất vui được gặp chị !: Nó nhẹ nhàng đưa cây nến cho hắt, rồi quay sang bắt tay với chị gái tóc vàng hoe mà không e ngại gì cả.

– Haha, em vui tính thật đấy. Chị có phải là ma đâu: Chị gái tóc vàng hoe nhẹ nhàng cười một cái. Phải ha ! Nếu đó là ma thật bọn nó bị ăn tươi nuốt sống rồi:- Chị là Mary, bố chị người Anh còn mẹ chị người Việt. Chị vốn hồi bé thích búp bê nên chị về Việt Nam mở một cửa tiệm.

– ‘Nhìn chị có thiếu năng lăm đâu sau lại xây giữa chỗ này ?’ À, sao chị không xây ở chỗ khác vậy ? : Cô hỏi chị Mary

– Nhà chị chỉ có đất ở đây thôi. Với cả nhà hơi cũ kĩ nên nhiều giáo viên muốn biến đã thành địa điểm dọa ma mà! : Chị Mary cười hì một cái.

– Nhưng chị nhảy ra đây rồi thì dọa gì nữa ? : Minh Châu sau khi đã hết sợ mới hỏi

– Chị không cần phải dọa mà chính các em sẽ phải sợ cho đến tận lúc đi về: Chị nở một nụ cười khá nham hiểm: – Giờ để chị dẫn các em đi tham quan nơi này nào!!

Bọn nó lẳng lặng đi theo sau chị. Vừa đi vừa nhìn trước nhìn sau, ngó dọc ngó ngang xung quanh.

Trên tường treo đầy những bức phác họa của những cô gái. Không, nhìn kĩ lại thì nó là những con búp bê. Dưới đất thì còn vung vãi mấy cái tay chân, thậm chí là cả mắt của con búp bê.

– Xin lỗi vì hơi bừa bộn, chị vẫn chưa quét dọn những thứ thừa thãi: Chị Mary nhẹ nhàng nói

Cái cụm ‘những thứ thừa thãi’ của chị có làm bọn nó(trừ nó ra) hơi lạnh người thế. Những thứ thừa thãi đó ám chỉ gì vậy ?

Dọc theo hàng lang là những con búp bê được xếp ngăn nắp.

Những con mắt của những con búp bê như đang nhìn chăm chăm vào bọn nó. Cái cảm giác thật khó chịu khi bị nhìn chăm chăm .

– Chị à, mấy con búp bê này do ai làm vậy ? : Nó vừa chăm chú nhìn những con búp bê vừa hỏi

– Người làm ra chúng là bà chị, nghệ nhân làm búp bê – Liz Ileslela (bịa ra đấy)

– Chúng giống như thật nhỉ ?

– Đúng vậy. Chúng đã từng là người: Chị Mary nói, riêng đoạn cuối nói nhỏ lại

Sau một đi trên cái hàng lang vô tận này thì cũng đến ngõ cụt.

Ngõ cụt ư ?

Cả lũ ngơ ngác nhìn chị Mary. Chị liền sờ nhẹ lên bức tường gỗ và vô tình đụng nhẹ vào một cái cửa được ngụy trang trên tường.

Đằng sau cánh cửa là một hộp gỗ sáu cạnh dựng đứng. Quan tài ư ?

Bên trong là một con búp bê, kích cỡ của nó giống như một con người thật.

Cả bọn chăm chú nhìn, không hề rời mắt khỏi con búp bê.

Một con búp bê hoàn thiện với đầy đủ các bộ phận. Mặc chiếc váy mỏng màu đen. Mái tóc nâu ôm sát khuôn mặt óng ả như tóc thật. Khuôn mặt xanh xao, nhợt nhạt. Con mắt trái nhìn đăm đăm vào hư không. Con mắt phải thì bị che mất bởi phần mái. Với làn môi lợt lạt, trông như muốn nói gì đó.

Vẻ đẹp tuyệt mĩ nhưng cũng khiến người nhìn khá rùng mình.

– Đây là kiệt tác chị làm 5 năm trước, tên nó là Lisa !

Chị Mary nói, tay đặt nhẹ lên tấm kính như muốn chạm vào con búp bê.

– Thế nào, các em thấy rợn người sau tham quan không ?

– Chắc là chút chút: Cả bọn nói (trừ nó)

– Hừm, vậy chưa đủ sợ hả ? Tiếc quá, mà các em cũng hoàn thành bài thi rồi đó: Dù có vẻ tiếc nuối nhưng chị Mary vẫn vui vẻ nói

Nó lấy cây nến và đặt ở trên bàn.

.

.

.

.

Ra về tụi nó có vậy chị và tạm biệt

– Tạm biệt nha chị ma !!!

Chị Mary chỉ đứng đó, đáp lại bằng một nụ cười.

Đi xa dần khỏi cửa tiệm, cô quay sang nói với nó:

– Cái con này, lịch sự tối thiểu của mày đâu ?! Sao cứ gọi chị ấy là ma vậy ?!

– Bộ mấy người không biết hả ?

– Chị Mary không hề có bóng và hình ảnh phản chiếu của chị ấy không xuất hiện trong gương

Nói xong cả bọn (trừ nó) đều cảm thấy lạnh sống lưng. Một cảm giác sợ hãi thoáng qua...

Đọc truyện xong thì nhớ vote nghe chưa ! Đang nói bạn đó *chỉ*

Nhân tiện nói luôn giờ một tuần chỉ có một chương thôi. Thông cảm, học nhiều mà. Thế thôi nha !

15. Chương 15: Ngày 3 – Thách Thức Hay Sự Thật ?

Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến dã ngoại. Bây giờ sẽ là giây phút mà các nhân vật chúng ta ngồi nói chuyện rôm rả bên lửa trại.

– À, đây mới đúng không khí dã ngoại chứ. Ngồi trò chuyện với nhau bên đống lửa: Nó nhẹ nhàng nói

– Nói như mấy bà cụ già vậy mà!? : Cô nói

– Kệ tao con kia: Nó liếc xéo Ngọc Linh

– Thôi, tao không dám chọc sự tử đâu, hạ hỏa đi. Hay chúng ta chơi cái gì đi ? : Cô cố hạ hỏa cơn giận của nó, rồi quay sang gợi ý cả bọn chơi một trò gì đó

– Ý hay đấy chứ, chơi thách thức hay sự thật đi ? : Chị Minh Châu nói

– Ừm, nhưng lấy đây ra lọ mà xoay ? : Nó hỏi

– Vậy thì ta oẳn tù tì: “Tôn Ngộ Không chen vào nói (TMD: Đã bảo không được dùng cái tên đấy rồi mà !?)

– Ừ ha, vậy chơi lun !!

Kéo, búa, bao !

Kẻ thua, người thắng đã được quyết định.

– Anh Minh, thử thách hay sự thật ? : Ngọc Linh chỉ thẳng tay vào mặt anh và hỏi

- Sự thật ?
 - Anh hãy kể cho mọi người nghe nỗi sợ của anh
 - Đó là có 2 Dương Chi
 - Hả ? Ý anh là sao hả anh hai ? Nó quay sang lườm anh
 - Thôi chơi tiếp đi. Ai thua sẽ bị anh chọn sự thật hay thách thức đó
- Quảng cho nó một cục bơ, anh quay sang tiếp tục trò chơi.
- Kết cục người thua là tên “Tôn Ngộ Không” (TMD: *Giật điện thoại* Không cho người viết nữa. T/g: *Đạp văng ra xa* Truyện chuy, chuy có quyền, xéo đi cu)
- Cho chú chọn, thử thách hay sự thật ?
 - À, thử thách đi ‘Còn đỡ hơn chọn sự thật’
 - Anh thách chú thổ lộ tình cảm với một trong những đứa con gái này
 - Ồ !: Cả lũ “ồ” lên một cái thật dài
 - ‘Đơn giản’: Cậu quay sang nhìn đối diện với Ngọc Linh và nói:- Tôi thích bà !
 - Tổ tình thật kia !: Những người khác thì ngạc nhiên vì không ngờ cậu sẽ làm thật
 - Mọi người không cần ngạc nhiên đâu: Nó đột nhiên chen vào nói:- Hai người này từng giả vờ tổ tình để trêu tôi nên cái tên này có thể dễ dàng nói toẹt ra thể
- Nó vừa nói xong thì mọi người liên tục cảm xúc luôn.
- Thôi thì cứ tiếp tục trò chơi vậy.
- Kéo, búa, bao !
- Chị chọn thử thách hay sự thật?: Cậu hỏi chị Minh Châu ?
 - Sự thật đi: Chị nhẹ nhàng đáp lại
 - Vậy... Mối tình đầu của chị là ai ?
 - Mối tình đầu hả ? : Chị ngâm dài câu hỏi một lúc rồi trả lời:- Chị chưa có
 - Eh ? Chị xinh như vậy mà vẫn chưa có mối tình đầu ư ?
 - Chị hơi kén chọn mà: Chị cười hì một cái: – Thôi tiếp tục nào !
- Kéo, búa, bao !
- Ồ, bé Ngọc Linh sao ? : Chị Minh Châu ồ lên một cái vì nạn nhân tiếp theo là Ngọc Linh
 - Nhẹ tay nha chị, em lấy thử thách !: Cô nói
 - Hừm, để chị nghĩ cái nào. Điện thoại em còn tiền không ? : Chị đột nhiên hỏi một câu hỏi không liên quan gì cả
 - Có nhưng sao chị hỏi vậy ?
 - HiHi: Chị đột nhiên nhìn cô và nở một nụ cười nham hiểm. Sắp có chuyện chẳng lành xảy đến với cô rồi :- Nhiệm vụ của em sẽ đơn giản thôi. Bật 3G lên, rồi lên Facebook cập nhật trạng thái là: Tôi yêu Tôn Minh Dương
- Câu nói của chị làm Ngọc Linh hóa đá luôn. Nó lắp bắp hỏi lại cho ăn chắc:
- Chị..nói....thật...đấy hả ?!
 - Dương nhiên

- ‘ Thôi đã phi lao thì phải theo lao thôi ‘ : Cô đành phải chấp nhận cái sự thật phũ phàng ấy và làm theo cái thử thách đáng ghét đó. (Cái này chắc phải nghìn like đó ^^)

Tiếp tục nào !

Kéo, búa, bao !

- A ! Nạn nhân lần này là anh Duy hả ? Thế nào, thử thách hay sự thật ?

- Sự thật

- Người anh thích là ai ?

- Ah... Vậy anh chọn thử thách !

- ‘Biết ngay anh sẽ chọn thử thách sau khi em nói mà. Vì vậy em đã chuẩn bị sẵn cái này rồi’ Vậy hãy kể tên người anh đang thích ?

- Biết ngay là em sẽ đẩy anh vào bước đường cùng mà. Anh chỉ hùa theo em thôi, chứ bây giờ anh đâu có để ý ai đâu. Blè, mắc lừa rồi.

- Ah, cơ hội để tra hỏi anh tan biến rồi: Ngọc Linh ân hận biết thế hỏi câu khác có phải không:- Rồi chơi tiếp thôi !

Kéo, búa, bao !

Vâng, người thua chính là nhân vật chính của chúng ta, Mai Dương Chi. Bravô, bravô ! (MDC: Im hết coi ! Bravô cái khỉ gì!)

- Anh thích chọn thử thách hay sự thật tôi cũng chấp hết luôn!

Nó nói với vẻ mặt rất tự tin

- Vậy chọn sự thật nhé !

- Ok, tôi chấp anh 2 câu luôn !

- Vậy nhóc có mối tình đầu chưa?

Mắt Dương Chi đột nhiên tối sầm lại, nhưng rồi nó cũng lấy lại bình tĩnh và nói:

- Có rồi

- Hả ? Có lúc nào vậy ?

- Anh mà lần đầu tiên nghe chuyện này đấy

Mọi người bầu vào hỏi nó như nghe tin động trời.

- Người ra câu hỏi là tui mà sao mấy cứ lạnh chanh nhảy vào là sao !?: Hấn nói, rồi quay sang hỏi tiếp: - Thế tên đó hiện đang ở đâu?

- Ai biết được: Nó chỉ thản nhiên đáp lại một câu trả lời khiến mọi người thêm tò mò hơn

- Đấy đâu phải là một câu trả lời

- Mất liên lạc rồi, được chưa !

- Thế...: Hấn tính hỏi tiếp thì bị nó chặn lại bằng câu nói

- Tôi bảo chỉ hỏi 2 câu thôi mà

~ Oboete ite ne watashi no koe wo

Anata ga kureta kono mi subete wo

~Đột nhiên điện thoại nó vang lên nhạc chuông...

Nó khá ngạc nhiên khi nhìn thấy tên người gọi, miệng chợt nở một nụ cười

- Tôi đi nghe điện thoại tí

Nó nói và ra thật xa chỗ bọn nó đốt lửa trại để chắc chắn không ai có thể nghe thấy được.

- Alô, tôi nghe đây !

- (Đang trả lời)

- Tìm ra rồi hả ? Ai là người viết nó vậy ?

-.....(Vẫn đang trả lời)

- Thật ư ? Có chắc chắn không vậy ?

-.....(Trả lời)

- Được rồi, cảm ơn

Nó cúp máy, miệng nở một nụ cười hạnh phúc. 2 năm chờ đợi của nó cuối cùng cũng được đền đáp rồi !

Sau đây là đôi lời của tác giả

Xin lỗi vì mấy chap dạo này khá ngắn và nhảm. Nhưng từ sau chap này tình tiết sẽ gay cấn hơn sẽ đỡ nhảm hơn.

Mình giờ phải cố gắng học để không bị dưới 7 (dưới 7 bị thu điện thoại lấy đầu ra truyện cho các bạn đọc) nên mình cũng không chắc lúc nào ra truyện được. Có lẽ một tuần 2 chap, 2 tuần mới có chap,...nhưng mình sẽ cố nhanh nhất để ra chap mới.

Xin cáo từ

16. Chương 16: Ngày Anh Trở Về (1)

(Cả chương này là theo ngôi kể của Dương Chi)

Sau 2 năm mong mỏi thì cuối cùng anh cũng trở về...

Nhớ cái ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau...

Sân bay Nội Bài...

Hôm nay là ngày tôi đi du học rồi, nói thật chứ sang Mĩ có cách đểch gì đâu mà bố mẹ cứ bắt sang đây nhỉ ?

Haiz... 4 năm đấy, chẳng khác gì nửa thập kỉ. Tôi vừa chán nản bước đi, kéo theo một đồng vali đã chuẩn bị. Và...

Bịch !

Tôi ngã về phía sau, thằng nào đâm vào bà vậy !?

- Con nào/ Thằng nào mất đui vậy!?

Cả 2 chúng ta đều đồng thời nói cùng một. Tôi ngược mắt lên nhìn.

Hiện lên trông đôi mắt đen láy vô hồn lúc này là hình bóng của một chàng trai. Cái dang vẻ cao cao(phải ha hồi đó nó lùn tịt mà).Mái tóc đen mềm mại. Anh mặc một chiếc áo kẻ caro đen đỏ khoác ngoài chiếc áo khoác đỏ. Một chiếc quần jeans dài màu xanh đậm(công nhận chân anh dài thật đó). Làn da trắng như tuyết. Đôi mắt nâu trông ngỗ nghịch và đầy hiếu kì. Cái mũi cao như mấy trai 2D. Khóe môi chột nở một nụ cười bí ẩn.

- Con nhóc lùn tịt nào đây ? Anh ấn đầu tôi xuống và nói với cái giọng điệu giễu cợt. Cái tên này chán sống hả !?

Theo thói quen tôi đá một cú ngay trúng bụng hắn.

Bụp !

Nào ngờ chỉ với một tay anh đã có thể đỡ được cú đá của tôi. Anh khá lăm đấy. Nhanh chí, tôi dùng chân còn lại đá vào chân anh. Như lần trước anh cũng kịp nhảy lên né cú đá đó.

Mà chờ chút, nếu anh né kịp thì đồng nghĩa với việc tôi sẽ chuẩn bị có một nụ hôn với đất mẹ thân yêu trong 5...4...3...2...1

Ủa ? Sao tôi chưa rơi vậy nè ? Mở mắt thì anh đã ôm lấy eo tôi để tôi không ngã rồi.

– Đừng có nghịch ngợm thế chứ cô bé: Anh nói

Lời anh vừa nói thật dịu dàng.

Thịch...

Hả ? Tim à, này vừa kêu ‘thịch’ đấy hả?

– Sao mặt nhóc đỏ thế ? Đừng nói là đổ anh đấy !

Hả ? Làm gì có chuyện đó. Tôi đứng dậy và hất tay anh ra. Nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua tấm kính. Mặt tôi giờ đỏ ửng như quả cà chua.

– Làm gì có chuyện đó ! Anh bị ảo tưởng sức mạnh hả !? (tsundere nè ~)

– Thế vừa này ai mặt đỏ như cà chua ấy nhỉ ? : Anh ta đang muốn ăn đấm hả !!?

– Tôi không thêm tổn nước bọt với anh : Tôi vênh mặt lên và xách đồng vali đến chỗ kiểm vé (chẳng biết cái đấy gọi là gì nữa)

– Cho tôi một vé đi Hồ Chí Minh: Tôi nhẹ nhàng nói. Nói đi Mĩ du học chứ bây giờ tôi chả có hứng, thôi sang Sài Gòn chơi mấy bữa rồi đi cũng chưa muộn.

– Thưa quý khách, cô phải mua vé từ trước thì mới...

– Tôi chính là Mai Dương Chi, con gái tập đoàn FT đây: Tôi liền chặn họng cô tiếp viên lại và nói

Nghe xong cô tiếp viên liền cuống cuống lấy một tấm vé đi Hồ Chí Minh rồi đưa cho tôi. Tiện thể nói luôn, tập đoàn FT là nhà tài trợ của cái sân bay này mà (em chém đó, mấy người bên sân bay Nội Bài đừng có đến kiện em đấy).

.
. .
.

Nhẹ nhôm ngồi xuống chỗ ngồi của mình, tôi thở phào một cái.

Nhớ lại lúc vừa nãy mình bị làm sao vậy. Cảm giác như vừa đập lệch một nhịp tim vậy.

Hả ? Mình đang suy nghĩ vớ vẩn gì vậy, Mai Dương Chi à, tỉnh táo lại đi !

Tôi tự tát nhẹ 2 bên má để tỉnh táo lại. Anh ta chỉ là một tên con trai thôi mà.

– A ! Lại gặp nhau rồi !

Cái giọng nói này.... Tôi quay đầu một góc 90 độ sang phải.

Tại sao lại là anh ta chứ, ai ngờ rằng anh ta cũng đi cùng chuyến bay với mình chứ.

Tôi cố tình bơ anh và lạnh lùng quay mặt đi. Anh cũng chẳng để tâm gì cả, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống ngay bên cạnh tôi.

.
.

Máy bay đã cất cánh được 2 tiếng rồi. Tự nhủ bản thân mình là ‘sắp đến rồi, sắp đến rồi’.

Giờ tôi đã hiểu cảm giác của ấy cuộc họp quan trọng là như thế nào rồi. Là một bầu không khí yên ắng đầy nặng nề chứ sao !?

Trên máy bay bây giờ thực sự rất yên tĩnh. Yên tĩnh đến nỗi tôi còn có thể nghe thấy rõ nhịp thở của mình từ từ đều đều.

Chán quá, chán chết mất !

– Ăn không ?

Đột nhiên anh chìa tay ra và đưa tôi một viên kẹo nhỏ, bên ngoài bọc với tờ giấy bóng màu vàng ghi chữ “Lemon” bằng màu kem.

– Cảm ơn: Tôi nhận lấy viên kẹo từ tay anh.

Bóc cái vỏ kẹo ra, bên trong là một cái kẹo màu vàng. Tôi liền bỏ nó vào miệng luôn.

Thứ đầu tiên tôi cảm nhận được chính là cái vị chanh ngọt ngọt đang tan dần trong khoang miệng. Công nhận cái này ngon thật đấy !

– Ăn cái nữa không ?: Anh gơ cái kẹo vừa nãy lên và quay sang hỏi tôi

Tính với lấy cái kẹo thì tôi chợt dừng lại. Nhìn anh với con mắt đen sắc sảo của mình, tôi nghi ngờ hỏi:

– Anh có ý định dụ kẹo tôi để bán sang Trung Quốc không vậy ?

– Hoàn toàn không ! Nhóc nghĩ gì vậy ?

Hừm, tôi cũng chẳng hại gì khi tin anh ta. Thôi cứ kệ vậy.

Trong suốt cả chuyến bay tôi chỉ ngồi ăn hết đồng kẹo của anh ta. Chắc phải đi mua lại cái công ty sản xuất cái kẹo này mới được. Ngon quá

~Cuối cùng thì cũng đến Sài Gòn. Lúc tôi đến thì đã chập tối rồi. Phải thuê một phòng ở qua đêm thôi.

Có vẻ như đêm nay sẽ còn dài lắm

17. Chương 17: Ngày Anh Trở Về (2)

Ngay sau khi hạ cánh, tôi nhanh chóng đi tìm một khách sạn để thuê phòng trọ một đêm.

A ! Tôi biết mình ăn ở tốt mà, ngay gần đây có một khách sạn nhỏ.

– Cho tôi thuê một phòng !

Chúng tôi cùng đồng thanh nói.

Tôi quay sang bên phải, lại là anh sao !?

Sao đi đâu cũng gặp anh vậy ?

– Xin lỗi quý khách, nhưng 2 người có thể dùng chung một phòng đơn được không ?: Cô tiếp viên nhẹ nhàng hỏi

Hả ? Tôi trở mắt ra nhìn cô tiếp viên rồi quay sang nhìn về mặt anh. Hoàn toàn tỉnh bơ, anh ta không có ý kiến hay phản đối gì sao ?

– Vậy đi tìm khách sạn khác là được chứ gì !

– Nói trước đây là thời điểm vàng, các khách sạn khác chật kín khách rồi. Đây là chỗ cuối cùng còn phòng đó thưa quý khách.

Hả ? Cô đùa tôi hả ? Bình thường thì cái khách sạn bé tí này chắc gì đã có khách. Vậy mà cô bảo cả cái Sài Gòn này tất cả các khách sạn chật kín phòng hả !??

Nhưng giờ cũng tối rồi, tôi nhìn ra ngoài trời. Bên ngoài thì tối đen như mực, ra ngoài một mình để tìm phòng trọ bây giờ là quá nguy hiểm với một cô gái chân yếu tay mềm như mình.(Cái gì ! Chị mà chân yếu tay mềm hả ?)

– Anh không phiền chứ ? : Tôi quay sang hỏi anh

– Tôi không phiền đâu

– Vậy thì cho chúng tôi một phòng

Cô tiếp viên đưa cho chúng tôi một chiếc chìa khóa phòng 503.

Một căn phòng nhỏ ở tầng 3 với cái ban công nhỏ, mấy cái ghế với một cái bàn và một cái giường.

– Anh ngủ dưới sàn, còn tôi sẽ ngủ trên giường.

– Nhưng sàn lạnh lắm: Anh nói và giường đôi mắt cún con nhìn tôi. Xin lỗi chứ tôi không dễ động lòng đâu.

– Anh là con trai mà, chịu lạnh có chết đâu.

– Sao nhóc phải cần nhần nhỉ. Ngủ chung giường có chết ai đâu

– Chết tôi đó, không đời nào tôi chịu ngủ chung giường với một tên con trai đâu !

– Vậy thì làm đường phân chia đi!.Anh gợi ý

– Đường phân chia ??

– Lấy cái gối ôm này làm vật chia cách 2 phần giường. Không ai được lấn sang. Thế nhóc chịu không ?

– Cũng...được: Hết cách rồi, tôi cũng đành gật đầu với ý kiến của anh.

Sau khi tắt đèn thì tôi nằm một bên, anh nằm một bên và ở giữa là cái gối ôm dài.

Nhưng.....tôi thực sự không quen cái việc có một tên con trai đang ngủ cùng giường với mình. Thế quái nào ngủ được chứ !??

– Không ngủ được hả ? : Giọng anh chợt nhẹ nhàng vang lên

-.....: Tôi chỉ im lặng không nói gì cả

– Muốn nghe một câu truyện không ?

– *Im lặng là đỉnh cao của sự kinh bỉ*

– Ngày xưa ngày xưa.....: Đùa hả, anh ta bị thiếu năng phải không !!?

– Anh bị ngu hả ? Tôi còn chẳng thèm trả lời mà anh cứ thế tự biên tự diễn thật hả !!!: Tôi quát to

– Vì anh biết nhóc chưa ngủ mà, nếu không thích nghe kể chuyện thì tâm sự vậy ?

– Sao cũng được, đồ ngốc (tsun kìa ~) (MDC : Tin tôi đập bà không tác giả. T/g : Dạ em xin lỗi thưa chị, em còn yêu đời nên đừng giết em)

– Nhóc đến Sài Gòn làm gì vậy ?

– Trốn, còn anh ?

– Chỉ đi du lịch loanh quanh thôi ! Muốn đi cùng không ? Đẳng nào nhóc cũng rảnh mà

– Có được không vậy ?

– Được mà, vậy sáng sớm mai chúng ta đi nhé !: Giọng điệu anh trở nên vui vẻ

– Ừm: Anh ta cũng không hẳn là một tên đáng ghét. Tôi cười một cái.

Ngày hôm sau, chúng tôi đã dậy vào tầm 7 giờ sáng để đi.

Cả 2 chúng tôi đều mặc áo phông và quần jeans cho tiện di chuyển (vâng tôi biết gu thẩm mỹ tôi tệ nhưng chưa nghe câu quần đùi áo phông, thương hiệu Việt Nam hả ?!)

– Giờ chúng ta đi đâu đây ?: Tôi hỏi

– Nhóc thích mèo không ?

– Có !

Tôi thích mèo hơn là thích chó. Căn bản mèo nó khá là yên tĩnh nên tôi cũng thấy hay đấy chứ !

– Thế thì đến chỗ này đi

Anh nắm lấy tay tôi và kéo đi. Bàn tay to lớn và ấm áp nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ cô đơn này.

Tim tôi lại cảm giác đập lỡ một nhịp rồi.

Anh dẫn tôi đến tiệm cà phê mèo. Vừa mở cửa bước vào là một cục bông màu đen cuộn lấy chân tôi.

Woa ! Một bé mèo con, tôi nhẹ nhàng bế nó lên. Dễ thương quá ! (Tự nhiên nhớ đến con chó của Kuroko, a, dễ thương ghê)

Tôi và anh tìm một chỗ ngồi. Cả 2 đều cùng gọi 1 cốc latte, trùng hợp thật đó.

Một lúc sau, đồ uống được mang ra. Tôi nhẹ nhàng nâng cốc lên và uống một ngụm, tay không ngừng xoa xoa bộ lông tam thể của chú mèo đang nằm trên đùi tôi.

Yên tĩnh thật đấy !

Tôi giờ mới để ý, này giờ sao anh cứ nhìn tôi thế nhỉ ?

– Sao anh cứ nhìn tôi vậy hả ?

– Dễ thương thì nhìn chứ sao !

– Nói linh tinh gì vậy !: Tôi nói mà không nhận thấy mặt mình đỏ như quả cà chua.

– Thì dễ thương thì anh nói dễ thương: Anh đáp lại, mặt vẫn rất phớn. Anh ta là cái thể loại gì vậy?

– Đừng có nói là anh thích tôi đó: A! Lỡ miệng rồi.

– Ủ anh thích nhóc đó !: Anh dễ dàng nói toẹt ra thế hả !!!:- Thế còn nhóc thì sao ?: Anh đá xoáy lại tôi.

.
. .
. .
. .

– Thực ra thì ...

Xong rồi, thỏa mái quá !

À, thế nhé, chap sau gặp lại nha !

18. Chương 18: Ngày Anh Trở Về (3)

Đã 2 tháng từ khi chúng ta là người yêu rồi nhỉ ?

Vì không thoải mái khi ở trong cái khách sạn nhỏ xíu đó nên 2 chúng tôi đã cùng nhau góp tiền để mua một căn nhà nhỏ. Và một cái sofa để buổi tối anh nằm ngủ. (Sofa của chị đây Natsumi, hài lòng chưa !)

Cuộc sống bình yên cứ thế trôi qua ngày qua ngày. Cho đến khi....

Đó là một ngày bình thường, khi tôi và anh đang dạo đi trên phố. Đột nhiên một vật với vận tốc cực lớn bay xoẹt qua cả 2.

Đó là một...viên đạn ?!

Có kẻ đang nhắm vào chúng tôi sao ? Tôi khẽ đưa mắt nhìn anh như đang bảo hãy đề cao cảnh giác.

– Đi tiếp thôi: Tôi quàng tay anh và nói.

Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện nhưng tôi vẫn quay ngang quay dọc dè dề phòng cho nó ăn chắc. Không có gì xảy ra cả.

Chúng tôi về nhà, nhưng trong lòng tôi đang thấy rất khó chịu. Như đang báo trước, sắp có chuyện không vui xảy đến rồi.

Sáng hôm sau, điều tôi nghi ngờ đã đến. Trong hòm thư có 2 chiếc phong bì màu đen, một chiếc viết tên tôi, cái còn lại thì viết tên anh.

– Có thư sao ?

Anh từ đâu xuất hiện đằng sau lưng tôi. Tôi giật bản mình, giấu 2 chiếc phong bì ra sau lưng.

– Ah.... Nó là của bạn em gửi đó !: Tôi lúng túng đáp, không biết anh có nghi ngờ không nhỉ ?

– Vậy hả ? : Anh chỉ hơi nghi ngờ rồi buông tha luôn cho tôi:- Vào nhà thôi, anh nấu bữa sáng rồi đó!: Anh vui vẻ nói

– Vâng

Tôi đáp lại một cách nhẹ nhàng nhưng mặt thì tối sầm lại. Tôi giấu phong bì trong túi áo và coi như không có gì cả.

Sau khi ăn sáng xong, anh đi có việc. Giờ thì chỉ còn mình một tôi trong nhà. Bây giờ tôi mới dám lấy cái phong bì đen ra.

Mở phong bì ra, bên trong là một tờ giấy đen. Tờ giấy không ghi gì hết ngoài một dòng địa chỉ :”Khu bỏ hoang B”

Rốt cuộc mục đích của bức thư này là gì ? Nhưng nhìn đâu cũng biết đến đây cũng có chuyện không hay xảy ra. Nhưng....tôi muốn biết xem cái này có liên quan đến cái viên đạn suýt bắn trúng chúng tôi không ?

Có lẽ mình nên đi...

Tối đó, tôi ăn tối thật nhanh rồi lên nhà thay quần áo.

Mặc chiếc áo sơ mi caro đỏ đen. Khoác bên ngoài chiếc áo khoác đen đằng sau có hình đầu lâu. Một cái quần bó đen cho dễ cử động. Và cuối cùng là đôi converse xanh.

Vừa thấy tôi đi xuống anh liền hỏi:

– Em tính đi đâu vậy ?

– Em đi chơi với bạn tí: Thực sự xin lỗi anh vì đã nói dối

– Em làm gì có bạn ở đây : Ồ nhỉ, mình không có bạn ở đây. Ah !! Sao mình lại quên mất điều này nhỉ ?

– Bạn em từ Hà Nội lên Sài Gòn chơi tí !

– Em đâu có kể cho bạn em rằng mình ở Sài Gòn đâu. Chẳng phải nếu với chuyện em trốn đi du học sẽ bại lộ sao ? : Anh dựa người vào tường, nheo mắt nhìn tôi và nói.

– Ah...: Thực sự tôi cũng cả cổ họng rồi. Giờ thì hết đường để chối cãi rồi.

– Em giấu anh chuyện gì phải không ?

– Thật ra thì...: Tôi cắn nhẹ phần môi trên:- Em....

Sau đó tôi kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện. Nghe xong anh chỉ bật cười và nhẹ cốc đầu tôi và nói:

- Tưởng gì, làm anh lo chết đi được.
- Anh không giận ư ?
- Làm gì có chuyện đó, miễn sao Dương Chi của anh không sao là được rồi ! Giờ thì chúng ta đi đến chỗ đó nào !

Khu bỏ hoang B

Nói đây là khu bỏ hoang thì không đúng lắm. Đây giống bãi rác hơn í. Thậm chí ở đây còn có mấy cái xác thối rữa không rõ nguồn gốc nữa.

Như ghi trong tờ giấy, chúng tôi đã đến chỗ hẹn. Nhưng không có ai hết ngoài 2 chúng tôi cả.

Chẳng lẽ là trò đùa của người khác.

- Chẳng có ai đến cả, chắc là trò đùa, đi về thôi: Tôi kéo tay anh, ngay cái lúc mũi giày tôi vừa chạm xuống một bước thì....

Pằng !

Tiếng súng vang lên. Tiếp đó là tiếng 'Keng !' nghe chói tai.

Ngay khi nghe thấy tiếng súng là tôi biết ngày sẽ có gì đó rồi mà. Nhanh tay lấy con dao găm nhỏ từ túi áo. Tôi cắt đôi viên đạn đó (Văng skill của anh Kirito được bấy chúc rất điều luyện)

- Ai đó, ra mặt đi !: Tôi gất giọng lên
- Quả không hổ danh cô Mai Dương Chi
- Bước ra từ bóng tối là một cô gái trẻ. Mặc bộ đồ công sở một đen, đeo chiếc kính đen che đi khuôn mặt. Mái tóc nâu buộc lên kiểu đuôi gà.
- Chị là ai ?
- Tôi là người của Black, tôi đã để ý 2 người lâu rồi. Tôi muốn 2 người làm người của Black.
- Bọn tôi ư ?
- Đúng vậy, chào mừng đến với Black !

Yo !

Mấy thanh niên được nghỉ chưa ? Tui còn 2 ngày nữa mới nghỉ, đến Tết tha hồ viết cho các bạn đọc. Cố chờ nhé. Chúc bạn Tết vui vẻ (mặc dù Tết phải làm đồng bài tập cô giao T-T. Naze !!!!!!!)

19. Chương 19: Ngày Anh Trở Về (4)

Giờ anh và tôi đã trở thành người của thế giới ngầm rồi nhỉ ?

Thực sự tôi biết nó rất nguy hiểm, nhưng không sao. Vì chỉ cần có anh bên cạnh là tôi sẽ ổn thôi.

Tôi lấy biệt danh là Death, còn anh là Lonley. Biệt danh gì mà lạ vậy ?

Khi tôi hỏi thì anh chỉ nhẹ cười và bảo: "nghĩ đại thôi !"

Bỏ qua chuyện đó sang một bên đi. Nói chung đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất đời tôi, cho đến khi...

Hôm đó là một buổi sáng bình thường. Tôi ngược nhìn lên bầu trời xám xịt. Ra ngoài phải nhớ mang ô mới được.

Dìng

~Điện thoại tôi chợt rung nhẹ. Tôi cầm máy lên. Là tin nhắn từ bang chủ.

Bình thường thì bang chủ sẽ nhắn tin cho tôi để giao nhiệm vụ. Lần này nhiệm vụ là gì đây ?

Tôi nhẹ nhàng mở điện thoại xem tin nhắn.

” Tiêu diệt bang đảng Red ”

Bang Red sao ? Đây là kẻ thù của bang Black sao ? Đây là cái bọn hay giết chết người chúng ta sao, và là cái bọn hay cướp những giao dịch lớn hay sao ?

Tiêu diệt được bọn chúng thì chẳng phải một mũi tên trúng hai đích hay sao !

Đã thế tiền thưởng còn khá lời, ngu gì mà không nhận.

Tôi liền nhắn lại luôn chữ “Ok !”

Thả điện thoại trên giường, tôi xuống vui vẻ ăn sáng cùng anh.

Anh hiện giờ đang nấu cơm rang cho bữa sáng.

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy anh từ đằng sau. Áp nhẹ khuôn mặt mình vào tấm lưng to lớn của anh.

Anh nhẹ nhàng hỏi :

– Chuyện gì ?

– Bang chủ giao nhiệm vụ mới kìa!

– Rồi, ra bàn ngồi đi. Đừng có đứng đây hít hà sau lưng anh nữa, nhột lắm: Eh ? Anh ngày càng siêu rồi đó, em chỉ ngửi nhẹ mùi hương bạc hà của anh thôi mà đã nhận ra rồi sao ?

– Ừ, em không bỏ ra đâu !: Tôi tỏ vẻ trẻ con, nũng nịu không chịu buông ra

– Em đang cố khiêu khích anh đấy hả ?

– Hử ? Khiêu khích gì ?

– Ồ thì, ngực em cứ chạm vào lưng anh í: Anh cố nhắc khéo

Bụp !

Tôi liền đâm một cái vào tấm lưng đó.

-Ui da ! Anh có làm gì đâu mà em tự nhiên đánh anh !?

– Hử ! Khung cảnh đang lãng mạn tự nhiên anh nói một cái câu nghe biến thái vậy !?

– Nhưng anh chỉ nói sự thật mà

– Cái sự thật thì nói lúc cần thiết chứ. Anh đúng là chẳng tinh tế tí nào cả ! Mau mang bữa sáng cho em đi !: Tôi như một tiểu thư cao giá ra lệnh cho người hầu của mình.

Anh mang ra một đĩa cơm rang trứng ra cho tôi.

Ngon thật đấy

~~ Nhiệm vụ lần này là gì vậy: Anh vừa cho miếng cơm rang vào miệng vừa hỏi tôi

– Tiêu diệt bang Red !

– Bên đó nhiều người lắm đó, chắc là ” Mission complete ” không ?

– Không sao ! Chỉ cần có anh bên cạnh là em sẽ ổn thôi: Tôi nói, miệng nở một nụ cười tươi như hoa

– Rồi, ngoan ngoan ăn đi. Tối nay chúng ta có việc để làm mà.

Anh nói và nhẹ xoa đầu tôi như một chú mèo.

Tối hôm đó, tầm 6-7 giờ. Tôi và anh đi làm nhiệm vụ.

Lúc nào cũng thế, cả 2 chúng tôi đều diện màu đen. Căn bản màu đen là màu của bang Black mà, với cả màu đen cũng ngẫu mà ?

Hiện giờ chúng tôi đang ở một khu gara cũ. Theo lời bang chủ nói thì đây chính là trụ sở của Red ư ?

Xem nào, nghe nói bọn nó có mấy trăm tên nhỉ ?

Hừm ? Mình nên giết bọn chúng bằng gì đây ? Một con dao găm ? Hay là một khẩu súng lục ? Khó chọn quá !!!

– Sao vậy ? : Thấy tôi đang vò đầu bứt tóc suy nghĩ gì đó, anh liền nhẹ nhàng hỏi

– Em không biết nên giết bọn chúng bằng cái gì cả ?

– Em lo chuyện đó hả ? Ý anh là sao !? Em đương nhiên phải lo rồi. Giết người là chuyện trọng đại đó !:- Chọn món nào em thích nhất đi !

Món mình thích nhất ư ?

Tôi liền moi ra từ bao đựng ghita một cây katana. Đừng hỏi vì sao tôi lại mang nó đi, chỉ là sở thích thôi. Còn cái bao đựng là để che cái katana. Nghĩ gì ai lại hiện ngang cầm vũ khí đi giữa dọc đường chứ.

– Ok ! Vào thôi !

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, tôi đập một phát vào cái cửa tội nghiệp. Với sức mạnh của tôi thì cánh cửa sẽ... Rầm !

Văng ra xa luôn.

Giờ thì tất cả mọi người đang nhìn vào chúng tôi.

– Bọn nào đây ?!: Một tên lên tiếng

– Bọn tao là người của Black ! Và bọn tao đến để khử trừ chúng mày!

Vừa nói xong tôi liền xông lên trước. Với lưỡi kiếm sắc nhọn của mình, tôi chém từng tên một từng tên một.

Chém vào tay, chân. Có cái thậm chí vào bụng, tim và đứt đầu luôn.

Chẳng biết mình đã giết chết bao nhiêu tên nhưng lưỡi kiếm bây giờ đã nhuộm một màu đỏ.

Sau một hồi vòng vo với cái đám yếu ớt này thì bọn nó cũng chết hết.

– Xong rồi, chúng ta về thôi !: Tôi nói

– Ừ

Chúng tôi vừa ra khỏi mấy bước thì...

– Chúng mày.... Chết hết đi !

Một tên trong số đó vẫn còn trụ lại, hất gơ khẩu súng lên và....

Pằng !

Cả 2 chúng tôi đều dính đạn và cùng ngã gục xuống.

Tí tách, tí tách.

Ồ ,trời mưa hả ? Biết thế mình nên mang ô...

Đôi mắt tôi chợt nhắm lại. Thứ duy nhất bây giờ chỉ là một màu đen.

.
. .
.

Lúc tỉnh dậy thì tôi thấy mình đang ở trong bệnh viện. Nhưng, tôi không thấy anh đâu cả. Kể từ lúc đó anh đã biệt tích.

Sau khi anh biến mất, tôi đã đi du học ở Mỹ. 2 năm đi du học ở Mỹ, tôi trở về với quê hương mình.

Tôi đã quen thêm vài người bạn. Gặp lại ông anh nuôi gốc nghềch, con bạn mít ướt. Quen thêm một tên đàn anh biến thái, một tên thần kinh.

Dù thế nhưng, tôi vẫn không thể quên được anh. Tôi tin rằng anh vẫn còn ở đâu đó ngoài kia mà.

Rồi khi tôi nhận được cuộc gọi từ bang chủ, tôi như không cầm được nước mắt.

Anh còn sống ư ? Giờ anh ra sao ? Sông tốt không ? Tôi có nhiều câu muốn hỏi anh lắm.

Cái ngày tôi chờ rốt cuộc cũng đến. Ngày anh trở về.

20. Chương 20: Nói Chuyện Cùng Anh

(Giống như cái tiêu đề đã nói, chap nói chủ yếu chỉ có lời thoại thôi. Không phải tôi lười đâu. Cuộc đối thoại này ai tình ý sẽ biết được trước cốt truyện sau này đó)

Sáng hôm sau, nó đến quán cà phê “LUCKY AND LOVE”. Như mọi khi, nó ngồi một mình trong bóng tối và nhâm nhi một cốc cappuchino.

Thưởng thức vị ngon của cốc cappuchino nóng, nó nhắm mắt lại và thưởng thức tiếng đàn của chiếc đàn cũ kĩ.

Leng keng

~Tiếng chuông cửa nhẹ vang lên, nó không thèm mở mắt xem đó là ai. Chỉ nở trên môi một nụ cười. Vì nó biết người đó là ai rồi.

Người đó tiến đến chỗ nó, nhẹ nhàng kéo ghế và ngồi xuống.

– Anh về rồi sao ?

Nó mở mắt ra. Hiện trong đôi mắt đen của nó là một chàng trai. Cái dáng vẻ cao cao thân quen. Mái tóc đen mềm mại mà nó hay sờ nhẹ hồi xưa. Đôi mắt nâu trông ngộ nghĩnh và đầy hiếu kì. Cái mũi cao, khỏe môi nở một nụ cười thân thiện với nó.

– Ủ anh về rồi !

– Bao lâu nay anh đã ở đâu vậy Phong ?

– Anh phải.....: Phong mập mờ nói thì nó chột ngăn lại

– Nếu anh không thích nói cũng không sao đâu. Giờ anh về là em đã vui rồi !: Nó ân cần nói

– Cảm ơn em đã hiểu cho anh, Dương Chi !: Phong nhẹ nhàng ôm lấy bàn tay nhỏ bé của nó.

Bàn tay ấm áp, to lớn của Phong ôm gọn lấy bàn tay lạnh lẽo, băng giá của nó.

– Đạo này em sống tốt chứ ?

– Cũng tạm tạm

– Sức khỏe vẫn bình thường chứ ?

– Không biết nữa

– Không biết là sao ?

– Chắc bị bệnh tim hay sao ý. Tim nó cứ nhói nhói ý. Chắc em sắp chết thì phải ?: Nó cười nhạt một cái

-Vậy hả ? Nhớ uống thuốc thường xuyên nhé !

- Vâng !: Nó cười một cái và đưa cốc cappuchino lên uống một ngụm

- Rồi. Anh nghe bang chủ nói rằng em bắt đầu quay lại hoạt động hả ?

- Ủ, rảnh mà. Ở bên Mĩ chán chết, em phải giả làm con ngoan trò giỏi tận 2 năm đó. Về đây tha hồ quậy cho đã nên em đã quay lại thành Death !

- Anh chắc sẽ quay đầu lại với thế giới ngầm thôi

- Hả ? Sao vậy ? : Nó tròn mắt nhìn anh

- Anh giờ chỉ muốn một cuộc sống bình yên cạnh em thôi: Anh dịu dàng nói

- Nghe sến quá đó: Nó cười

- À, anh sẽ đi học lại đó. Cùng trường với em luôn đó

- Ủ nhỉ, anh hơn em một tuổi nên vẫn phải đi học mà. Anh học lớp nào thế ?

- Lớp 11a4 thì phải ?

- Eh ? Cùng lớp với anh em và tên biến thái đó !

Nó ngạc nhiên đến mức đứng dậy mà đập bàn. Phong tròn mắt nhìn nó, lần đầu tiên Phong thấy nó phản ứng như vậy.

- Trùng hợp thật nhỉ ? Mà ‘tên biến thái’ em nói là ai vậy ? : Anh hỏi. Có vẻ Dương Chi của anh đã thay đổi nhiều nhỉ. Từ trước đêna giờ nó đâu nhắc đến bất cứ tên con trai nào ngoài anh nó đâu chứ.

- Tên đó ư ? Hẳn là bạn của anh em. Một tên rất chi là đáng ghét, khó ưa. Ấn tượng đầu của em với hẳn là...Chẹp ! Nói chung hẳn là tên đáng ghét, khó ưa, tên biến thái,...: Nó chửi một tràng về hẳn đến mức Phong phải tròn mắt nhìn nó (lần nữa):- Xin lỗi, em nói hơi nhiều thì phải...: Nó chợt ngưng ngịu, lại uống một ngụm.

- Có vẻ em đã thay đổi quá nhiều nhỉ ? : Anh cười nhẹ nhưng hiện ra đôi mắt nâu là một vẻ u sầu

- Sao vậy ? : Nó lo lắng hỏi

- Không có gì đâu. Công nhận giờ em ra dáng con gái thực nữ rồi nhỉ ! Hồi đó em như tên con trai í. Nghịch không ai nghịch bằng ! : Anh trêu nó

- Hừ !: Nó phồng má, giận đỏ mặt:- Thế mà bao lâu nay em mong mỗi chờ anh !

- Ấy, anh xin lỗi mà

- Tưởng xin lỗi là xong hả ! Em không bỏ qua dễ dàng thế đâu !

- ...

- Này, nói g....ưm ưm..

Vừa quay mặt sang là nó liền bị cưỡng hôn.

Phong hôn nó cuồng nhiệt. Lưỡi tấn công cả khoang miệng của nó. Nó thì cứng đơ, không cử động gì cả. Nhưng thực sự, nó không thể chịu được nữa, khó thở lắm.

Đến khi thấy nó gần như không chịu được nữa thì Phong mới tha cho nó. Nhưng anh không quên liếm nhẹ cái vị ngọt của đôi môi đỏ mọng của nó.

- Anh... Anh: Mặt nó giờ đỏ đến tận vành tai: - Hừ, tạm tha cho anh đó

- Oh, cũng muộn rồi. Mau về thôi!: Phong nói

Sau khi trả tiền xong. Nó khoác tay Phong và bước ra ngoài. Đi được một đoạn thì...

- Mai Dương Chi ?

Cả Dương Chi và Phong đều quay người lại.

Người vừa gọi nó là Dương Gia Duy !?

Thế nào, đọc xong có phát hiện ra chi tiết nào không ? Không phát hiện được thì chờ chờ đến gần cuối sẽ được tiết lộ nhé.

Và sau đây là câu hỏi sẽ liên quan đến ending của câu truyện:

Đỏ hay đen ?

Cứ từ từ suy nghĩ mà trả lời nhé. Nhớ đấy, ảnh hưởng đến ending đó

21. Chương 21: Câu Chuyện Của 3 Người

(lời của Gia Duy)

Sáng hôm sau, tại lớp tôi...

– Các em, hôm nay chúng ta sẽ chào đón một bạn học sinh mới. Mọi người cùng giúp đỡ bạn ấy nhé !: Bà chủ nhiệm lớp tôi vui vẻ nói

Bà chỉ vui khi thấy trai đẹp nên đích thị đây là một tên con trai rồi.

Tên học sinh mới bước vào. Quần áo xộc xệch, tóc tai bù rù. Làn da trắng như da con gái. Đôi mắt nâu trông tinh nghịch đó.

Tên đó chính là người hôm qua đi với Dương Chi mà !

~Flashback

– Mai Dương Chi ?: Tôi bất ngờ gọi tên nhóc

Nhóc và một tên nhóc đang khoác vai quay người lại

– Ô!Trùng hợp thật nhỉ ? Ông làm gì ở đây vậy ?: Nhóc ngạc nhiên hỏi tôi

– Tiện đi ngang qua đây thôi ! Tên bên cạnh nhóc là ai vậy ?: Tôi liếc mắt nhìn tên đó

– Chính là người yêu biệt tích 2 năm của tôi đó !

Nhóc trông có vẻ hào hứng khi nói về tên này nhỉ ? Đã thế còn tình tứ giữa đường chứ.

– Vậy hả ? Thôi, 2 người cứ hẹn hò tiếp đi. Tôi đi đây !

Tôi bước đi, tim tự nhiên cảm thấy nhói nhói. Tôi luyến tiếc nhìn nhóc trước khi đi.

Khuôn mặt nhóc nở một nụ cười rạng, nhưng không phải với tôi mà là với tên đó.

End flashback

— Minh là Nguyễn Minh Phong. Rất vui được làm quen với mọi người !

Thì ra tên đó là Phong hả ?

– Em ngồi cạnh bạn Gia Duy nha !

Đột nhiên bà chủ nhiệm nhắc tên tôi. Gì, tên đó ngồi cạnh tôi ư ? Lớp đầy chỗ sao chỉ vào chỗ tôi !

Phong đi xuống, thân thiện nói:

– Bạn không phiền dịch vào chứ ?

– À ừ: Tôi ngồi dịch vào cho Phong ngồi

– Chúng ta lại gặp lại nhỉ ?: Cậu ta nhớ tôi ư ?

– Ủ, nghe Dương Chi kể thì cậu mất tích 2 năm nhỉ ?

– À, chuyện đó: Trông cậu như không muốn trả lời. Tôi hỏi gì sai hả ?

– Không phải tớ ép cậu trả lời gì đâu: Tôi nhanh chóng nói để tránh làm cậu ta thêm bối rối

– Không sao đâu. Chỉ là hồi đó, tớ đã không thể bảo vệ được cô ấy.

Cái câu nói đó của Phong làm tôi thấy có điều gì lạ giữa 2 người này.

Thấm thoát cũng đến giờ ăn trưa.

Vừa chuông reo một cái thì một vật thể với vận tốc ánh sáng.

Vâng, cái vật thể đó đang lao thẳng đến chỗ bàn tôi. Nghe thì nghĩ thứ đó sẽ đến tìm tôi.

Nhưng nó lao thẳng vào Phong. Lao thẳng thì nghe hơi bạo lực thì phải. Tạm nói là bám dính lấy Phong đi.

– Anh Phong ~ Đi ăn trưa với em nha !: Nó nhẹ nhàng nói. Kinh ha! Nó có nói nhẹ nhàng với ai ngoài thằng Minh đâu.

Rắc rối thật đó, tôi gãi đầu. À, không vò đầu bứt tóc thì đúng hơn.

(lời của Minh Phong)

– Có 2 đứa chúng ta thì chán lắm. Em rủ thêm bạn em đi thêm đi. Càng đông càng vui: Tôi nói với Dương Chi

– Thế anh hai, chị Châu, con Linh và tên Dương là đủ nhỉ: Em nói

– Sao nhóc nở lòng bỏ rơi anh vậy?: Cậu bạn ngồi cạnh tôi- Gia Duy bỗng lên tiếng

– Vì anh đã năn nỉ nên tôi sẽ cho phép anh đi theo vậy ?

Em quả nhiên đã thay đổi rất nhiều đó.

– Vậy em xuống gọi 2 người bạn của em đi, bọn anh xuống trước nha !: Tôi nói

– Ok !

(Lời kể của Minh Phong kết thúc rồi nhé. Xin lỗi nha Minh Phong, khi nào rảnh ta sẽ cho anh thêm đất diễn)

(lời kể của Dương Chi)

Tôi lao nhanh xuống lớp, tìm 2 đứa kia

– Ê, xuống căn tin ăn trưa thôi !: Tôi hào hứng nói

Phải ha ! Đã lâu rồi chưa ăn trưa cùng anh nên tôi hơi háo hức thì phải.

– Thích thì xuống đi

– Ủ, bọn này thích ở trên lớp hơn

Bà hôm nay cố dụ dỗ mà bọn mi phải chọc tức ta là sao nhỉ ?

Tôi đập bàn một cái đến nỗi nó gần như sắp gãy đôi, hằm hằm nói:

– Giờ xuống hay muốn chết hả !!

– Dạ, tụi em xuống ạ

Hai đứa đành phải ngoan ngoan nghe lời tôi mà lết mông xuống căng tin.

Vừa mới ngồi xuống xong thì tôi mới để ý rằng đang có một đồng người đang nhìn chúng tôi.

Thôi, quan tâm mấy người đây làm quái gì chứ. Giờ tôi có anh bên cạnh là đủ rồi.

– Giới thiệu mọi người, đây là Minh Phong. Bạn trai tui !

Vừa mới nói xong thì...

– Eh ? Bạn trai đây sao ? Khổ thân chú nhỉ ?

– Chú bị đui hay sao mà chọn con này vậy ?

– Anh à, anh sắp thăng thiên sớm rồi đó.

Mấy người này, chán sống hả ?

Như nhận thấy được một nguồn sát khí lớn, họ mới quay lại nhìn tôi.

– Ah, hạ hỏa đi ! Hạ hỏa đi

Sau một hồi năn nỉ thì tôi cũng dần hạ hỏa.

– Hai người làm người yêu lâu chưa ? Con Linh hỏi

– 4 năm rồi đó !

– 4 năm trước chẳng phải là lúc mày đi du học sao ? Thôi, lỡ miệng rồi

– Mình cũng đi du học ở Mỹ nên đồng thời gặp Dương Chi

Anh liền bào chữa đám cháy luôn cho tôi.

–Ừm, nó là như vậy đó.

May quá. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Ding

~Tiếng điện thoại tôi chợt vang lên. Tin nhắn ư ? Để sau vậy

(lời kể tác giả) (vâng, mãi mới lấy lại được đất diễn)

Vừa mới ngẩng đầu lên cái thì mới phát hiện rằng cả anh, hấn, cậu và thậm chí cả Phong đều có tin nhắn ư ?

Thấy lạ nên nó cũng mở điện thoại ra xem thử.

Tin nhắn từ bang chủ : ” Triệu hợp khẩn cấp”

Có lẽ, có lẽ thôi nhé. Nếu dc mình sẽ đăng thêm một chap nữa trong tối nay đó.

Và theo thỉnh cầu của con Akki nên mình sẽ là người lương thiện. Thêm đáp án thứ 3 vào:

Đỏ, đen hay trắng ?

22. Chương 22: Triệu Tập

Cái gì đây ? Cuộc triệu tập của Black ư?

Sắp có chuyện chẳng lành sắp đến rồi.

Tối hôm đó, cả 5 người họ đều đến quán bar Death- địa điểm nơi triệu tập.

5 người họ, mỗi người đều mang theo chiếc mặt nạ của mình.

Dương Chi mặc chiếc áo phông trắng để làm nổi bật chiếc áo khoác màu đen. Cái quần jeans đen ôm sát lấy chân nó. Mang một chiếc mặt nạ được chia thành 2 bên trắng và đen. Tượng trưng cho mặt tối và mặt sáng của nó chẳng ?

Thiên Minh mặc chiếc áo sơ mi trắng và mặc chiếc áo len đen không có tay (cái loại áo len đi kèm với áo đồng phục mùa hè của Nhật í). Cái quần jeans đen với đinh tán ở phần đùi. Anh mang chiếc mặt nạ với chú hề đang khóc, sự mất mát hả ?

Trái ngược với Thiên Minh, Gia Duy mặc chiếc sơ mi màu đen. Cái quần đồng phục đen. Chẳng ai hiểu cách ăn mặc kì lạ của hắn. Hắn mang chiếc mặt nạ trắng có chút máu bắn vào ? Một tội ác gây đổ máu ?

Minh Dương thì mặc áo sơ mi trắng khoác ngoài áo da đen. Quần jeans xanh. Cậu mang chiếc mặt nạ màu đen. Mặt tối ?

Còn Minh Phong thì mặc áo đen. Quần jeans đen. Chiếc mặt nạ màu trắng. Sự thuần khiết, hay là máu trắng ?

Cả 5 người họ hiện đang đứng trước mặt nhau với thân phận là 5 sát thủ ngầm giỏi nhất.

Death-Lonley-Kill-Sun-Moon

- Alô...1 2 3: Một người đàn ông cao tuổi đứng cầm mic nói. Người đó không ai khác chính là bang chủ:- Hôm nay tôi triệu tập mọi người là để mừng ngày 5 sát thủ giỏi nhất trở về

Vừa nói xong bang chủ liền hướng tay chỉ về phía 5 người họ. Mọi người xung quanh liền vỗ tay liên tục vỗ tay tán thưởng họ.

- Tôi mong 5 người sẽ tiếp tục là 5 sát thủ giỏi nhất. Cạn li : Ngài nâng li rượu vang lên

Cạn li!

Mọi người ai ai cũng trò chuyện. Riêng 5 người họ thì...

Cái không khí ngột ngạt đến khó thở. Không ai nói với ai câu gì cả. Riêng nó thì này giờ đã uống đến li thứ 8 rồi.

- Em uống hơi nhiều rồi đấy: Phá vỡ không khí yên tĩnh, Minh Phong ngăn nó lấy thêm li rượu vang thứ 9

- Không sao, rượu này không là gì đối với em đâu: Nó nói

- Hai người quen nhau hả ?: Anh hỏi nó và Phong

- Chúng tôi là người yêu, 4 năm rồi đó !: Nó nhanh nhẩu nói

- Vậy hả ? Em gái tôi cũng vừa đoạn tụ với bạn trai nó đó.

- Đừng uống nữa, em say mà nói linh tinh nữa thì bị lộ đó: Phong ghé sát tai nó và nói thầm

- Không sao đâu: Nó nói thế nhưng vẫn thản nhiên uống tiếp li rượu

- Tử lượng của Death có vẻ khá nhỉ ? Thi uống rượu với tôi không ?: Hắn đột nhiên khiêu khích nó

- Ok, chơi luôn !: Đó chính là hành động đại dột nhất của nó:- Cả 5 chúng ta cùng chơi đi !

Nó chơi với hắn thì không ai nói gì, nhưng nó còn kéo người ngoài cuộc là sao !?

- Nào, ngồi xuống đi. Không say không về !: Nó kéo mọi người ngồi xuống. Ẩn sau chiếc mặt nạ là một nụ cười vui vẻ.

Nó đang hạnh phúc vì được vui vẻ bên cạnh những người nó yêu quý.

- Uống rượu thì vẫn còn chán lắm, thêm một phần nho nhỏ đi!: Nó hào hứng nói tiếp:- Sau mỗi lần uống thì sẽ chọn một người để hỏi !

- Giống như thử thách hay sự thật hả ?: Cậu hỏi 'Bố bà chơi hồi đi đã ngoại chưa đủ đại hả ?'

- Ok ! Uống nào !

Cả 5 đều uống cạn trong một ngụm (Xin nói luôn, mỗi lần uống rượu cả 5 đều quay đi để tránh bị thấy mặt)

Câu hỏi đầu tiên dành cho Kill !

– Vì sao cậu lại vào làm ở thế giới ngầm ?

– Thì tôi được chọn mà, chẳng phải đa phần ở đây ai cũng thế sao ?

Ngụm thứ 2, người trả lời là Moon.

– Moon có em gái nhỉ ? Giới thiệu chút về em gái cậu đi !

– Xem nào, nói em gái thì cũng phải nó chỉ là em gái nuôi thôi. Nhưng nó cũng là đứa tôi quý nhất: Nó nghe như muốn ôm chặt anh và nói anh là người anh trai tuyệt nhất cho đến khi nghe nốt:- sau bạn gái tôi.

Choang !

Vừa nói xong li rượu của nó chọt vỡ. (Lại thêm món đồ nữa chết dưới tay em nó)

– A, tôi vô ý quá, làm vỡ li rượu rồi. Để tôi lấy cái khác nhé ! (Hầm hừng sát khí)

Sau khi lấy xong li rượu nữa thì trò chơi tiếp tục. Ngụm thứ 3, người trả lời là Sun.

– Sun đã bao giờ có ý định xấu xa với ai chưa ? : Câu hỏi của nó đem một ẩn ý lạ

– Ví dụ đi ?

– Hừm, ví dụ như cưỡng – bức -con – gái – nhà -lành ? : Nó cố nhấn đậm mấy từ cuối.

– Không hề luôn !: Hắn to tiếng trả lời. Ai nghe chẳng biết là có

– Vậy hả ? Tôi chỉ hỏi vậy thôi.

Ngụm thứ 4, người trả lời là Lonley.

– Câu hỏi đơn giản thôi, cậu và Death tiến xa đến đâu rồi ?

– Đến đâu rồi nhỉ ? : Nó tỏ vẻ đáng trí, ngốc nghếch hỏi

– Mới đến ngủ chung giường thôi mà: Phong thản nhiên trả lời

Vâng, câu trả lời thản nhiên mà rất gây sốc.

Thôi, ngụm thứ 5. Ngụm cuối cùng và người trả lời cuối cùng là Death.

Thực sự nó đã uống 15 ngụm rồi đó, chẳng biết nó còn tỉnh táo không nữa.

– Tên của Death là gì ?

– Hả ? Tên...tôi ư ? : Nó lơ ngơ chỉ vào mình.

Phong nhìn nó. Cả vành tai nó đã đỏ hết lên rồi. Say là cái chắc rồi.

Chẳng lẽ mọi chuyện sẽ bại lộ ở đây.

– Dương !: Nó trả lời

Hả ? Phong quay sang nhìn nó, đẩy đôi phải...

– Có thật đó là tên cô không vậy?: Cách ngang dòng suy nghĩ của Phong là câu hỏi của hắn

– Trong tên tôi có chữ Dương, nó vẫn được tính mà !

Phải rồi, nó có bao giờ để lộ bất kì sơ hở nào đâu. Phong thở phào nhẹ nhõm.

Còn hắn thì nhìn chằm chằm nó. Đúng là một cô bé láu cá !

Ok, 2 chap trong một ngày rêu đó. Như đã hứa.

Và tỉ số bây giờ là

Đỏ : 1

Đen: 1

Trắng: 0

Một lần nữa, mình sẽ không giải thích mấy cái đấy nghĩa là gì.

Ăn Tết vui vẻ nha mấy chế

23. Chương 23: Bại Lộ (1)

Sau khi uống quá say rồi thì bây giờ 5 người họ cũng lết mông đi về.

Nói đi về chứ sao lại đi cùng một đường chứ !?

- Có vẻ thật trùng hợp nhỉ ? Chúng ta cùng đi chung một đường về nhỉ ? : Phong lên tiếng (đã uống 10 li)
- Ủ, trùng hợp thật nhỉ ? : Cả anh và hấn đều nói (đã uống 13 li)
- Tôi bắt đầu đi không vững mất rồi: Minh Dương bước đi chập chững như đứa bé 2 tuổi đang tập đi (tửu lượng kém- đã uống 7 li)
- Mấy người đứng là kém tém thật mà

Đứa đi vững nhất chính là nó. Cái con nghiện rượu chính cống, người đã uống hết 20 li rượu mà vẫn đi vững.

- Oya, oya. Chúng ta có gì ở đây vậy ? Một đồng lũ cosplay hả ?

Chặn đường 5 người họ chính là một đám côn đồ khoảng chục tên.

- Mấy người phiền dịch đường được không ? : Văng nó vẫn còn rất tỉnh táo để lễ phép nói chuyện đấy
 - Nếu thế trước hết hãy cố gắng tắt cả những gì các người có đây
 - Chúng tôi không đùa đâu, mong các người tránh đường
 - Oi, đừng chảnh thế chứ. Bỏ mặt nạ ra và nói chuyện cái nào
- Ngay cái lúc tên đó chạm vào mặt nạ thì nó đã đập một cú đá vào bụng tên đó và kết cục tên đó bị văng ra xa.
- Tao sẽ móc mắt mày ra bây giờ tên kia: Giọng điệu của nó bỗng thay đổi
 - Con kia, mày nghĩ mày là ai mà dám đánh đại ca bọn tao !: Bọn tên đàn em ra đỡ tên đó và nói
 - Thế đại ca chúng mày nghĩ hấn là ai mà đòi đụng vào tao !
 - Con này lão, anh em mau xông lên !

Một đồng tên xông lên. Nó thì chẳng có vẻ sợ sệt gì cả. Đương nhiên, nó là sát thủ hàng đầu mà.

Nó cũng lao đến, từ khi nào trong tay nó là một con dao găm.

Nó đâm tên này, đập tên kia không thương tiếc. Tiện lúc đang say, hôm nay nó rất hăng.

4 tên con trai thì muốn ngăn nó lại lắm nhưng giờ ngăn nó lại đồng nghĩa với việc mất xác.

Nó nãy giờ mới chỉ dùng chân tay để đâm đá. Thế cái dao găm dùng để làm gì ?

Nó cuối cùng cũng đập bọn kia lên bờ xuống ruộng. Nó tiến lại gần tên thủ lĩnh. Ném cho hấn con dao và nói:

- Giờ tao cho mày cơ hội sám hối. Đâm con dao này thật mạnh vào tay mày đi.
- Tên đó cầm lấy con dao, nở một nụ cười nham hiểm.
- Con khốn, chết đi !

Hắn tính đâm con dao vào người nó, nhưng đối với nó thể này là quá chậm. Nó nhanh chóng cầm lấy cổ tay tên đó.

– Chắc, người như người đứng là hết thuốc chữa rồi: Nói rồi nó lấy con dao và đâm vào trũng mạch cổ tay tên đó

– Ah !!!!!!!: Tên đó hét to lên, máu không ngừng chảy ra

Mặc kệ cho tên đó hét to thể nào, nó cũng không quan tâm

– Về thôi: nó nói

– Này Death: Đột nhiên hắn gọi nó

– Gì ?: Nó nhẹ quay người lại.

Hắn từ từ bước tới gần nó, nhẹ nhàng gỡ cái mặt nạ của nó xuống. Cơ thể nó như đông cứng, mọi cơ quan như ngừng hoạt động. Lớp mặt nạ đã rơi xuống, mọi thứ đã bại lộ rồi.

– Dương Chi ư ?: Cả anh và hắn đều ngạc nhiên. Dương Chi chính là Death sao !??

– Alz.... Bị lộ rồi hả ?: Nó nói như việc hoàn toàn bình thường:- Tất cả mau bỏ mặt nạ ra hết đi, chúng ta đều quen nhau hết mà.

Tất cả đều cũng bỏ lớp mặt nạ xuống.

– Hiện giờ chúng ta cũng biết mặc nhau rồi, về thôi. Mọi chuyện ngày mai tính tiếp đi: Nói rồi nó lững thững bỏ về trước

Sáng ngày hôm sau...

Khi anh tỉnh dậy thì đã không thấy nó nữa. Có lẽ nó đã đi từ trước.

Cùng lúc đó, tại trường....

Nó bước vào lớp, nhẹ nhàng đi xuống chỗ mình ngồi, nằm bẹp xuống và nói:

– Làm sao đây Minh Dương. Tôi phải giải thích sao với anh hai đây?: Nó lo sợ

– Hôm qua mạnh miệng lắm cơ mà: Cậu nói

– Thì hôm qua tôi say quá, nói gì có nhớ đâu !: Say chỗ nào !

– Tôi không biết, tự đi mà giải quyết đi: Cậu vô tâm nói, cũng đúng. Đây là chuyện của nó có phải của cậu đâu mà cậu phải giúp nó

– Thằng kia, có giúp không hả ?

Nó kéo cổ áo cậu lên và nói với giọng hầm hừ sát khí. Giờ mà từ chối thì coi như xong.

– Rồi, tôi giúp bà được chưa ! Bỏ ra đi sắp ngạt thở đến chết rồi nè!

– Đấy ngoan thế có phải tốt hơn. Nói đi, tôi phải làm thế nào ?

– Anh ta biết rằng bà làm việc trong thế giới ngầm phải không, vậy thì bà hãy làm điều tương tự với anh ta. Lấy độc trị độc !

– Ồ, ý hay đó. Cảm ơn ông nha !

– Hai người đang nói gì vậy ?

Nhật Linh bước vào lớp, cả 2 giật bắn cả mình. Cô nghe thấy rồi sao ?

– Đến lúc nào vậy ?: Nó hỏi, bên trong thì lo sợ cô đã nghe thấy cuộc nói chuyện của nó và cậu.

– Vừa mới tới, 2 người vừa nãy nói gì vậy ?: Vậy là cô không biết, may quá

– Không có gì đâu !

Nó cười một cái, nhưng ẩn sau nụ cười đó là thứ cô muốn giấu kín, không cho ai biết.

Sau mấy tiết học thì cũng đến giờ nghỉ trưa.

– Bà ăn gì không Linh để tui và Dương mua cho ?: Nó hỏi, thực ra nó làm vậy để cô không xuống căng tin. Vì 5 người họ đã hẹn nhau nói chuyện ở đó. Tuyệt đối không để ai biết.

– Sao 2 người tốt vậy ? Có ý đồ gì không vậy ?: Cô nghi ngờ nhìn 2 người

– Con này, bạn mi đang tốt bụng bộ không muốn hả ?: Nhật Linh sao hôm nay cô đa nghi thế ? Mọi hôm nghe xong sai người ta một đồng cơ mà !

– Thế thì một phần bánh tráng trộn và cốc trà sữa kiwi nhé, à nhớ không trân châu đó !

– Rồi,rồi

Coi như việc ngăn cô xuống căng tin đã thành công. Giờ thì phải đối mặt với anh nữa...

Nó nghĩ đã thấy sợ rồi, từ bé đến giờ nó ít khi dám cãi lời anh lắm. Vì anh là người đã chăm sóc nó bấy lâu qua. Giờ trái lời anh chẳng khác gì đâm sau lưng anh.

Nhưng nó biết ngày này cuối cùng cũng đến, giờ chỉ biết đối đầu với nó thôi !

Yo ! Sorry vì hôm qua không đăng (50% lười; 20% bận; 30% mải đọc truyện)

Tỉ số giờ là

Đỏ:1

Đen:2

Trắng:0

Again, mình sẽ ko giải thích cái đó là gì.

Thế thôi nha !

24. Chương 24: Bại Lộ (2)- Tâm Tư Của Dương Chi

Căng tin trường....

Bây giờ căng tin trường chẳng có ai ngoài 5 người họ. Chắc là 3 tên kia đã ra tay đẹp loạn nên bây giờ cái căng tin chẳng khác gì bãi đất trống.

Nó và cậu ngồi xuống, 3 người họ thì yên lặng. Cái không khí ngột ngạt này đúng là đáng sợ thật đấy.

– Như đã nói hôm qua thì em sẽ giải thích hết mọi chuyện cho tất cả nghe mọi chuyện: Nó lấy hết can đảm và phá tan cái bầu không khí ảm đạm đó.

Nó kể hết mọi chuyện, không sót bất cứ chi tiết nào cả. Dương nhiên vẻ mặt của anh thì thay đổi như cái chóng chóng. Lúc đầu anh nghĩ con này chỉ là theo thể giới ngầm chứ đâu nghĩ nó còn tệ hơn là trốn du học 2 năm, ở cùng trai 2 năm, đã thế còn dùng tiền anh trợ cấp để mua vũ khí chứ. nó nghĩ cái gì vậy !?

– À, anh à. Em kể xong rồi đó: Nó nói, giờ mặc anh đen ngịt lại cả rồi. Thôi kì này là chết rồi.

– Con này, mày đúng là con quậy mà: Anh nhẹ nhàng nói, hoàn toàn trái ngược với những gì nó nghĩ (Tác giả: Thế chị nghĩ anh ấy định làm gì chị vậy? MDC: Thì mắng cho đã miệng, cấm túc mấy năm trời,.. Tác giả: Anh không làm thế đâu, chị nghĩ hơi xa rồi đó)

– Hả ?: Nó giơ cái bộ mặt ngơ ngác ra:- Anh không phải tính phạt em hả ?

-À, cảm ơn đã nhắc

Anh dùng hết sức búng nhat mạnh vào trán nó.

– ĐAU !!!: Nó kêu lên, nhẹ xoa xoa cái trán đỏ của mình

– Anh thực sự cũng có lỗi cho vụ này nên anh sẽ tạm tha cho em lần này, em-gái !: Anh nói, đây là lần đầu tiên nó được anh gọi là “em gái”

– Vâng, anh hai !

Mọi chuyện có thể tạm kết thúc êm đẹp như thế.

Dù thế nhưng những ngày yên bình cũng gần kết thúc vì giồng tổ sẽ ngày càng ập tới.

Tối đó về, nằm trên giường nó suy nghĩ (MDC: Trần nhà đúng là đẹp thật đó !)

(lời kể của Dương Chi)

Từ đây đến giờ gặp nhiều chuyện rồi nhỉ ?

Trở về Việt Nam...

Gặp lại anh hai...

Quen cái tên đàn anh thần kinh, biến thái đó...

Gặp lại con bạn mít ướt- Nhật Linh....

Quen tên 2 mặt- “Ngộ Không” ...

Quay trở lại với thế giới ngầm, trở lại làm Death...

Gặp đàn chị dễ thương- Minh Châu. Có lẽ tương lai chị ấy là chị dâu mình cũng nên...

Sau 2 năm mong mỏi, chờ đợi thì em cũng được gặp lại anh, người em yêu...

Và giờ thì chuyện thì chuyện mình làm việc trong giới ngầm, chuyện mình là Death cuối cùng cũng bại lộ...

NHưng điều làm tôi băn khoăn từ đây đến giờ là câu nói”Em có vẻ thay đổi nhiều thật đấy” của anh.

Hả? Anh nói em ư? Em ư? Em mà thay đã thay đổi sao ?

Làm gì có chuyện. Ngoài việc em cao hơn, lớn hơn với cả xinh hơn thôi. Nhưng mà đừng lo, Dương Chi của anh sẽ không dễ dàng bị người khác lừa mất đâu.

Vậy thì mình thay đổi ở chỗ quái nào nhỉ ???

Hừm, khó hiểu thật đó.

Hay là cái vụ lần trước mình nói tim mình hơi nhói nhói. Aiz.... Đã bảo là không sao đâu !

Nhớ cái chuyện hôm đó tự nhiên lại nghĩ đến hấn. Hấn ta đúng là tên đáng ghét mà.

Ấn tượng đầu của mình về hấn, hấn là một tên tệ hại. Đại ca trường hả ? Phải gọi là đại ca biến thái thì đúng hơn. Thế mà gái theo hấn rõ nhiều. Bộ mấy người đó mù hết rồi sao ?

Aiz..... Mà sao mình lại nghĩ về hấn nhỉ !??

Bình tĩnh, nghĩ về thứ khác nào. Đúng rồi, chị Minh Châu !

Mình cũng khá để ý chị ấy được một thời gian rồi. Từ hồi đi dã ngoại nhỉ ? Mình vẫn đang thắc mắc, người chị ấy thích là ai nhỉ ? Thắc mắc quá ?

Mình thấy chị ấy có vẻ hợp với anh hai lắm đấy chứ ? Có khi chị ấy là chị dâu tương lai của mình cũng nên ? Mà mình không nên tính xa quá, cứ từ từ tính sau đã.

Etou ? Còn tên “Tôn Ngộ Không” nhỉ ?

Thực sự mình cũng chẳng có ấn tượng đặc biệt với cậu ta. Chẳng thích cũng chẳng ghét cậu ta. Hiện tại thì cậu ta là một kẻ phức tạp. Lúc mới đầu gặp thì cậu ta là một kẻ 2 mặt ? Lúc đeo kính thì thư sinh, cái loại một sách chẳng ? Còn khi bỏ kính ra thì, một tên lạnh lùng cảm giác hơi giống như hấn vậy.

Haiz,... Mình hoàn toàn không thể hiểu được bọn con trai. Người ta nói con gái là cái thứ phức tạp nhất, có mà bọn con trai ấy.

Mà thôi, nghĩ nhiều làm gì. Nghĩ nhiều mau già sớm lắm. Đi ngủ thôi. Tôi mặc bộ pyjama vào, tắt đèn và đi ngủ.

Xin chào mọi người, mãi mới đăng được chap nè. Máy cứ lỗi hoài. Teehee !(onl bằng máy tính mà)

A! Sắp hết tết rồi nhỉ ? Mọi người làm bài tập chưa ? Tui còn nhiều lắm nhưng không hề đụng. Toán nè, sử nè, địa nè, anh nè,... Woa ! Nhiều đề sợ luôn í. Valentine sắp đến rồi nhể. Chap sau tui sẽ viết valentine đó. Chờ nha !

Ừm, tỉ số giờ là

Đỏ:3

Đen:2

Trắng:1

Đỏ đang dẫn trước nha !

Etou, mình muốn hỏi mọi người câu này. Các bạn muốn truyện này tầm dài bao lâu để mình biết đường mà viết. Mình không biết nên viết dài hay viết ngắn nữa ? Thế thôi nha !

25. Chương 25: Valentine

WARNING : Sẽ có rất nhiều cảnh tình tứ trong này. Ai đang FA lâu năm hãy cân nhắc trước khi đọc. Bạn đã được cảnh báo trước

Hôm nay là ngày 13/2, một ngày trước ngày Valentine...

– Nè, mai ngày Valentine rồi đó !: Nó vui vẻ nói.

– À, bà tính làm sôcôla cho người yêu bà chứ gì ? Thế thì đừng kéo thanh niên FA này vào: Cô nói(Vâng đến ngày mai thì mọi thanh niên FA sẽ tức sôi máu phải không ? Em biết mà)

– Đi cùng tôi mua nguyên liệu đi !: Nó nũng nịu năn nỉ cô, trưng cái bộ mặt cún con ra. A! Với cái bộ mặt đáng yêu này ai lại nỡ từ chối chứ. Và cuối cùng thì cô đành phải chịu thua trước nó.

Giờ thì nó và cô đang ở siêu thị để đi mua nguyên liệu.

-Xem nào. Chúng ta cần 10 thanh sôcôla,4 túi kem tươi, 2 túi bột mì, mấy quả dâu tây và một ít đường nhỉ ? : Nó vừa nói vừa bỏ đồng nguyên liệu cần thiết vào.

– Lắm thế !: Cô nhìn vào cái giỏ của nó. Nhiều đến nỗi gần lấp đầy cái giỏ rồi

– Đương nhiên, tôi làm cho nhiều người mà

– Bà bắt cá mấy tay vậy ? : Cô nghi ngờ nhìn nó

– Thần kinh hả con, bà đây còn làm sôcôla bạn bè nữa mà

(Cho những ai chưa biết thì vào ngày Valentine sôcôla được tặng thưởng theo 2 nghĩa. Sôcôla tình bạn: Tặng cho bạn, cùng giới cũng không sao. Sôcôla tình yêu: Cho người bạn yêu, cùng giới thì bạn xác định là les hoặc gay rồi)

– Ok, đủ nguyên liệu rồi. Đi thanh toán và về làm thôi !

Sau khi thanh toán xong thì nó và cô về nhà nó.

– Rồi, ta và mi sẽ cùng nhau. Thế sau chị Minh Châu lại ở đây ? : Cô liếc mắt sang nhìn Minh Châu.

– Tui rủ chị ấy sang đó, càng đông càng vui mà. Phải không chị?: Nó quay sang hỏi Minh Châu

– Ừm !

– Thế giờ chúng ta sẽ làm món gì đây?: Cô hỏi

– Bánh gato phủ choco !

– Nghe phức tạp thế !: Cô cảm thán

– Không lo, dễ lắm. Hình mẫu nè: Nó đưa hình mẫu cho cô xem

Một cái bánh gato với khuôn tròn. Phủ ngoài là lớp choco. Ngoài ra còn được trang trí tỉ mỉ từng công đoạn bằng sôcôla trắng.

– Thế này mà dễ hả !??: Vâng ý nó là dễ với nó.

– Không sao, trang trí để tui làm. Vậy bớt khó hơn rồi chứ !

– Cũng được.

– Ok. Thế bà đập 3 quả trứng vào một cái tô lớn đi. Sau đó đổ một phần 3 túi bột mì vào. Thêm chút đường, bột cacao vào. Rồi cuối cùng thêm sữa vào. Hiểu chưa?: Nó nói một tràng, còn cô thì đờ người ra. (Đừng hỏi sao ta biết nhiều, hay làm bánh quen rồi cộng thêm hay xem mấy kênh làm bánh):- Ê con kia hiểu chưa?

– À, hiểu rồi: Nói là hiểu nhưng thực ra là vẫn chưa hiểu

– Còn chị Minh Châu thì đun nóng sôcôla, cắt dâu nhé !

– Ừm

Ok, bắt tay làm việc thôi. Mà chờ chút..

– Con kia, sao mi lại ngồi chơi !

Vâng, nó đang ngồi đọc truyện tranh. Trong khi cô và Minh Châu đang vất vả làm.

– Rồi, làm đây !: Nó mặc chiếc tạp dề trắng vào và bắt tay vào làm.

Trộn các hỗn hợp vào và trộn lại. Cho vào lò. Trong lúc chờ thì ngồi tía mấy trái dâu thành hình trái tim. Rồi đun chảy sôcôla trắng để chuẩn bị trang trí.

Nó làm những việc đó trong thời gian ngắn gọn. 2 con người kia thì trở mắt nhìn nó với con mắt ngạc nhiên. Nó là siêu nhân hả !?

– Đấy, tui làm xong rồi đó. 2 người cũng làm xong nốt đi chứ!

Nói rồi nó lại quay sang đọc truyện tranh !

.

.

.

.

Sau khi cả 2 đều làm xong thì nó bảo cả 2 về luôn, phần sau nó sẽ tự làm rồi mai mang đến cho.

2 người họ nghe vậy nên cũng về. Rồi nó lại vào trong bếp, lấy đồng bánh vừa nướng ra (của nó và của Linh) phết kem và trang trí. Hoàn tất chiếc bánh xong thì nó cho chúng vào tủ lạnh (để giữ tươi thì phải)

Sau đó nó lên tắm rửa, tắm rửa xong thì nó nằm bẹp trên giường và lại suy nghĩ...

” Mai Valentine rồi. Phải chuẩn bị tinh thần mới được ”

Sáng hôm sau....

A ! Cái mà nó phải chuẩn bị tinh thần đây rồi. Cảnh các cặp đôi tình từ ! Tình từ kiểu quá lố í.

Vừa mới từ cổng trường một cái là đập vào mắt nó cái cảnh cái cặp đang công khai tặng sôcôla. Tui biết mấy người yêu nhau nhưng có cần phải công khai thế không !?

Bỏ qua chuyện đó, nó nhanh chóng phi lên lớp. Có vẻ như Minh Dương và Linh đã đến rồi.

– Yo ! Mấy bạn hiền !

Cả 2 hiện đang toát lên sát khí nồng nặc khắp căn phòng

– Sao vậy ? : Nó ngồi xuống và quay sang hỏi

– Aiz.... Định mệnh nó chứ, mới đến đã thấy mấy cảnh tình tứ, nhìn ức chế quá (Đấy, mình văn minh lịch sự nhé) : Minh Dương hầm hừm nói

– À, 2 người cũng thấy cảnh đó hả? Đúng là ngứa mắt thật đó: Nó, đưa đồng cảnh ngộ đó

– Mà nè, tủ đồ của ông hôm nay nhiều sôcôla thật đấy ! : Cô nói

– Của mấy đứa fan ấy mà, thôi nhận như có lòng vậy: Cậu nói

– Thôi, có lòng thì nhận nốt cái này nhé ! : Nó lấy ra cái hộp bánh nhỏ mà nó làm hôm qua.

– Bánh hả ? : Cậu nhận lấy và mở ra ăn luôn

– Ủm, còn một cái bánh gato đấy. Tí nữa chén nốt: Nó nói

– Vị soda nè ! : Ăn một hồi tên này mới nhận ra bánh có vị soda

– Ngon không ?

– Không đến nỗi....: Không đến nỗi, vị giác người để đi đâu vậy

– Của mi nè Linh: Nó đưa cho cô một hộp bánh y như vậy, mỗi tội của cô là vị anh đào.

– Ah~ Ngon quá ! : Đấy, ít ra cô còn cảm nhận được

DING DONG

~Vào giờ rồi.... Giờ nghỉ tính tiếp vậy....

Vâng, cả 3 người này lại thản nhiên làm việc riêng. May hôm nay cô giáo tụi nó nhận được quà từ người yêu nên tâm trạng tốt nên sẽ không nhắc gì tụi nó.

Trải qua mấy tiết học thì cũng đến giờ nghỉ....

Cả 6 cùng nhau tụ họp ở căng tin.

– Tụi này có làm bánh cho mấy người nè ! : Nó lấy cái bánh hôm qua 3 người làm.

– Ồ: Cả 4 ồ một cái

– À, còn đây là em tự làm nè: Nó lấy nốt 4 cái bánh còn lại ra.

Của anh Phong là vị cam. Của anh là vị táo. Của chị Minh Châu là vị dâu. Còn của hần là vị cà phê.

Tài nghệ của nó là độc nhất vô nhị, món nào nó làm cũng ngon.

– Ngon đấy chứ nhóc ! : Hần xoa đầu nó

– Xì, tôi mà lịn ! : Nó cười

Còn Phong thì nhìn nó đang vui vẻ cười với hần với ánh mắt u sầu.

Sorry, đăng muộn !

26. Chương 26: Tạm Biệt Em

Dạo gần đây nó và hấn có vẻ thân thiết hơn mọi khi. 2 người họ hay cãi nhau nhiều hơn, hay cười đùa nhiều hơn. Thực sự thì tim Phong như nhói đau lắm, nhưng anh vẫn vui vẻ mỉm cười. Có lẽ đã đến lúc Phong phải nói với nó rồi.....

Sáng hôm đó, nó dậy từ 6h sáng như mọi ngày. Vệ sinh cá nhân, thay đồ, nấu bữa sáng rồi ăn sáng. Sau đó thì nó sải bước đến trường.

Con đường đến trường hôm nay có vẻ hơi dài nhỉ ? Nó đi này giờ vẫn chưa đến àh. Nó vừa sải bước vừa ngược lên bầu trời xám xịt.

Cái bầu trời này như đang báo rằng sắp có chuyện chẳng lành rồi.

Haiz... Nó cuối cùng cũng đến trường.

Giờ mới có 7h, còn thừa đến tận 30 phút mới vào giờ học nên nó định lớp anh xem Phong đến chưa.

Trong lớp anh giờ chả có ai cả, mà chờ chút...hình như có người nè.

Hấn ư ? Đến sớm vậy làm gì ? Đã thế còn ngủ gật nữa chứ. Nó tiến đến ngồi cạnh hấn.

Nếu nói sự thật thì nó cũng không ghét hấn lắm. Nó cũng áp mặt xuống, đối diện với mặt hấn.

Tự nhiên nó lại nhớ cái hồi nó và hấn gặp nhau. Nghĩ lại cứ thấy nó buồn cười ghê !

Nó chợt vô thức đưa tay lên xoa đầu anh. Giống như cái lần đầu họ gặp nhau.

Nó không biết rằng từ đằng xa đang có một ánh mắt buồn rầu đang nhìn nó.

Sau một hồi thì nó cũng lẳng lặng bỏ đi, coi như chưa có việc xảy ra. Nó không hề biết rằng hấn thực sự không hề ngủ.

Nó tung tăng bay về lớp. Đứng lấp ló ở ngoài cửa nó vểnh tai lên nghe trộm cuộc đối thoại của 2 nữ sinh.

- Anh Phong lớp 11a4 đẹp trai nhỉ?: Đường nhiên là Phong của nó đẹp trai rồi !
- Tiếc là Dương Chi đã là bạn gái anh ấy rồi: Nó đắc ý cười một cái
- Nhưng hai người họ trông không giống một cặp lắm: Hả ? Không giống một cặp là sao ?
- Ủ, trông họ giống một cặp anh em hơn

Oi,oi. Mấy người nói linh tinh gì vậy, nó và anh Phong là một cặp hấn hỏi nha !

Bực tức quá nên nó cúp tiết luôn. (Kể cả không bực thì nó cũng cúp học thôi)

Nó ra nằm nghỉ ở sau trường, tựa nhẹ lưng vào cây cổ thụ. Làn gió đầu xuân nhẹ thổi qua tung bay mái tóc đen óng ả của nó.

Tự nhiên trong lòng nó cảm thấy rất lạ. Nhớ lại câu nói của 2 người vừa nãy, nó bỗng thấy sợ sệt. Lỡ như nó và Phong không còn như trước thì sao ?

Mà có vẻ nó nghĩ hơi phi thực tế rồi, làm gì có chuyện đó chứ. Nhỉ?

- Haiz....: Nó thở dài một cái và ngược lên nhìn bầu trời xám xịt đầy buồn bã.

Thời gian trôi thật nhanh, mới thế đã đến giờ nghỉ...

Nó lại phi nhanh lên lớp 11a4.

Anh thì đang vui vẻ nói chuyện với chị Minh Châu nên nó tạm thời bỏ qua.

Nó tiến đến gần bàn hấn và Phong rồi tiếp chuyện:

- Yo !
- Em lại năng động như mọi ngày nhỉ, Dương Chi !: Phong dịu dàng cười với nó.

– Hihi !

– Có mà tăng động í !: Hấn đột nhiên chen vào nói.

Mới vui được tí tự nhiên hấn lại làm nó mất cả vui. Nó tiện chân đạp một phát vào chân hấn.

Và vâng, mặt hấn rất là thảm. Ít ra nó cũng có thể mãn nguyện trả thù rồi. Hihi !

Cái mắt buồn rầu ấy lại hiện lên trên Phong.

– Anh có việc phải đi, hai người ở lại nói chuyện vui vẻ nhé !: Phong chợt đứng dậy và lẳng lặng bỏ đi.

– Vậy hả ? Đi đi !: Nó nói mà không thèm quay đầu lại nhìn Phong.

Đau, tim Phong đau lằn nó có biết không. Câu nói của nó như một lưỡi dao cứa vào tim Phong.

Hết giờ nghỉ, nó lại tiếp tục cúp học và lang thang xung quanh trường.

Tình cơ nó bắt gặp Phong và một chị lớp 12 trông khá xinh.

– Chị thích em, em có thể làm bạn trai chị không ?

Ồ, thì ra là tỏ tình ! Nó nấp sau bụi cây và tiếp tục nghe trộm cuộc tỏ tình này.

– Em xin lỗi, nhưng em không thể làm bạn trai chị.

– Tại sao ? Tại...sao không được ?: Chị ấy lấp bắp hỏi, nước mắt như không kìm được nữa

– Bởi vì...

– Bởi vì anh ấy đã có bạn gái rồi !: Nó chợt nhảy ra từ bụi cây và nói

Cả 2 đều ngạc nhiên nhìn nó.

Nó chợt tiến gần chị gái kia, lau nhẹ nước mắt sắp rơi xuống và nói:

– Chị gái xinh đẹp à, không sao đâu. Ngoài kia còn nhiều người tốt lắm, chắc chắn sẽ có người đồng ý làm bạn trai chị thôi !

Câu nói của nó như làm dịu chị. Sau khi lấy lại bình tĩnh thì chị ấy đi lên lớp (bỏ 2 người lại)

– Cảm ơn em nha Dương Chi !

– Không có gì, em chỉ đứng ra bảo vệ bạn trai em thôi mà !

Cái từ “bạn trai” mà nó nói càng làm Phong thấy cắn rứt.

– Dương Chi này, có chuyện này anh cần nói với em..

Đột nhiên gió chợt thổi mạnh, bầu trời lại thêm xám xịt.

– Gì vậy ?

– Chúng ta chia tay đi !

Câu Phong nói làm nó đơ người, như chưa nghe rõ, nó hỏi lại lần nữa:

– Gì cơ ?

– Anh bảo chúng ta chia tay đi !

– Tại...sao ???: Nó lấp bắp hỏi

– Có vẻ như tình cảm của em dành cho anh nó không còn như xưa nữa. Nó như đang dành cho người khác vậy. Có lẽ em vẫn chưa nhận thấy mình thay đổi nhưng sẽ sớm thôi. Tạm biệt.

Nói xong, Phong bỏ đi. Còn nó thì vẫn đứng yên, chân hơi run run.

Cuối cùng nước mắt cũng tuôn ra, chân không còn đứng vững nữa. Cả thân nó mềm nhũn và ngã xuống.

Mắt nó dường như nặng trĩu lại và sụp xuống.

Thứ cuối cùng nó nghe được là tiếng tí tách....

Yo minna !

Dạo nào bạn thật đấy nên không đăng thường xuyên được, thông cảm nha.

Chốt luôn này, ta sẽ chơi ending đỏ. Tầm 8,9 chap nữa ta sẽ tiết lộ ending đỏ là gì. Thế nha !

27. Chương 27: Ôm

Đau đầu, mỏi người và nóng là trạng thái hiện tại của nó.

Mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên thu được là cái trần phòng quen thuộc.

‘A, trần nhà mình đẹp quá... Eh...? Trần nhà mình.....???’

Đầu đau như búa bổ khiến nó choáng váng. Nó gắng ngồi dậy và có cái gì đó rớt xuống. Là khăn ướt.

Cả người mềm nhũn không chút sức khiến nó nằm vật xuống, hết ngồi dậy luôn. Đùa sao trời, thế này thì phải nằm mãi ư?

Cạch...

Cửa phòng nó mở ra, người bước vào là anh.

– Dậy rồi hả ? : Anh nhẹ nhàng và ân cần nói.

Hôm nay anh trông có vẻ lo lắng cho nó lắm thì phải ?

– Sao em mệt thế này anh ? : Nó nói nhỏ nhẹ vì giờ đang rất đau họng

– Hôm qua có người phát hiện mày đang nằm bất tỉnh dưới trời mưa nên anh mấy biết đường đưa mày về. Không ngờ mày còn bị sốt nữa chứ.

Anh vừa nói vừa tiến gần và đặt khay thức ăn trên bàn.

– Mày với thằng Phong chia tay rồi hả ? : Anh hỏi tiếp

– Không ngờ tin tức lan nhanh thật đấy: Nó không ngạc nhiên cho lắm vì nó biết thảo nào anh sẽ sớm biết thôi.

– Thằng Phong nó đi Mĩ rồi đó, từ tối hôm qua rồi.

– Vậy hả ? ‘Đương nhiên, không còn lí do để ở lại anh đi cũng đúng’ : Nó bình thản trả lời.

– Mày trông không có gì là ngạc nhiên nhỉ ? : Anh nhìn nó: – Thôi, cháo anh mày để đấy. Khi nào muốn ăn thì ngồi dậy mà ăn nhé.

Anh đi ra và đóng cửa lại. Chỉ còn một mình nó trong phòng.

Nó ngồi dậy để ăn bát cháo nóng. Múc một thìa cháo, thổi nhẹ cho đỡ nóng. Ngon đấy chứ !

Rầm !!!

– Eh... ? ‘Gì vậy, trời đánh còn tránh bữa ăn mà’.

Cánh cửa long ra khỏi bản lề và sập xuống luôn. Vĩnh biệt mành cửa ạ ! Nó ngược mắt nhìn cái đũa đã ‘phá hoại tài sản bất hợp pháp’.

Lù lù trước cửa là Trương Ngọc Linh và chị Nguyệt Minh Châu.

– Nghe nói mi bị bệnh, ta với chị Minh Châu đến thăm nè: Cô nói,tay đang xách túi trà sữa.

– Nghe nói em sốt cao lớn, đã đỡ hơn chưa ? : Trái với con bạn của nó, chị Minh Châu ân cần hỏi.

– Không sao, em đỡ hơn nhiều rồi: Nó nói

– Nhìn thế thôi chứ hết ốm cái nó lại như con voi ấy mà.

Ngay lập tức ánh nhìn giật điện chiếu vào cô.

– À, mong đại nhân nguôi giận, tiêu nhân lỗ miệng: Nhận ra được sát khí đang bộc phát, cô cũng biết đường hạ hỏa nó.

– Rồi rồi: Chị chen ngang vào, nhẹ nhàng hỏi nó: – Nghe Minh nói em và Phong đã chia tay hả ?

Nó không nói gì cả, cầm cúi ăn tiếp bát cháo mà anh làm cho.

– Phong đòi chia tay hả ? : Chị hỏi tiếp.

Nó khựng lại, nhẹ gật đầu một cái .

– Có nói lí do không ?

Nó lắc đầu. Nhìn qua cũng biết nó đang nói dối nhưng Linh và chị Minh Châu cũng không nói gì.

– Thôi, uống đi này. : Linh đưa cho Dương Chi cốc trà sữa kiwi.

– Ừm....

Nó nhận lấy cốc trà sữa, đầu ngón tay nó có thể cảm nhận được cái lạnh đang tỏa ra.

Nó đặt cốc trên bàn, để tí nữa uống sau vậy.

– À, Dương bảo tôi đưa cái này cho mi nè: Linh chìa một mẫu giấy ra cho Dương Chi.

– Ừm...

– Vậy tôi và chị Minh Châu về đây. Mau khỏi bệnh nhé !

Cả 2 ra khỏi phòng nó, nhẹ đóng khê cửa lại. Đối với nó, không làm gì chính là điều buồn chán nhất.

Thôi, lấy mấy quyển truyện tranh ra đọc vậy.

Với sức lực cuối cùng, Dương Chi đứng dậy bước xuống giường, lê từng bước đến tủ sách. Mỗi bước nặng như đeo đá khiến nó càng thấy mệt mỏi hơn.

Nó sốt cao vậy sao ? Vừa cầm được quyển truyện thì cả người đã run bắn lên rồi bất động như tượng.

Theo quán tính thì thể nào nó cũng sẽ có một cú hôn với thắm thân yêu cho mà coi.

Nhưng...thiệt là may mắn cho nó là đã có người kịp thời đỡ.

Là Dương Gia Duy.

– Nguy hiểm thật đấy, cẩn thận chứ nhóc !

Gia Duy nói và kéo người Dương Chi vào sát người mình.

Chả biết vô tình hay cố ý mà hai khuôn mặt áp sát nhau, chóp mũi cũng chạm nhau luôn.

– Eh... Áaa!! : Dương Chi hét lên và đẩy Gia Duy ra. Xem ra vẫn còn khỏe gồm !

Dù chỉ một thoáng, hai người vẫn nhìn thấy khuôn mặt đối phương đỏ bừng lên.

– A...xin...xin lỗi...: Gia Duy cúi gầm mặt xuống, lắp bắp. Kì lạ à ghen.

– Hơ... Không sao đâu: Dương Chi quay mặt đi.

Cả 2 đều che đi cái mặt đỏ ửng của mình.

Trong lúc này có lẽ nó đã thấy có chút gì đó kì lạ với tim mình. Một cảm giác hụt hẫng, cứ như vừa đập lỗ một nhịp tim vậy.

Phì !

Nó chợt bật cười.

– Sao tự nhiên cười vậy ?

– Không, chỉ là tự nhiên tôi thấy buồn cười thôi.

.
.
.
.

Cùng lúc đó tại sân bay Nội Bài...

Một chàng trai đang đứng trước cửa ra vào, tay kéo một chiếc vali.

Chàng trai đó ngược nhìn lên bầu trời và suy nghĩ điều gì đó. Bỗng nhiên chàng trai chợt mình cười một cái và nói:”Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Em là một cô bé mạnh mẽ mà Dương Chi”

Nói rồi chàng trai đó nhẹ nhàng vào trong để chuẩn bị cho chuyến bay của mình

28. Chương 28: Vị Hôn Thê Rắc Rối

Sau một ngày được chăm sóc tận tình thì Dương Chi cũng khỏe lại. Khỏe đến nỗi nó có thể làm bữa sáng thịnh soạn cho Minh.

Hôm nay, một nhân vật quan trọng sẽ quay trở về.

Tại lớp 11a4...

– Hôm nay chúng ta có một bạn mới đến. Các em nhớ giúp đỡ bạn ấy nhé !

Người bước vào là một cô gái. Dáng đi nhẹ nhàng nhưng mang lên vẻ kiêu sa.

Mái tóc đen dài thướt tha ngang lưng. Làn da trắng như tuyết. Ánh mắt đen sắc sảo. Đôi môi đỏ mọng tô nhẹ một lớp son mang vẻ quyến rũ.

– Xin chào, mình là Nguyễn Minh Thư. Rất mong được các bạn giúp đỡ.

Minh Thư tự giới thiệu bản thân, cái giọng tiểu thư chính hiệu.

– Rồi, ăn xuống ngồi cùng Gia Duy đi !

– Vâng: Minh Thư đáp lại và nở một nụ cười đắc ý ?

Giờ ăn trưa...

Như mọi khi thì 6 người bọn họ sẽ ngồi đây tụ họp. Nhưng...tự nhiên hôm nay lại lòi ra một người nữa.

– Chị là ai vậy ?: Dương Chi chau mày hỏi

– Chị là người yêu của anh Duy ~: Minh Thư đáp, ôm cứng tay Gia Duy

– Bỏ tay ra ! : Gia Duy giật tay Minh Thư ra:- Cô ta là vị hôn thê của tôi. Ông già nhà tôi muốn phát triển công ti nên tôi buộc phải kết hôn với cô ta. Chứ thực sự tôi cũng chẳng thích gì cô ta đâu: Gia Duy lạnh lùng nói

– Anh lạnh lùng thật đấy~:Minh Thư vẫn quần quýt bám lấy Gia Duy. Bà chị này mặt dày quá đấy.

Nhói.

Thấy Gia Duy với Minh đang ‘tình tứ’ với nhau thì tim Dương Chi bỗng thấy nhói nhói. Cái cảm giác gì vậy ?

– À, hôm nay em có làm thừa đồ ăn trưa đó. Mọi người ăn chút đi

Dương Chi lấy ra một hộp bánh táo nó làm thừa ra.

– Ô, bánh táo nè: Ngọc Linh nhìn thấy phát liền giật luôn miếng bánh đầu tiên.

– Ăn từ từ thôi, có ai cướp của mi đâu ! À, mọi người ăn đi

Mọi người đều lấy một miếng bánh và ăn.

– Ngon lắm đấy nhóc !: Gia Duy nhẹ xoa đầu nó

– Tui mà lại: Dương Chi uốn ngực lên tự sướng (Tự nhiên nhớ đến con Natsumi)

Minh Thư nhìn Gia Duy và Dương Chi đang vui vẻ với nhau. Đây chính là cái gai trong mắt cô. Minh Thư tuyệt đối không để người con gái nào dám bén mảng đến Gia Duy.

– Bánh này cũng ngon đấy, nhưng hình như em hơi khoe khoang tài nghệ của em quá nhỉ ?: Minh Thư nói với cái giọng điệu tiểu thư.

– Hả ?: Dương Chi trừng mắt lên nhìn Minh Thư.- Nếu chị không thích thì đừng có ăn nữa !

Cả 2 người hiện đang giao nhau ánh mắt chết người.

– Kệ cô ta đi: Gia Duy nói và thưởng thức nốt miếng bánh.

– Hứ !: Minh Thư đứng dậy và đi luôn. Nhưng trước khi đi cũng quay lại lườm nó một cái. ‘Tao sẽ khiến mày không bao dám bén mảng gần anh ấy’

Ngày hôm sau...

Dương Chi vẫn ung dung đi đến trường mà không hề biết gì về những rắc rối sắp xảy đến với mình.

Vừa gần đến chỗ cầu thang thì...

Bịch ! Choang !

Hai âm lớn vang lên gây mọi chú ý với các học sinh.

Từ trên tầng 2, một lọ hoa rơi xuống ngay trúng chỗ Dương Chi đang.

Nhưng thế này chưa là gì đối với nó đâu. Dương Chi dùng đúng một tay và đập vỡ lọ hoa.

Dương Chi nhanh chóng nhìn lên tầng 2 để xem người thả lọ hoa đó là ai. Không có ai trên đó, có vẻ kẻ đó tẩu thoát rồi.

Trước hết cứ đề cao cảnh giác đã.

Dương Chi tiếp tục ung dung lên lớp. Còn từ đằng xa, kẻ chủ mưu đang tức giận cắn môi.

Lớp nó....

– Yo !: Dương Chi bước vào lớp, mặt tươi như hoa

– Yo, sáng sớm ra mà vui tươi vậy?: Minh Dương hỏi

– Àh, có người vừa định ám sát tôi đó !: Dương Chi vẫn hồn nhiên nói.

– Bị ám sát mà mi vẫn hồn nhiên nhỉ ?: Ngọc Linh nhìn nó với ánh mắt ‘kì thì’

– Nhìn vậy có ý gì ?: Dương Chi nhìn lại con bạn với ánh mắt ‘kì thị’

– Hai người có bị thần kinh không vậy ?: Minh Dương chen vào cuộc đọ mắt của 2 người

– Rồi, thế mi tính sao ?: Ngọc Linh hỏi

– Thì kệ đi, tuổi thọ tui còn dài lắm.

– Ờ, kệ mi !

Cả ngày hôm đó Dương Chi gặp phải một đống rắc rối.

Liên tục một đồng chấu hoa rơi xuống. Một đồng đàn chì, đàn anh đầu gấu đều muốn đập nó (thực ra đây cũng không hẳn là xui xẻo)

– Nè, có thật bà không bị rửa đây chứ ? Ngọc Linh hỏi:- Cả ngày hôm nay bà gặp nhiều xui xẻo lắm đây.

– Chắc chỉ là vận xui thôi mà: Nó nói.

Đột nhiên Minh Thư xuất hiện.

– Không phiền nếu chị mượn bé con này chút không ? : Chị ta kéo Dương Chi đi

Vừa đi, Dương Chi hỏi:

– Thế chị muốn gì ?

– Tao muốn mày tránh xa anh Duy ra: Minh Thư đột nhiên thay đổi cách xưng hô.

– Hả ? Thay đổi cách xưng hô rồi hả ? : Nó đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Minh Thư trong khi nó không có gì là ngạc nhiên lắm: Nếu tôi không làm vậy thì sao ?

– Vậy thì....

Minh Thư cố tình ngã xuống đường ngay khi một chiếc ô tô lao đến.

Dương Chi vươn tay ra để kéo Minh Thư nhưng đã quá muộn.

Píp ! Bình ! Tách !

Dương Chi chỉ đơ người đứng đó, trong khi mọi người xung quanh đang vây quanh Minh Thư

Còn nó thì vẫn đứng đó, tay chân run run.

Ngay sau đó, người ta gọi cấp cứu đến. Minh Thư được đưa vào bệnh viện. Dù ngất nhưng miệng cô ta đang nở một nụ cười quỷ quyệt.

29. Chương 29: Anh Không Tin Em Sao ?

Minh Thư sau khi được đưa vào viện thì mọi người cũng tụ họp lại ở bệnh viện.

Thứ đầu tiên họ nhìn thấy là cô gái với mái tóc đen đang mặc đồng phục.

– Dương Chi !: Gia Duy chạy đến chỗ nó:- Minh Thư bị sao hả ?

– Bó bột 3 tháng..: Dương Chi lí nhí nói

– Cái gì ?

– Máy người có thể vào thăm bệnh nhân rồi đây !

Bác sĩ bước ra từ phòng bệnh của Minh Thư và nói.

Cả lũ bước vào phòng, Minh Thư đang nằm trên giường bệnh. Chân phải thì bó bột. Gia Duy xót xa nhìn cái chân bó bột của cô. Ánh mắt đó làm Dương Chi thấy nhói.

– Mọi người đến rồi ? : Minh Thư nói

– Chuyện gì xảy ra với cô vậy ? : Gia Duy ngồi xuống và hỏi Minh Thư.

– Như anh thấy đó, em phải bó bột nè: Minh Thư chỉ vào cái chân phải bị bó bột của mình.

– Ý tôi là làm sao lại như vậy ?

– Thì em ngã.

– Ngã sao ? Cô bị té hả ?

– Àh,...em bị đẩy !

Nói dối.

– Đấy ? Ai đẩy cơ ?

– Ủm....: Minh Thư ngáp ngừng một lúc rồi chỉ tay : Là Dương Chi, chính Dương Chi đã đẩy em!

Mọi người đều hướng mắt nhìn Dương Chi. Nó căng 2 mắt ra nhìn Minh Thư. Chị ta vừa nói gì cơ ?

– Chị nói gì, tôi đẩy chị ư !?

– Bức ảnh này chính là bằng chứng !

Minh Thư giơ chiếc điện thoại của ai đó ra.

Tất cả đều ngạc nhiên khi thấy tấm ảnh trong điện thoại.

Là tấm ảnh hôm qua lúc nó đang dơ tay ra cứu Minh Thư. Nhưng, bức ảnh này đã bị chỉnh sửa. Vì tay nó lúc đang dơ ra giờ thành đang đẩy Minh Thư.

– Dương Chi, đây là thật hả ? : Gia Duy hỏi

Đương nhiên là không rồi !

– Không !: Nó trả lời

– Nhưng bức ảnh này đã nói rõ quá còn gì !: Minh Thư nói

– Nhìn kiểu gì thì cũng thấy đây là sắp đặt mà !: Ngọc Linh đứng lên phản bác, bảo vệ cho Dương Chi.

– Nhưng chính Dương Chi là người đã đẩy tôi. Đây là tấm ảnh của một qua đường chụp mà.

– Vậy sao chị lại có nó, là sắp đặt là cái chắc !

Cả 2 người đều cãi qua cãi lại nhau.

– Trật tự !: Gia Duy chen vào cuộc cãi nhau bằng một câu quát.

Tất cả đều chìm vào yên lặng...

– Dương Chi, trả lời đi. Nhóc có làm không ? : Duy hỏi lại lần nữa.

Còn phải hỏi lại làm gì nữa. Đương nhiên là không ! Hắn hiểu nó mà lại nghi ngờ hỏi nó là sao?

– Anh không tin em sao ? : Dương Chi hỏi

– Nhóc chỉ cần trả lời thôi mà.

Nó cắn nhẹ môi, cúi gầm mặt xuống và lẩm bầm từ ‘xin lỗi’. Sau đó ngẩng mặt lên, nhếch miệng cười và nói:

– Đúng đấy, tôi đẩy đấy. Hải lòng với câu trả lời chưa, Minh Thư, Gia Duy ?

Nói rồi nó bỏ đi nhưng cũng không quên nhìn lại lần cuối...

Ánh mắt của hắn đang nhìn Minh Thư. Lòng nó đang đau như cắt.

Nó bỏ về nhà. Cuộn mình trong chăn. Nó như muốn gào thét những gì nó muốn nói.

Nó cảm cái gối đập, đập, đập đến khi đồng lông vũ trong gối tung bay hết ra.

Khóe mắt nó hơi cay cay...

Bụp !

Nó đâm một cú thật mạnh vào mình. Bằng cách này nó có thể kìm nén nước mắt và thứ cảm xúc hỗn loạn này.

Nó cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

.

Sau một hồi ngủ lâu thì nó mới bật dậy. Giờ là 6h sáng rồi sao ? Nó không ngờ mình đã ngủ lâu vậy đó.

Nó lết xác vào nhà vệ sinh. Vừa mới nhìn vào gương nó đã giật cả mình.

Da thì hơi tái nhợt, dạo này ăn thiếu vitamin quá đây mà. Mắt thì sưng húp lên, tối qua cố không khóc mà vẫn khóc đầy thôi. Cổ họng nó khô khan, tí nữa phải uống chút nước mới được. Tóc thì rối bù như tổ quạ í.

Sau khi vệ sinh cá nhân, nó bước ra khỏi nhà vệ sinh. Nhìn trên người mình vẫn là bộ đồng phục. Mặc từ hôm qua đến giờ thì cũng nên thay thôi.

Thôi thì nghỉ học mấy hôm vậy, đành nào cũng có mấy cái bằng nó chống đỡ cho rồi.

Nó mặc chiếc áo sơ mi trắng, khoác ngoài là chiếc áo Jersey đỏ. Chiếc quần jeans xanh ôm sát đôi chân dài.Đội một cái mũ lưỡi trai. Xách thêm một cái balô, bỏ trong là cái điện thoại, quần áo và vài thứ lặt vặt.

Nó rón rén bước xuống nhà, có vẻ như anh hai đã đi học từ sớm rồi.

Xuống phòng bếp, trên bàn ăn là món trứng rán. Và một mẫu giấy:

“Ăn đi, anh vừa mới làm đó. Thích đi đâu để suy nghĩ thì cứ đi đi. Anh đã viết giấy nghỉ phép cho mày rồi đó ”

Dương Chi chợt mỉm cười một cái, đúng là chỉ có anh mới hiểu nó.

Từ từ thưởng thức bữa sáng nó nhìn lại bức ảnh hồi đã ngoại. Bức ảnh của 6 người họ.

Những ngày tháng vui vẻ đó...giờ đã không còn rồi. Minh Thư, chị ta đã...

Hừm... Nó bỏ dở bữa ăn luôn. Nghĩ đến chị ta mà nó thấy mất ngon luôn.

Nó vội lấy một cái giấy nhớ, cầm cái bút viết viết gì đó.

Rồi “RẦM !!”

Nó bỏ đi nhưng không quên đóng cửa thật mạnh một cái cho đỡ tức.

Trong đó nó ghi: ” Em sẽ đi một thời gian, khi nào tỉnh tâm em sẽ về. Bảo mọi người đừng lo, em sẽ ổn thôi ”

Nó ra trạm xe buýt và đi cái chuyến xa nhất. Một nơi xa cái thành phố này....

30. Chương 30: Xa Cách

(Theo lời kể của Gia Duy)

Sau khi em rời khỏi căn phòng thì lòng tôi như hụt hẫng, cảm giác mất đi thứ gì đó.

Thực sự thì tôi cũng không biết mình nên tin ai nữa.

Minh Thư là người con gái tôi quen từ bé. Là vị hôn thê của tôi. Ông già tôi và ông già cô ta là bạn tốt nên muốn tôi và cô ta cưới nhau. Tôi không ghét cô ta nhưng cũng không thích cô ta. Cô ta từ khi quen đến giờ luôn bám riết lấy tôi. Dù hơi tiểu thư nhưng cô ta chưa bao giờ hại ai cả. Đó là theo tôi biết. Tôi không nghĩ Minh Thư lại làm chuyện đó.

Còn em, tôi chỉ quen em chưa được bao lâu. Tôi thân vì em là em gái (nuôi) của thằng Minh. Em là đứa con gái nghịch ngợm, đáng yêu, mạnh mẽ.

Nhưng cái lúc em nói em chính là người đẩy Minh Thư thì tôi như sững người lại.

Em đang nói dối phải không ? Nói là em nói dối đi. Tôi rất muốn nói những câu đó nhưng cổ họng như nghẹn lại.

Người như em sẽ không bao giờ làm chuyện đấy đâu, phải không?

Giữa 2 người con gái này...tôi thực sự không biết nên tin ai.

Sáng hôm sau...

Tôi không hề nhìn thấy hình bóng của em nữa.

– Ê Minh, Dương Chi đâu rồi ? : Tôi hỏi thằng Minh

– Nó...đi một nơi nào đó để có thể suy nghĩ một mình rồi: Minh nói.

Đi một nơi nào đó để có thể suy nghĩ ? Ý ông là sao ? Đi đâu cơ ?

Rốt cuộc thì em ở đâu vậy, Dương Chi ?

(Sau đây là Dương Chi lên sàn :))

Bắt chuyến xe xa nhất, một nơi thật xa nơi đây, tôi lên đường tới Ba Vì.

(Thực sự tác giả cũng chưa đến Ba Vì lần nào nên chém đây)

Đồng cỏ xanh bát ngát đầy gió khiến tôi cảm thấy thật thoải mái và thư giãn. Tôi bỏ giày ra, lòng bàn chân nhẹ tênh chạm vào mặt cỏ ẩm ướt. Thật dễ chịu.

– Bạn làm gì ở đây ?

Phá tan cái không khí hừng hực của tôi là giọng nói của một cô gái. Tôi quay lại.

Đó là một cô gái tầm tuổi tôi. Mái tóc đen tuyền dài ngang vai hơi uốn lọn làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn. Cô ấy có một làn da rám nắng khỏe mạnh trông rất năng động. Vạt váy màu thiên thanh bay bay trong gió.

– Bạn làm gì ở đây ? : Cô bạn đó lặp lại, ngoẹo đầu nhìn tôi.

– Ừm, mình đi du lịch...

– Hể, nhưng chỗ này làm gì có nhà nghỉ. Bạn tính nghỉ ở đâu ?

Cô ấy nhắc tôi mới nhớ ra một chuyện quan trọng. Mình ngủ đâu trong mấy ngày “du lịch” giờ????!!

– À...ừm...: Chết tiệt, bất cẩn quá!

– Nếu không có chỗ ở thì ở tạm nhà mình đi !

Thấy tôi bối rối lúng túng như học sinh kiểm tra miệng ứ thềm học bài, cô ấy nhanh nhẩu nói.

– Hả ??? Như thế sao được... ? Hơn nữa...tớ là người lạ...

– Haha, không sao không sao ! Trông cậu dễ thương vậy mà, chắc chắn không phải người xấu ! Trong nhà chỉ có hai anh em tớ thôi, không sao đâu !

Cô ấy cười thoải mái, tự dưng tôi thấy thật dễ chịu. Mà vừa nãy...cô ấy nói là “chỉ có hai anh em” sao ? Vậy là giống tôi ư ???

Nhưng...cô ấy đã nói vậy thì tôi không khách sáo nữa, nếu không chỉ có nước lên cây ngủ mấy đêm !

– Vậy thì...mình ở lại 3 đêm nha ?

– Ok !

-
-
-

Chúng tôi phải đi thêm một chặng dài mới tìm đến nhà của cô bạn này. Nói chúng đây là một ngôi nhà gỗ đơn sơ. Mà kể ra cũng lại, nhà gỗ ở trên núi ??? Mà quan tâm mấy chi tiết tiểu tiết này làm gì cho nó mệt. Mình đến đây để suy nghĩ, lưu thông trí óc nên xõa đi !

Bên trong ngôi nhà thì cũng ngoài thôi. Đơn giản chỉ là mấy thứ dụng cụ cần thiết thôi.

– Cậu lấy đâu ra tiền mua một ngôi nhà như vậy thế ? : Tôi hỏi

– Tổ và anh tổ tự xây đó !

– Ờh ? Siêu vậy ?!

– Anh hai mình mà lại !

– Nãy giờ cậu có vẻ nói nhiều về anh trai cậu nhỉ ? Giới thiệu anh ấy với mình được không ?

Đúng lúc tôi vừa hỏi xong thì...

– Anh về rồi nè, Phương !

Từ cửa bước vào là một chàng trai cao ráo. Mái tóc đen cắt gọn gàng, thể mà tôi cứ tưởng con trai ai cũng tóc bù rù chứ. Làn da ngăm rám nắng giống hệt cô bạn tôi mới quen. Đôi mắt đen hiền từ, ấm áp giống như đôi mắt của anh hai vậy. Ngũ quan thanh tú hệt...con gái (WTF?!) Anh chàng này thì ăn mặc khá giản dị. áo phông với quần jeans. Vậy đây là anh trai của cô bạn tên Phương sao ?

– A! Anh hai về rồi !: Phương lao ra ôm lấy anh chàng vừa nãy. Có vẻ anh em họ rất thân thiết nhỉ ?

– Ừ,anh đây !: Anh chàng kia nhẹ xoa đầu Phương. Rồi tình cờ ánh mắt anh chàng đụng ánh mắt tôi:- Chúng ta có khách hả ?

– À.. em là...

– Bạn ấy đi du lịch và không có nơi nào để nghỉ nên em cho bạn ấy ở nhờ nhà chúng ta 3 hôm !: Phương chen vào cứu tôi.

– À, xin lỗi đã làm phiền

– Đừng ngại, em ở lại mấy hôm thôi có chết ai đâu. Với lại lâu lâu có khách cho vui nhà cửa.: Anh chàng vui vẻ nói

– Cảm ơn anh !: Tôi vội cúi đầu cảm ơn

– Không cần cảm ơn đâu. À, xin tự giới thiệu luôn. Anh là Kiên , còn đây là Phương !

– Em là Dương Chi ạ !

– Rồi ! Giờ cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi nhỉ. Đi chuẩn bị đồ ăn thôi ! Anh mua ít trứng nè !

– Yeah ! Trứng muôn năm !: Phương có vẻ khá vui vẻ nhỉ ?

– À, vậy để em nấu cho !

– Không sao, em cứ ngồi xuống và chờ anh nấu đi: Kiên ngăn tôi lại

– Em đã ở không nhà anh rồi ít nhất cũng để em giúp anh mấy việc này chứ !

– Nếu em đã nói vậy thì giúp anh làm món trứng nhé !

– Vâng !: Nói gì chứ trứng chính là món sở trường của tôi mà.

....

Sau khi làm xong trứng thì cơm cũng sẵn sàng.

– Woa ! Cậu làm ngon thật đấy Dương Chi !: Phương nói

– Mình giỏi nấu nướng mà !: Tôi cười ngại ngùng.

Cả bữa ăn đó chúng tôi nói chuyện vui vẻ với nhau...

-
-
-

(Gia Duy nhấn tâm đá Dương Chi vô cánh gà, chiếm lại đất diễn)

Bây giờ đang là giờ ăn trưa...

Thật là nhàm chán. Dù có đầy đủ mọi người ở đây nhưng nó vẫn rất nhàm chán.

Đồ ăn trường thực sự chưa đủ kích thích vị giác của tôi. Tôi nhớ món ăn em làm.

– Đồ ăn không ngon hả anh ? : Minh Thư hỏi

– Chỉ là tôi hơi nhớ đồ ăn Dương Chi làm thôi !

Nhắc đến Dương Chi một cái là Minh Thư lại khó chịu là sao ? Hai người có vẻ ghét nhau đến thế hả ?

– Đừng nghĩ đến Dương Chi nữa. Hãy chỉ chú ý mình em thôi anh Gia Duy. Từ ngày mai em sẽ làm bữa trưa cho anh !

Hả ? Cô ấy làm bữa trưa cho tôi ư? Một tiểu thư như cô ấy có làm nổi không vậy ?

Nhưng vì tôi là hôn phu của cô nên tôi đành phải gật đầu đồng ý vậy.

Dương Chi à, mau về nhanh và nấu cho anh ăn đi.

(Dương Chi trả đũa, tổng cổ Gia Duy vào lại kèm thêm cú đấm trời giáng)

Sau khi ăn trưa xong thì nằm nghỉ trưa. Đến chiều thì tôi định theo anh Kiên để giúp anh ấy.

Chúng tôi đi ra ngoài vào tầm 2 giờ chiều...

– Thực sự em không cần đi theo anh đâu: Anh Kiên nói

– Thôi nào, giúp anh làm em thấy đỡ áy náy hơn mà!

– Được thôi, nếu em đã nói vậy.

– Vậy giờ chúng ta phải làm gì ạ ? : Tôi hứng khởi hỏi

– Chúng ta phải bê hết đồng hồ này !

Anh chỉ vào một đồng hồ được chất đầy ở đằng kia. Lắm vậy, phải đến tận hơn chục các thùng đó.

– Sao vậy ? Có làm được không cô nương ?

– Dương nhiên là làm được rồi !

Tôi nói rồi đồng thời ôm tận 2 cái hộp.

– Từ từ thôi !

– Em biết rồi !

Mỗi người chúng tôi đều lần lượt bê 2 cái hộp.

Với tiến triển thế này thì công việc cũng sớm hoàn thành.

– Cảm ơn nhóc đã giúp nha ! Chờ tí anh đi lấy đồ đã

Tôi đứng đây chờ anh đi lấy đồ. Bỗng một đám thanh niên lạ mặt vây quanh tôi.

– Bé con làm gì ở đây vậy ?

– Em trông dễ thương đấy, làm quen nha !

– Đi chơi với tụi anh đi !

Chắc, lại nữa rồi. Sao hay gặp mấy cái bọn nặc nô như thế này nhỉ ?

Thầy kệ ! Lâu lâu vận động tay chân cũng hay !

– Xin đừng làm phiền em gái tôi !: Đột nhiên anh Kiên đứng ra chắn cho tôi. Đã vậy anh còn gọi tôi là 'em gái' nữa.

– À, xin lỗi: Thấy vậy bọn họ đành bỏ đi

Anh thấy bọn họ đi rồi liền quay lại hỏi tôi:

– Chúng có làm gì em không ?

– À, không sao. Họ chưa làm gì đâu: Tôi đáp lại.

Lúc đó tôi thấy ánh mắt của anh trông có vẻ lo lắng cho tôi.

– À, xin lỗi vì vừa nãy gọi em là em gái anh: Anh Kiên mặt có vẻ hơi đỏ. Anh ấy đang ngại sao ?

– Không sao đâu, có thêm một người anh trai cũng hay mà !

– Vậy hả, em-gái !: Anh nói và nhẹ xoa đầu tôi.

Haha, giờ thì tôi đã có 2 người anh trai rồi đấy ! Lại còn là hai người đẹp trai ngồi ngồi nữa chứ !

– Thôi, anh mua ít thức ăn rồi. Về thôi !

– Vâng !!!

(Một quá, back to Gia Duy)

Đây là khoảng thời gian kinh khủng nhất đời tôi !!!

Hiện tại thì Minh Thư đang ở nhà tôi. Vì cô ta đang bó bột ở chân nên nhiệm vụ của tôi là phải chăm sóc cho cô ta tận tình.

Nói thế chứ nãy giờ cô ta cứ nói mấy thứ linh tinh từ trên trời dưới biển.

Thường thì Dương Chi toàn để tôi bắt chuyện trước rồi ậm ừ mấy câu. Còn cô ta thì như cái loa phóng thanh không ngừng.

– Gia Duy nãy giờ anh có nghe em nói không đấy !: Minh Thư đột nhiên lay lay người tôi.

– À...: Tôi thực sự chẳng hiểu nãy giờ cô ta nói gì cả. Thế éo nào trả lời được.

– Anh lại nghĩ về con nhỏ đó phải không ?: Trúng tim đen rồi: – Con nó đó là người hại em ra thế này đấy mà em cứ nghĩ về nó là sao ?

– Nhưng chắc gì là Dương Chi đã làm !: Tôi gất giọng lên phản bác lại.

Minh Thư có vẻ hơi giật mình trước phản ứng này nên tôi bảo cô ấy đi về.

Dương Chi à, em ở đây vậy ? Có ổn không ? Giờ em đang làm gì vậy ? Tôi có nhiều điều muốn hỏi em lắm.

(Vì sợ Dương Chi cho thêm mấy cú nữa nên Gia Duy xin nhường lại cho em nó)

.
. .
. .
. .
. .

Ngày thứ 2 đây trôi qua thật bình yên...

Hôm nay là ngày cuối cùng tôi ở đây rồi... Phải chỉ thời gian có thể ngừng lại thì hay biết mấy, tôi thực sự chưa muốn đi về.

Lúc này tôi đang ngồi một mình suy nghĩ trên bãi cỏ.

– Đang nghĩ gì vậy ? : Phương từ đâu xuất hiện và hỏi tôi

– À, mấy chuyện linh tinh ấy mà.

– Mình thấy cậu trông không vui thì phải ?

Đoán trúng rồi !

– Ừm.

– Kể cho tớ nghe được không ?

Tôi có hơi lưỡng lự tí nhưng cuối cùng cũng kể. Dù sao kể cho một người lạ cũng có sao đâu.

..... Nghe xong thì Phương gật gật đầu mấy cái rồi nói :

– Vấn đề này dễ giải quyết lắm !

– Vậy sao ?

– Cậu cứ thẳng thừng nói sự thật đi, không làm thì quái gì phải sợ. Hoặc cậu có thể gài bẫy để chị ta thủ nhận. Vậy là vấn đề đã được giải quyết !

Ừ nhỉ ! Sao mà tôi không nghĩ ra nhỉ ?

– Còn nữa...: Phương nói tiếp:- Về cái anh tên Gia Duy kia..

Hả ? Về hắn ta sao ?

– Tớ nghĩ...: Phương ghé sát tai tôi và nói.

.

.

.

– Hả !!!? Làm gì có chuyện đó !!!

Tôi nhanh chóng phủ định những gì Phương nói.

– Thì chỉ là nghĩ thôi mà. Mà sao mặt đỏ thế nàng !

– Không có !!!

– Rồi, rồi. Về thôi, anh Kiên nấu bữa tối rồi đó.

– Ừm !

Cả tối hôm đó, 3 người chúng tôi vui vẻ nói chuyện thâu đêm.

Sáng ngày hôm sau, tôi vui vẻ tạm biệt họ để sẵn sàng quay về đối mặt với Minh Thư.

Mối tay quá ! Lúc đầu tính cho nó dài thêm nhưng rồi lười, vứt luôn cả cái ngày 2. Dù sao cũng xong rồi.

Ps: D. Anh nếu m đang đọc thì có để ý tên ai xuất hiện không ?

31. Chương 31: Giành Lại Công Bằng !

Dương Chi bước xuống từ chiếc xe buýt. Đi mấy bước là về nhà luôn. Nó ngược lên nhìn tòa nhà cổ kính này, đùa chứ mới có mấy hôm không ở đây mà rêu bám đầy thế.

Các bạn điều gì hay hơn nữa không ? Quên chìa khóa.

Thôi thì ta trèo tường ! Nó bám vào tường rồi “Hấp !”, nhảy vào trong một cách hoàn hảo.

Cạch...

Dương Chi đẩy nhẹ cửa đi vào. Sao tối thui thế ?

Nó bật điện lên, không có ai ở nhà. Nó lấy tay quệt lên cái tủ một cái, đầy bụi thế này ? Cứ như kiểu cái nhà bị bỏ hoang í ! Tí nữa phải lau dọn một đồng rồi.

Dương Chi nhẹ thở dài rồi lên phòng mình.

Căn phòng vẫn như cũ, không thay đổi dù chỉ 1 mm.

Nhìn vào đồng hồ, bây giờ mới có 8 giờ sáng. Mọi người bây giờ chắc còn ở trường. Giờ đi học cũng không sao đâu nhỉ ?

Nó nhanh chóng mặc đồng phục, vớ đại lấy cái cặp. Rồi với tốc độ thần thánh của mình, nó phi nhanh đến trường.

.
. .

Hiện giờ nó đang đứng trước cổng trường đóng. Đây là lúc nó thể hiện skill leo tường. Nó bám vào tường rồi nhảy phát sang phía bên kia tường.

Mà cái trường này hay thật, thấy học sinh đi học muộn mà bảo vệ cũng không nói gì (ước gì bác bảo vệ trường mình cũng như vậy)

Theo thời khóa biểu thì giờ đang là tiết Toán. Cần quái gì vào lớp, cúp thôi !

Đương nhiên nếu cúp học thì phải ra sau trường rồi !

Tựa mình vào gốc cây to lớn, Dương Chi ngược đầu lên nhìn những tán lá trên cao.

Những tia nắng như đang chiếu vào bên trong. Những tia nắng ấm áp của mùa xuân...

Xột xoạt...

Tiếng động đó phá tan bầu không khí yên bình. Dương đứng hẫng dậy và nói:

– Ai vậy ?

– Đúng là nhóc có khác, vẫn nhạy bén như xưa: Gia Duy bước ra từ sau bụi cây và nói. (Chờ chút, này giờ ổng trốn trong đây hả ? Lẽ nào là stalker !)

– Thì ra là anh hả ?! Dương Chi cũng không mấy ngạc nhiên lắm vì nếu biết nó thì hẳn đến tìm cũng là chuyện bình thường.

– Nhóc đã đi đâu mấy ngày nay vậy ?

– Đi lung tung thôi. Mấy ngày qua chắc anh cùng Minh Thư phải có khoảng thời gian bên nhau vui vẻ lắm nhỉ !

Những lời nói đó của Dương Chi làm hẫng rất khó chịu.

– Cả trường biết vụ Minh Thư bó bột rồi đó, họ nghi nhóc là người đẩy cô ấy đó.

Ha ! Đúng như nó dự đoán từ trước. Chị ta sẽ loan tin nó khiến chị ta bó bột, như vậy cả trường sẽ không ai tin nó. Nhưng nó vẫn có cách để đối phó rồi !

– Tôi sẽ tự có cách giải quyết! Tôi không làm, cần quái gì phải lo. Vậy nhé, đi đây !: Nó vẫy tay chào

Ngay khi tạm biệt Gia Duy, nó lên lớp 11a4.

– Cho hỏi chị Minh Thư có ở đây không ?

Dương Chi hỏi, nó dùng cái giọng trẻ con để nói.

– Xem kìa, con mèo xấu tính về để nhận tội hả ? : Minh Thư nói với giọng vô cùng tiếu thư.

– Chị đi với em tí được không ?

– Để cô hăm hại tôi nữa hả ? : Minh Thư giả vờ sợ sệt.

– Nhanh lên, tôi không có giết chị đâu mà lo.

Dương Chi nghiêm túc nói, một luồng sát khí tỏa ra khiến Minh Thư phải rợn người.

– Được thôi, dẫn đường đi !

Vậy là Dương Chi dẫn Minh Thư ra sân sau trường. Chị ta thì giả vờ tập tễnh bước đi, làm như liệt chân rồi í.

Đến nay thì Dương Chi dừng lại, quay ngược lại nhìn Minh Thư rồi nói:

– Chị có thể ngừng giả vờ được rồi đấy. Công nhận chị đóng kịch giỏi lắm, nhưng vẫn chưa đặc được giải Oscar đâu.

– Hừ, mày cũng không phải dạng vừa đâu nhỉ ? : Minh Thư nhếch miệng cười một nụ cười khinh bỉ

– Nói đi, chị muốn gì ?

– Vào hẳn vấn đề chính luôn hả, vậy tao cũng nói hẳn luôn. Mày mau tránh xa anh Duy ra !

– Eh ? Chị là gì của anh ấy mà đòi tôi phải làm vậy ?

– Tao là hôn thê của anh ấy chứ còn ai khác. Anh ấy sẽ là chồng tao trong tương lai. Nhưng mày...: Nói đến đây, Minh Thư chỉ tay vào Dương Chi:- Mày chính là cái gai trong mắt tao, mày là người ngăn giữa tao và anh ấy. Ngay cả khi tao cố tình để giả vờ tai nạn, đổ tội cho mày,... Vậy mà anh ấy vẫn chỉ nghĩ đến mày. Nói mau ! Tao phải làm thế nào mày mới buông tha cho anh ấy !

Minh Thư lại gần và kéo cổ áo lên hăm dọa. Mỗi lần nhấn giọng lên chị ta lại giật mạnh cổ áo nó.

– Tôi đâu thèm ham hố chồng tương lai chị đâu. Nhưng...: Nó hất tay Minh Thư ra...tôi thực sự kính trọng người như chị ! Cái loại dùng mọi thủ đoạn để đạt tình yêu !

– Đúng vậy, tao là thế đó ! Nhưng tao yêu anh ấy, tao sẽ làm mọi thứ vì anh ấy !

– Chị đúng là hết thuốc chữa thật đấy: Nó bỗng giữ cái giọng chán nản:- Mau dừng lại ở đây đi, chiếu tướng rồi đó !

– Chiếu tướng !? Ý mày là sao ?

– Tôi đã ghi âm cuộc hội thoại giữa chúng ta từ nãy giờ rồi: Dương Chi giờ cái máy ghi âm ra từ túi áo :- Thứ hai.. đi ra đi, đừng có nghe lên thế chứ !

Hả ? Minh Thư căng tròn mắt ra bởi câu nói vừa nãy của Dương Chi. Từ nãy giờ cô bị một con nhóc đó nhử vào bẫy sao ? Đã vậy, có người nghe lên ư ?

Minh Thư quay mặt sang, đứng trước mặt chị ta là Gia Duy...

– Anh...không phải ...như anh nghĩ đâu: Minh Thư lắp bắp nói, đến giờ mà chị ta vẫn còn cố biện minh sao ?

– Cô im đi !!! Sao cô có thể làm như vậy hả ? : Gia Duy quát, người Minh Thư hơi run run. Hắn gần như muốn bóp chết Minh Thư lúc này.

– Tại vì.. em yêu anh mà...: Minh Thư nói

– Yêu ư ? Từ đây đây đến giờ tôi chưa bao yêu cô. Cô làm vậy chỉ khiến tôi thêm kính trọng cô thôi !

– Em...em..em: Giờ thì Minh Thư không biết phải nói gì nữa.

– Chúng ta hủy hôn ước đi, và cô mau giải thích với mọi người vụ cô đổ tội cho Dương Chi đi.

– Vâng, em hiểu rồi.

Vậy là Minh Thư đã thú nhận mình đổ tội cho Dương Chi, hủy hôn với Gia Duy và đồng thời sang Mỹ sinh sống.

Còn về Dương Chi đã giành lại được công bằng của chính mình.

Đoạn cuối không biết viết gì nên hơi nhảm nhí

32. Chương 32: Đi Chơi

Sáng, 6h...

Hiện giờ nhân vật chính của chúng ta vẫn đang ngủ ngon lành trên giường, cho đến khi...

Rầm...

Đây chính thức là lần thứ 2 cánh cửa văng ra khỏi bản lề.

– Dậy đi Dương Chi !

Nó ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở. Là Dương Gia Duy ư ?

– Tên kia !! Người bị thần kinh hả? Và người đã làm gì cửa phòng ta vậy !??: Nó quát tháo

– Đi chơi với anh đi !: Gia Duy cầm tay Dương Chi lên và nói. Ánh mắt tha thiết như cầu xin.

– Anh bị ngu hả ?: Dương Chi nhìn hắn với ánh mắt khinh miệt

– Anh có vé đi công viên giải trí đó !: Gia Duy hào hứng nói như một đứa trẻ con đang nói về bộ phim siêu nhân yêu thích của mình.

– Thế thì chờ chút để tôi thay đồ đã, ra khỏi phòng tôi đã!

Nói rồi Gia Duy đóng cửa lại và đi xuống tầng ngồi chờ nó (Đùa thôi ! Cửa hỏng cmnr lấy đầu ra mà đóng)

Nó mở tủ quần áo ra, một đống quần áo chất đầy. Chà chà, biết chọn cái nào đây !?

Sau một hồi đầu tranh tư tưởng thì cuối cùng nó cũng chọn được một bộ ưng ý. Áo phông và quần jeans ngắn (Again, mắt thẩm mỹ của con tác giả rất kém nên đừng phàn nàn). Khoác ngoài là cái áo hoodie màu trắng. Rồi cuối cùng nó đeo một cái balô dây nhỏ màu đen.

Xong xuôi, nó đi xuống. Gia Duy chau mày hỏi nó:

– Làm gì mà lâu vậy nhóc !

– Sửa soạn tí thôi mà cũng phàn nàn hả !?: Dương Chi bĩu môi

– Rồi rồi, mau đi thôi !: Hắn giục nó

Cả 2 đều bắt taxi để đến khu công viên giải trí. Lúc này thì Dương Chi hào hứng kéo Gia Duy vào khu nhà ma.

Dương Chi khá hào hứng vì đây là lần đầu tiên nó vào nhà ma. Thường thì xem qua mấy bộ phim ma hay chơi qua game là quá tuyệt rồi. Giờ thì nó có thể trải nghiệm thực tế luôn.

Sau khi đứng xếp hàng dài thì cũng đến lượt của nó và Gia Duy.

– Nhanh lên nào !: Nó kéo Gia Duy vào trong.

Bên trong thì đậm chất kinh dị luôn. Vì đây là nhà gỗ nên không mấy lần đi mà có tiếng ‘cọt kẹt’ rùng rợn.

Mấy cặp đôi đi trước thì cứ bám dính với nhau như keo với hồ. Đã thế còn hét inh ỏi.

Còn Dương Chi thì lúc đầu rõ hào hứng mà giờ lại không nói gì cả.

- Sao vậy ? Vừa nãy còn hào hứng quá mà: Gia Duy hỏi
 - Chỗ này... Nhàm chán quá !
 - Hả ? Vừa nãy còn hào hứng lắm sao thay đổi 180° thế !
 - Chỗ này còn chưa bằng FNAF hay The House. Chán chết đi được. Phải chi có jump scare thì hay hơn... Phải rồi !: Đang nói dở dang thì Dương như nghĩ ra điều gì đó và nói
 - Sao ? Phải rồi cái gì ?
 - Anh cứ kệ tôi đi, tôi lên trước tí: Dương Chi nói.
- Vì trong này khá tối nên Gia Duy khó lòng mà nhìn thấy khuôn mặt nham hiểm của nó.
- Nó đi lên trước một đoạn, vừa đi vừa cười nham hiểm.
- Nó ra trốn ở một và chờ cho đến khi có người đi tới. Theo những gì Dương Chi tính toán thì người tiếp theo đi đến sẽ là Gia Duy.
- Bịch...Bịch...Bịch...Bịch
- Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, gần hơn nữa, ...
- Đến lúc ấy thì...
- Bụp !
- Nó nắm lấy cái chân, theo dự đoán. Người đó đã ngã.
- Đang định đứng dậy cười Gia Duy một cái thì một giọng nói đã lán át điều đó.
- Cái quái gì vậy !?: Cái gì !? Đây đâu phải giọng của Gia Duy.
 - Sao ông hậu đậu thế ! : Tiếp đến là giọng của một đứa con gái.
- Chờ chút, Dương Chi chợt cảm thấy 2 cái giọng nói này rất quen, nó đã nghe ở đây rồi sao ?
- Minh Dương và Ngọc Linh ư ?: Dương Chi lỡ miệng nói
 - Hả ? Sao biết tên tụi này ?: Cả hai đều phản ứng lại, vậy đúng là Minh Dương và Ngọc Linh thật rồi.
 - Ê nhóc, đứng đây làm gì vậy ?: Từ khi nào, Gia Duy cũng bắt kịp cả bọn.
 - Ha, trùng hợp thật nhỉ ? Chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé !: Dương Chi nói
 - .
 - .
 - .
 - .
 - Hai người đang đi hẹn hò phải không ?: Dương Chi hỏi bừa cái.
 - Cái gì !!
 - Bà nghĩ linh tinh gì vậy !?
- Vừa hỏi xong phát là cả 2 liền phản ứng dữ dội. Đã thế còn đỏ mặt nữa chứ. Ara ~ Dễ thương vậy !
- Thế còn bà và anh Gia Duy thì sao ? Sao hai người lại ở đây ?: Giờ thì đến lượt Ngọc Linh hỏi lại 2 người.
 - Hả ? Chỉ đơn thuần là đi-chơi thôi mà : Nó phũ phàng nói
 - Gia Duy, anh ra đây nói chuyện với em tí: Bỗng Ngọc Linh chợt vậy hẳn
- Cả 2 ra thật xa để nói chuyện.
- Bộ Dương Chi con này không có chút gì khi anh rủ nó đi hả ?: Ngọc Linh hỏi

– Mặt nó thì có chút hào hứng, thế thôi

– ‘ Thế thì số anh nhọ thật rồi Dương Gia Duy ‘ Chắc chắc chắc: Ngọc Linh chép miệng. Con bạn của cô chắc phải vô cảm lắm hay sao í !

Quay lại với Dương Chi và Minh Dương. Cả 2 bên chẳng ai nói với đối phương hay thậm chí quan tâm đối phương đang làm gì. Minh Dương thì đang uống cốc trà sữa còn Dương Chi thì đang nghịch đuôi tóc mình.

Đột nhiên, Dương Chi buột miệng hỏi :

– Ông thích con Ngọc Linh không?

Phụt !

Một phát, Minh Dương phun đồng trà sữa trong miệng ra

– Ew, tự nhiên phụt đồng trà sữa là sao !?

– Bà hỏi linh tinh gì vậy!!? Dương nhiên là không rồi !: Không mà sao phản ứng dữ dội thế.

– Chỉ hỏi thôi mà.

– Bọn này nói chuyện xong rồi, đi chơi thôi: Ngọc Linh từ lúc nào chen vào.

– Rồi đi thôi !

Cả lũ đi từ chỗ này sang chỗ kia, chơi chán chê mê mải.

Cả Minh Dương, Gia Duy và Ngọc Linh thì vẫn còn rất sung sức. Còn Dương Chi thì gần như cái giẻ lau bị vắt kiệt.

Bụp !

Vụng về, Dương Chi va phải ai đó.

– Xin lỗi, xin lỗi !: Dương cúi đầu xin lỗi rồi đuổi kịp 3 người kia.

– A! Bạn ơi, bạn làm rơi kìa: Chàng trai kia chưa kịp nói xong thì nó đã đi mất.

Chàng trai cầm cái thẻ học sinh lên và lẩm bầm

“Mai Dương Chi

Lớp 10a3

Trường Thiên Vương ”

33. Chương 33: Anh Chàng Khóa Trên

Ngày hôm sau... Tại lớp 10a3

Dưới ánh nắng chan hòa bên cửa sổ, Dương Chi đang thanh thoi sưởi ấm trong giấc mộng đầu giờ thì...

– Ê Dương Chi ! Mai Dương Chi !!

Giọng nói “oanh vàng” của Ngọc Linh vang lên phá tan mộng đẹp, cắt đứt mạch cảm xúc cái “phụt”.

– Hử... ? Có chuyện gì ? : Dương Chi lèm bèm hỏi.

– Hử hử gì ? Có người muốn gặp bà kìa !: Ngọc Linh chỉ ra phía cửa lớp, chép miệng: – Con này tốt số thật, gặp toàn trai đẹp !

Dương Chi bỏ ngoài tai lời cuối của Ngọc Linh, vuốt vuốt tóc rồi đi thẳng ra cửa lớp.

Đứng trước cửa là một chàng trai cao ráo, nếu so sánh thì nó chỉ cao đến ngực anh chàng này thôi. Gương mặt đẹp trai chuẩn “mỹ nam” của anh có lẽ còn hơn Gia Duy, thậm chí ngang cả Thiên Minh, thảo nào

Ngọc Linh cảm thán như thế. Đôi mắt đen tuyền đầy bí ẩn nhưng làm Dương Chi thấy thật thân thuộc và ấm áp.

- Chào anh, anh tìm em ạ?: Dương Chi lễ phép chào hỏi.
- Cái này là của em đúng không?: Anh chìa ra tấm thẻ học sinh của nó.
- A! Thảo nào hôm qua tìm không thấy. Cảm ơn anh nha anh... À, anh tên gì nhỉ?: Dương Chi mừng rỡ rồi chợt hỏi tên anh chàng.
- Anh là Nguyễn Anh Tuấn, lớp 12a5. Khi nào rảnh ghé lớp anh chơi nhé!
- Vâng!

Ngay sau câu vâng của Dương Chi, Tuấn bỏ đi luôn.

- ‘Anh ấy... Mình có cảm giác anh ấy thật thân thuộc ‘
 - Trái Đất gọi Dương Chi! Trái Đất gọi Dương Chi! Mai Dương Chi nghe rõ trả lời!!: Ngọc Linh đập vai Dương Chi, kéo hồn nó về với xác.
 - Á...! R – rõ!: Dựa theo phản xạ có điều kiện Dương Chi lập tức trả lời: ... Con diên! Đi về chỗ!
- Dương Chi và Ngọc Linh nhanh chóng ngồi vào chỗ.
- Chắc kiếp trước bà phải tu thân dưỡng tính ghê lắm thì kiếp này mới gặp nhiều trai đẹp thế. Sao không thử cố thoát kiếp ế đi??: Ngọc Linh đá đều.
 - Mị đều cần bạn trai. Và than gì chồng mày ghen bây giờ!
- Dương Chi khinh bỉ không thèm nhìn, cố ý nói to cho cái đứa ngồi ngoài nghe thấy.
- Cái gì? Chồng á? Chồng nào? Ai là chồng???
- Ngọc Linh trở mắt hỏi lại. “Đứa ngồi ngoài” là Minh Dương nghe thấy mém nữa đánh rơi cái bút.
- Hai bạn ngại ngần gì nữa, ai chẳng biết bọn mi yêu nhau!
 - Đã bảo là không phải mà!!!: Như lần khác, Minh Dương và Ngọc Linh nhanh chóng phản bác câu nói đó của Dương Chi.
 - Rồi, đùa thôi mà. Tee-hee!

Cùng lúc đó tại lớp 11a4...

Thiên Minh giờ đang nằm ườn trên bàn, thấy vậy Gia Duy liền quay sang hỏi (Chuyển chỗ trong giờ)

- Sao nhìn mày chán nản thế?
- À, chỉ là tao bỗng thấy lo vài điều thôi.
- Lo vài điều ư?: Gia Duy nhún mày nhìn Thiên Minh. Đây là lần đầu hắn thấy thằng bạn của mình lo lắng đó.
- Hồi bé thì tao không hay quan tâm vấn đề này nhưng giờ tao thấy lo cho con Chi lắm
- Dương Chi sao?
- Nó là em gái nuôi tao, dù không phải em ruột nhưng tao quý nó lắm. Nếu một ngày nào đó, một người thân của nó về đòi nhận nó thì sao? Liệu nó sẽ chọn tao hay họ?: Thiên Minh nói, ánh mắt anh trở nên buồn rầu.
- Mày lo gì, chuyện đó không xảy ra đâu! Họ đã cho nhóc ấy vào cô nhi viện thì nhận lại làm quái gì? Vậy nên mày đừng có uy nghi lung tung nữa: Gia Duy đập vai Thiên Minh, để cho thằng bạn mình vứt đi suy nghĩ vớ vẩn đó.

3 tiết trôi qua nhanh rồi cũng đến giờ ăn trưa...

Cả 6 người họ đều ngồi vào bàn ăn, ai cũng rộn rã nói chuyện cho đến khi Dương Chi vẫy tay gọi to:

– Anh Tuấn, ở đây nè !

Cả 5 người họ đều quay đầu lại, trước mặt cả đám là anh khóa cuối hồi sáng.

– Oh ! Dương Chi đây hả ? Trùng hợp thật đấy !: Tuấn đáp lại: – Mà em đang ăn trưa với bạn, anh có đang làm phiền anh không ?

– Không sao đâu, nhỉ mọi người ?: Dương Chi quay sang hỏi

– À, anh cứ tự nhiên đi: Cả lũ ầm ừ một cái.

Tuấn ngồi xuống, rồi tự giới thiệu bản thân luôn:

– Anh là Nguyễn Anh Tuấn, học lớp 12a5

– Đây là anh Minh, anh trai nuôi của em. Ngọc Linh và Minh Dương, bạn cùng lớp của em. Chị Minh Châu, học cùng lớp với anh Minh. Và đây là Dương Gia Duy.

Một mình Dương Chi cướp hết phần giới thiệu của tất cả mọi người. Chưa kể việc nó nói hẳn ra Minh chỉ là anh trai nuôi của nó.

– Này, bà vừa nói với anh ấy anh Minh là anh trai nuôi bà đó: Ngọc Linh ghé sát tai Dương Chi và nói

– Không sao đâu !

– Mấy đứa quả thật là một nhóm bạn tốt nhỉ ?: Tuấn không để tâm mấy điều Dương Chi nói mà vẫn vui vẻ nói.

– Vâng ạ !: Dương Chi nói và nở một nụ cười thật tươi.

Thiên Minh phải rất ngạc nhiên khi thấy Dương Chi cười tươi như vậy. Từ đấy đến giờ anh chưa bao giờ thấy Dương Chi cười như vậy. Một nụ cười tươi và vô cùng ấm áp. Trong lòng anh thấy hơi ghen tị với Tuấn.

Dinh~Dong

~Tiếng chuông vào giờ vang lên, cả bọn đều đứng dậy và đi về lớp.

Lớp 12a5...

Trong lớp tự dưng xuất hiện một người “có vấn đề”.

– Mày bị tự kỷ hay sao mà cứ ngồi cười một mình vậy ???

Cả giờ thấy Tuấn cứ ngồi cười một mình như thằng bệnh nên đứa bạn ngồi cạnh anh “quan tâm thăm hỏi”.

– À không, tao chỉ đang vui thôi !: Tuấn trả lời, nơi đáy mắt hiện rõ ý cười, thậm chí là hạnh phúc.

– Sao ? Có chuyện gì ? Vui gì ghê vậy ? “Cửa” được em nào à ??

Lời vừa rớt khỏi mồm là anh ngay lập tức đã bị tra khảo.

– Làm gì có chuyện đó !: Tuấn lập tức phản bác: – Chỉ là...

– Chỉ là gì...???

– Tao đã tìm được em gái rồi !

34. Chương 34: Anh Trai

Sau khi học xong tiết 5, Dương Chi và Thiên Minh cùng nhau đi bộ về. Vừa dạo bước trên con phố quen thuộc anh vừa nói:

- Đạo này mày có vẻ hay quen nhiều người nhỉ ?
 - Hả ? Ý anh là sao ? : Dương Chi quay đầu lại và nhú mày hỏi lại. Nó có vẻ thấy hơi khó hiểu với câu hỏi của anh
 - Là anh chàng khóa trên tên Anh Tuấn đó.
 - Hả !? Anh ấy thì sao ? : Nó lại nhú mày lần nữa
 - Thôi, không có gì đâu.
- Anh đành phải bỏ dở cuộc đối thoại với nó.
- Ngày hôm sau, rồi sau nữa và nữa. Ngày nào Dương Chi cũng sang lớp Tuấn chơi.
- Hai người người ngày càng gần bó với nhau hơn, thân nhau hơn.
- Những người khác thì vẫn tỏ ra bình thường, nhưng trái lại, Thiên Minh thì tỏ ra rất là khó chịu. Rất chi là khó chịu là đằng khác.
- Nè, chữ ‘tôi muốn giết người’ nè: Gia Duy nói và nhìn sang mặt thẳng bạn mình.
 - Ủ, nói nữa là tao giết mày đó !
 - Ủầy ! Hạ hỏa cái ! : Gia Duy đang cố dập lửa không thì Minh phá cái trường này mất:- Thế đũa nào chọc tức mày vậy ?
 - Không phải là chọc tức, chỉ là tao thấy hơi ngứa mắt thôi.
 - Ai vậy ? : Gia Duy hỏi
 - Là.....: Trong phút chốc, Thiên Minh chợt khựng lại. Anh suy nghĩ mình có nên nói cho Gia Duy nghe không ? : - Thôi kệ đi:Cuối cùng lại không nói
- Cùng lúc đó...
- Hiện giờ nó đang ngồi nói chuyện với Tuấn ở sau trường. Cả 2 đang nói chuyện rất là vui vẻ.
- Anh đúng là một người thú vị đấy: Dương Chi nói và bật cười một cái
 - Vậy hả ? Lũ bạn anh cũng nhận xét y như em đó !
 - Eh ? Hay nhỉ ? Nhưng đúng là anh thú vị lắm đó. Em luôn có cảm giác anh như anh trai em vậy: Dương Chi dụi dằm nói.
- Gió thổi nhẹ làm tung bay mái tóc đen tuyền của nó, để lộ một chiếc dây chuyền. (~ Mây và tóc em bay trong chiều gió lộng ~)
- Một cái dây chuyền bạc hình con mèo. Trong phút chốc, đồng tử của Tuấn căng ra nhìn nó.
- Cái dây chuyền bạc này...em lấy ở đâu vậy ? : Tuấn hỏi
 - Cái này á ? : Dương Chi nâng cái dây chuyền lên:- Nếu nhớ không nhầm đây là món quà mà gia đình cũ của em đưa cho em.
 - ‘ Vậy đúng là em rồi ‘ Nè, Dương Chi...
 - Gì vậy ?
 - Anh nói điều này nghe hơi vô lí nhưng em cứ nghe đi đã.
 - Anh cứ nói đi: Dương bắt đầu thấy Tuấn hơi lạ lạ nhưng nó vẫn giởng tai lên mà nghe.
 - Anh nghĩ anh chính là anh trai ruột của em.
 - Hả ? Anh nói gì cơ ? Anh đúng là có khiếu hài hước thật đấy ! : Dương Chi nghĩ rằng đây chỉ là câu đùa của Tuấn
 - Anh không nói đùa đâu: Tuấn nghiêm túc nói.

– Làm gì có chuyện đó được, chúng ta còn chẳng có mối quan hệ gì ngoài bạn bè đâu.

– Chiếc vòng đó, nó chính là minh chứng duy nhất chứng minh chúng ta là anh em.

Tuấn chỉ tay vào cái dây chuyền của Dương Chi.

– Hả ? : Dương Chi trở mắt nhìn Tuấn, giờ nó cũng không biết phải làm gì nữa.

– Có vẻ nó hơi khó hiểu với em nhưng anh sẽ giải thích rõ ràng.

Dương Chi chỉ nhẹ gật đầu một cái chứ không nói gì cả.

– Mọi chuyện đều bắt đầu từ 12 năm trước...

“Sau khi sinh em ra, cả nhà đã rất vui mừng. Ba và mẹ đều rất yêu thương em. Anh thì phải nói là khá ghen tị với em đó.

Mẹ bắt đầu đi làm trở lại. Mọi chuyện rất bình thường trong 2 năm yên bình đó. Nhưng những ngày tiếp đó, tối nào mẹ cũng về muộn, hay nhắn tin nhiều hơn và hạn chế tiếp xúc với bố.

Ba từ xưa là người hay đa nghi nên kết luận mẹ đi ngoại tình. Rồi nói rằng em là đứa con của mẹ với người khác.

Ba và mẹ lúc đó cãi nhau nhiều lắm. Vậy là ba đuổi em và mẹ ra khỏi nhà và đồng thời li dị luôn. Đó là lí do em họ Mai còn anh họ Nguyễn.

Nhưng trước khi rời khỏi nhà, anh đã lên đưa cho mẹ một cái dây chuyền hình con mèo và bảo hãy cho em đeo nó. Lớn lên anh sẽ đi tìm em nhờ nó.

Nhưng mọi chuyện chưa dừng ở đó. 3 tháng sau, bố nhận được tin mẹ đang ung thư gan. Đã vậy còn là giai đoạn cuối.

Nhưng lúc đó đã quá muộn, mẹ đã qua đời. Sau khi mẹ chết, bố đã đưa em vào cô nhi viện”

– Mọi chuyện là như vậy đó: Tuấn nói sau khi kể một tràng.

– Em vẫn không thể tin được: Dương Chi từ bé đã là đứa cố chấp nên Tuấn hiểu chứ.

– Vậy thứ này làm em tin chứ !

Tuấn rút ra túi quần một tấm ảnh.

Tấm ảnh này đã được Tuấn giữ 10 năm nay rồi.

Bên trong là hình ảnh của một gia đình ấm cúng, hay là đã từng.

Bố, mẹ và một người anh trai. Đây là một gia đình mà nó chưa từng biết đến.

Nhưng Dương Chi cũng sớm ra một ai đó trong tấm hình. Một cô bé tầm 2 tuổi với mái tóc đen dài quá vai tí. Nước da trắng trẻo. Đôi mắt to và tròn màu đen như hai hạt nhãn. Cô bé mặc một chiếc váy đen dài quá đầu gối tí.

– Đây là em mà.

– Đúng vậy đó là ảnh gia đình của chúng ta đó

– Vậy,...anh là anh trai thật của em sao...: Dương Chi nói với chút nghi ngờ.

– Đúng vậy đó.

– Ha: Nó cười nhạt một cái rồi nói tiếp: – Chắc người thường nhận được gia đình mình chắc vui lắm. Nhưng điều này không có nghĩa em sẽ về sống với bố và anh đâu. Và mong anh cũng đừng kể cho bố nghe chuyện tìm được em. Chưa phải lúc thích hợp đâu. Vậy từ nay về sau mong anh giúp đỡ, anh-hai!

Sorry vì đăng muộn nha mấy chế. tại sáng nay trường mị có hội chơi, ham chơi quá nên quên mất luôn. không liên quan, natsumi kia sao người dấm về trước !

35. Chương 35: Cafe, Latte Và Cappuchino

Tại quán “LUCKY AND LOVE”, mọi ngày thì nơi đây sẽ yên tĩnh đến lạ thường nhưng hôm nay thì không. Hôm nay quán thực sự rất ồn ào và vui vẻ, đôi bạn vang lên tiếng cười đùa của 7 người họ.

Tiếng cười còn lẫn át cả tiếng đài radio phát đi phát lại bản tấu violin.

- Không ngờ hai người lại là anh em đây !: Vừa hạ cốc latte xuống, Minh Châu ngạc nhiên nói (Vâng, nhân vật lâu ngày mới xuất hiện lại)
- Thì em cũng đâu có ngờ đâu: Dương Chi nói, nhẹ đưa cốc capuchino chạm môi và nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ.
- Nhưng anh thực sự rất vui khi tìm lại được đứa em gái thất lạc bấy lâu nay của mình. Đã vậy nó còn có những người bạn rất tuyệt nữa chứ !: Tuấn nói và nhẹ nhàng khuấy cốc cà phê của mình.

Cà phê tuy đắng nhưng nó lại mang tính kích thích đến thần kinh con người.

Latte khá là ngọt mang nghĩa nhẹ nhàng.

Còn cappuchino thì là sự kết hợp của cà phê và sữa. Hòa trộn giữa đắng và ngọt nhưng vô cùng tinh tế.

3 thứ nước uống này là thứ mà bấy giờ họ cùng ngồi nhâm nhi, uống với nhau.

Sau một hồi trò chuyện từ trên trời dưới biển xong thì mọi người tạm biệt nhau.

Chỉ còn lại mình Dương Chi và Gia Duy.

Âm thanh yên tĩnh chìm trong bản tấu violin. Nhẹ nhàng, trầm bổng, du dương.

Đó là những gì Dương Chi suy nghĩ khi đang lắng nghe bản hòa tấu này.

- Hay quá nhỉ ? : Phá tan âm thanh yên tĩnh là câu nói của Gia Duy.

Nó hơi nhíu chân mày tí rồi lại giãn ra. Nó nhìn Gia Duy với ánh mắt ‘Đừng có phá mạch cảm xúc khi nghe nhạc của tôi’

Thấy thế thì hắn cũng thôi luôn. Chứ nói tiếp chắc bị Dương Chi cho mấy cú vào bụng (bị thế người thường có thể sớm vô viện)

Sau khi kết thúc bản hòa tấu và cái radio bắt đầu lặp đi lặp đoạn cũ thì Dương Chi nhẹ nhàng nói:

- Anh vừa nãy nói gì hả ?
- Quên luôn rồi, cái ánh mắt của nhóc làm anh quên mất tiêu rồi.
- Ánh mắt nào ? Cái ánh mắt triu mến đó hả ? : Nó hồn nhiên đáp lại.
- Thôi thôi, bỏ qua đi. Nè,...
- Gì hả ? : Dương Chi nhẹ ngẩng đầu lên tí và bắt gặp ánh mắt của Gia Duy.

Một ánh mắt dịu dàng, triu mến và vô cùng ấm áp.

- Anh có ý gì hả ? : Nó nghi hoặc nhìn hắn, sống lưng rờn rợn. Hình như có gì đó sẽ xảy ra.
- Chắc, nhóc không hiểu hả ? Anh thực sự t...

Leng keng

~Gia Duy chưa nói xong thì có người phá đám

- Chắc: Gia Duy chep miệng tỏ thái độ.-‘Tên nào phá đám vậy!?’

Người bước vào là một chàng trai cao tầm trung, diện mạo cũng bình thường mặc áo sơ mi trắng quần bò đen.

Nó chột ngược mắt nhìn chàng trai với ánh mắt hứng thú. Gia Duy lại nhú mồm nhìn nó. Rồi sau đó nhìn sang tên kia.

Tên đó có gì mà Dương Chi nhìn kinh vậy ?

– Không biết anh ấy mua giày ở đâu vậy ? : Dương Chi nhìn vào chiếc giày của tên vừa này đi qua.

Chắc, vậy mà hắn cứ tưởng.

– Nhóc thích giày hả ? : Gia Duy hỏi nó

– Ừm: Dương Chi nhẹ gật đầu cái

– Sau này nếu thích anh mua cho một đôi, nhưng đừng nhìn người ta vậy, kì lắm đó.

– Thật hả ?

– Thật luôn, anh đây đâu nói đùa.

– Cảm ơn nha !: Nó nói và cười nhe răng để lộ răng khểnh.

Phải nói mặt Gia Duy lúc này hơi đỏ tí, tim đập nhanh hơn. Nhóc à, em làm tôi bối rối thật đấy.

Để tránh Dương Chi phát hiện hắn đỏ mặt, Gia Duy liền chọc nó:

– Mà phải nhỉ, nhóc chắc phải mua giày đế cao thì mới có thể ngẩng cao đầu sánh bước với anh nhỉ. Dù gì nhóc cũng chỉ là một đứa lùn thôi mà: Hắn nói và dí đầu Dương Chi xuống ý chỉ nó lùn

Nhân tiện nói luôn, Dương Chi là đứa thấp nhất trong cái nhóm 7 người này. Nó chỉ cao đúng 1m54 thôi. Đó là lí do nhìn nó nhỏ con nên nhiều người bắt nạt nó chẳng ?

– Hả !? Đá anh phát bây giờ: Nó nói và đá một phát vào chân hắn. Nói đá phát chứ đá thật luôn nè.

– Rồi, anh đùa thôi mà: Hắn nói và ôm lấy cái chân tội nghiệp của mình.

– Lần sau anh cứ thử đùa kiểu trêu người tôi nữa đi. Tôi cho anh đi gặp Diêm Vương bây giờ: Nó liếc cái cảnh báo Gia Duy

– Rồi: Hắn chỉ nhẹ nhàng đáp lại

Thời gian còn lại thì Dương Chi và Gia Duy cùng nhau ngồi nói chuyện và uống cappuchino.

Và bản hòa tấu violin vẫn cứ lặp đi lặp lại trên cái đài radio đó

Sorry các bạn, mãi mới ra chap mới được. dạo này kiểm tra nhiều quá nên mình không có thời gian viết truyện cộng thêm việc sa ngã vào bài bạc làm con tác giả thêm lười. xin lỗi nha.

Tạm thời thì cho mấy chap bình yên đã, sau này sóng gió thế nào thì sau hẵng tính.

Không liên quan nhưng teppi, sáng nay mồm bị tao trêu đó. Câu tao sẽ hôm đăng truyện vào hôm nay là nói thật. câu không đăng mới là nói dối. teehee !

Cá tháng tư vui vẻ nha các bạn !

36. Chương 36: Tâm Tư Của Minh Châu Về Chàng Trai Cùng Lớp

Lời kể của Minh Châu...

Nằm trên chiếc giường êm ái của mình, tôi chợt tỉnh giấc. Aaaii, lại nữa rồi, từ cái ngày tôi gặp cậu đến giờ, đêm nào tôi cũng mơ giấc mơ đó.

Giấc mơ về cái ngày tôi gặp cậu.

Đã 1 năm rồi nhỉ, Hoàng Thiên Minh ...

-
-
-

– Minh là Nguyệt Minh Châu, mong được các bạn giúp đỡ!

Tôi đứng trước bục giảng, tự tin giới thiệu bản thân một cách rõ ràng, dong dạc.

Nhìn xung quanh cả lớp 1 lần, những gương mặt này sẽ là bạn học của tôi trong 2 năm tới hả ?

Rồi tôi để ý đến cậu bạn bàn cuối cùng. Cậu ta đang chuyên tâm xây lâu đài bằng bộ bài.

Cái gì vậy ?

– À, cô ơ ? Em ngồi đâu vậy ? : Không để tâm cậu ta làm gì, tôi quay sang hỏi cô chủ nhiệm chỗ ngồi của mình.

– Cạnh bạn Thiên Minh ấy, bên cạnh còn chỗ trống đó.

Thiên Minh ? Ai vậy ? Người duy nhất tôi nhìn thấy lúc đó là cái cậu bạn đang “xây lâu đài”.

– À, bạn nào hả cô ?

– Bạn đang ngồi “xây lâu đài” í. Kia kia.

Eh ? Cô chỉ thẳng vào cái cậu ngồi bàn cuối. Đùa nhau à ?! Là cậu ta hả ?!

Tôi khá là lưỡng lự lúc đó, tự nhiên ngồi cùng bàn với tên “lâu đài bài”.

Tôi lững thững bước xuống bàn cuối. Thả cặp xuống đất, ngồi xuống rồi quay sang lịch sự chào cậu ta.

– Mong cậu giúp đỡ !: Tôi vui vẻ nói.

Ày, nhưng điên máu là cậu ta chẳng thêm để ý tới tôi, thản nhiên quăng một cục bơ to đùng. Thật sự tôi thấy cậu ta rất chi là “lemon question”.

Thôi thì tôi cũng bơ cậu ta luôn.

Mấy tiết đầu cứ thế trôi qua, và tôi kết luận vài điều:

– Cậu ta là một tên bất cần đời. (cả lớp đều học bài, riêng cậu ta thì ngồi tiếp tục sự nghiệp cao cả là cái-gì-thì-biết-rồi-đấy)

– Dù bất cần đời vẫn là hotboy. (tôi rất mẫn cảm với âm thanh to như loa phóng thanh bên tai, và hơn chục đứa con gái vây quanh cái bàn này cũng đủ khiến tôi nổ đom đóm mắt thủng cả màng nhĩ rồi. Ày, nói thật nhé, cứ như đám ruồi vo ve bên bãi **** ấy, và vì tôi đã sớm rời khỏi đó rồi nên đừng lôi tôi vào !)

2 tiết cuối thì cậu ta bỏ đi đâu luôn. Đùa chứ cậu ta cúp đấy hả !?

Thế mà cả lớp vẫn cứ thản nhiên như không là sao ?

– Lớp trưởng, Thiên Minh đâu rồi?

– Cậu ấy chắc lại cúp đi đâu rồi thì phải: Cô bạn lớp trưởng cứ thế mà trả lời.

What !? Cái hơi gì, cúp học sao thản nhiên vậy !?

– Cậu ấy luôn đạt thành tích cao nhất khối nên cậu ấy hay cúp lắm.

Thành tích cao nhất khối ? Cậu ta là thần linh thánh địa từ trời rơi xuống hả !?

“Hot boy bất cần đời học giỏi” tôi tạm gọi thế.

Thảo nào gái bu cậu ta lắm thế. Mà quan tâm cậu ta chỉ tổ đau não, tôi bỏ qua và lết về chỗ ngồi.

Cho đến khi...

Púu !

Một mẫu giấy đang bay đến chỗ tôi với “vận tốc bàn thờ”.

Đùa thôi, vận tốc bình thường đó. Không thì thánh mới bắt được hả?

Tôi giơ 2 ngón tay để chờ lúc mẫu giấy bay đến thì bắt luôn !

Nhưng đời không như mơ, tôi đã không bắt trúng mà lại bị mẫu giấy đập cái vào trán.

Ui da! Đau quá ! Tôi nhẹ xoa dịu cái đau của trán mình.

Đứa qué nào bắn vậy ? Tôi đứng dậy và nhìn xung quanh lớp.

Một cậu bạn ngồi bàn 2 đang nhìn tôi và chỉ vào mẫu giấy, ý chỉ tôi đọc nó.

Tôi mở tờ giấy ra, điều đầu tiên tôi phán là : “chữ tên này xấu quá”

Còn về nội dung thì: “ra sau trường”

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta, ý gì vậy?

Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của tôi, cậu ta mở to mắt như đang cầu xin tôi.

Từ bé tôi không giỏi từ chối nên tôi đành cúi đầu chấp nhận.

– Em xin phép cô em xuống phòng ý tế tí, em hơi mệt ạ: Xin xuống phòng ý tế là cách tốt nhất.

Sao không là xin đi vệ sinh hả ? Vì nhà vệ sinh ở bên trái còn sân sau lại ở bên phải. Nên lựa chọn đi xuống ý tế là cách tốt nhất dẫn đến good ending (chị này là game thủ)

– Bạn nào đi xuống cùng Minh Châu đi: Cô giáo nói

– Dạ, không cần đâu ạ: Cô rất tốt nhưng em rất tiếc, em không cần partner để đi xuống phòng ý tế đâu.

– Nhưng em đang mệt mà, nhờ làm sao thì ai lo.

Cô à, em đâu bị chết rồi mất xác đâu mà cô lo kinh thế

– À....

– Để em đưa bạn ấy xuống cho.

Chưa biết nên ứng phó thế nào thì cậu bạn lúc nãy đã đứng lên nói thay tôi.

– Vậy thì Gia Duy đưa bạn xuống phòng ý tế nhé !

– Vâng !: Cậu bạn tên Gia Duy đáp lại một cách rõ ràng.

Nói rồi cậu ta dẫn tôi đi, đến đoạn cầu thang thì cậu ta khựng lại và nói với tôi:

– Từ đây cậu cứ đi xuống căn tin, đằng sau là sân sau.

– Sao cậu lại bảo tôi đi ra sân sau

– Cứ đi đi thì biết.

Câu nói của cậu ta làm tôi rất là tò mò. Nhưng tôi đành pass và đi tiếp.

Mò đến được sân sau, tôi hoàn toàn choáng ngợp trước nơi đây.

Cây cổ thụ nghìn năm với những chiếc lá xanh đang chuyển thành màu vàng. Làn gió nhẹ thổi qua.

Đây là phim Hàn Quốc hay sao mà khung cảnh vi diệu vậy ?

Dưới gốc cây cổ thụ là một người con trai.

Đây có phải mấy cái truyện ngôn tình khi nữ chính gặp nam chính của đời mình không ?

Tôi lại gần cái cây, chàng trai ngồi dưới gốc cây là...

Đù, là thằng cha “xây lâu đài”, khá thất vọng nên tôi trút dần vào cái cây.

– Ai phá giấc ngủ của ta vậy !?

Vậy là tên kia liền phản ứng phát luôn

– Có vấn đề hả ? : Tôi nói

Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi với sát khí nguy hiểm, hình như tôi đã đúng vào tổ ong rồi phải !?

– Bọn con gái đúng là lũ phiền phức!: Cậu ta chẹp miệng tỏ thái độ.

– Hả !? Cái gì mà con gái là lũ phiền phức hả cái tên “xây lâu đài”, “hotboy bất cần đời”,!#\$%&&**/,....

Tôi liền tiện xả hết một tràng vào tên kia. Cậu ta thì nhệch mặt ra nhìn tôi.

Phì !

Cậu ta bật cười một cái. Tôi giờ cũng nhệch mặt luôn. Không có ý tôi hám zai nhưng cậu ta giờ như soái ca vậy.

– Xin lỗi, cậu làm tôi thấy buồn cười quá.

Câu nói của cậu nhanh chóng kéo tôi về thực tại. Giọng hơi ồm ồm nhưng rất ấm áp.

– Lúc đầu tôi nghĩ cậu thuộc dạng hám trai nên mới cô xa cách như không ngờ cậu cũng thú vị đấy chứ. À, mong từ nay về sau chiều cổ nhé.

Hoàng Thiên Minh gơ tay ra ý bắt tay thân thiện. Tôi cũng bắt lấy nó. Bàn tay thô ráp , to lớn và ấm áp làm tim tôi như đập lỡ một nhịp.

~ End flashback.

Aiiz, Hoàng Thiên Minh – cậu là người đầu tiên khiến tôi bối rối như vậy đó

37. Chương 37: Ê Ngọc Linh, Mà Nghĩ Sao Về Tên Minh Dương ?

Tại căn phòng nhỏ với tông màu toàn màu đỏ “hấp diêm” con mắt.

Cô gái với mái tóc đỏ vẫn đang trong giấc ngủ yên bình của mình.

Thì...

Rầm ! Cánh cửa văng ra khỏi bản lề. (MDC: Haha ! Trả đũa thành công !)

– Con này, mà tính phá nhà tao hả ? Tao không phải đại gia như mày đâu mà có tiền sửa đâu !

Nhanh chóng, Ngọc Linh ngồi dậy và chửi Dương Chi một cái.

– Aha ! Thôi thì tao trả tiền tu sửa cái cửa vậy !

– Thế đến đây làm gì hả ?

– Đi chém gió uống trà chanh đi !

Nó hào hứng nói còn Ngọc Linh đen kịt cái. Con thần kinh này đến phá giấc ngủ của bồn nường vì muốn đi chơi.

– Con này !: Ngọc Linh nói và lấy tay bóp khuôn mặt Dương Chi

– Ékkk ! Em sai rồi mong bồn nường tha tội !

Ngọc Linh bỏ tay ra khỏi mặt nó và nói:

– Đành nào mà cũng gọi tao dậy rồi thì đi thôi.

Với cái giọng điệu chán nản, Ngọc Linh vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi thay đồ.

Thay xong thì cả 2 phóng bằng xe đạp điện của Linh đến một quán chuyên bán trà chanh.

– Cho chúng em hai cốc trà chanh ạ !: Dương Chi gọi nước.

Một lát thì chị phục vụ mang ra 2 cốc trà chanh tươi mát.

Trà chanh là thứ nước uống nó thích nhất, đương nhiên là sau Cappuchino. Căn bản thứ đồ uống này rất là mát, uống rồi ta lại muốn uống thêm nữa.

Dương Chi thì hí hửng uống cốc trà chanh của mình. Trái lại, Ngọc Linh thì không thêm động vào cốc trà chanh mà chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cái cảnh đẹp bên ngoài tấm kính.

– Trái Đất gọi Ngọc Linh ! Trái Đất gọi Ngọc Linh !

Dương vừa gọi vừa hua hua cái tay mấy cái trước mặt để kéo “Ngọc Linh về Trái Đất”

– Hả ? : Ngọc Linh giật mình cái

– Này mà y như là người trên mây vậy ? Bộ có chuyện gì khiến mà phiền lòng hả ?

– Không biết nữa: Ngọc Linh chán nản thở dài cái.

– Vậy để con bạn tốt bụng này giải tỏa tâm trạng cho mà y !: Dương Chi ưỡn ngực lên nói.

– Rồi rồi: Ngọc Linh nói rồi uống một ngụm trà chanh.

– Ê Ngọc Linh, mà nghĩ sao về Minh Dương ?

Phụt !

Một phát, Ngọc Linh phun hết đồng trà chanh trong miệng vào hết mặt Dương Chi. (MDC: Lần trước là Minh Dương, lần này là Ngọc Linh. Sao số tôi nó nhỏ vậy)

– Mày...nói...cái...quái...gì...vậy?!

Ngọc Linh lấp bắp nói.

– Mày nghĩ gì về Minh Dương ? : Dương Chi hỏi lại và đồng thời cầm tờ giấy lên lau khuôn mặt vừa bị phun vào của mình.

– À..... Bình thường thôi: “À” một lúc thì Ngọc Linh nói.

– Bình thường là kiểu gì ? : Dương Chi nhòm người và dí sát khuôn mặt đa nghi lại gần, hỏi.

– Thì....

“Có thể tạm gọi người này là bạn của mình. Là một đứa con trai nên đôi lúc 2 bên cũng nên giữ khoảng cách.

Là một người mà coi là tin tưởng nhất.(MDC: Mày tin tưởng nó còn hơn tao hả ? *le tổn thương*)

Chắc đây là cái mà người ta gọi là bạn thân là con trai nhỉ ? (MDC: Tao tưởng tao mới là bạn thân mà y)
(T/g: Lỗi lặp từ)

Tao không biết phải nói nữa. Nó như một khối rubik bị đảo lộn các mặt í, rối kinh khủng ! Phải nói là bối rối vler (MDC: Ai đó kiếm cho nó Psyduck đi !)

Cậu ta có mùi thơm lắm, mùi bạc hà đầy nam tính. Có lần cậu ấy ngủ quên, tao liền sờ thử vào tóc cậu ấy, phải nói là mềm với mượt như tóc con gái vậy (T/g: Lúc đầu tính ghi lòng chó nhưng thế hơi tổn thương thẳng nhỏ) (MDC: Mày biến thái kinh vậy !?. T/g: Giống con này này)

Đã vậy cậu ta cũng có mấy cái công dụng hay đấy chứ ! Cậu ấy có thể cùng tao thâu chuyện từ tiết 1 đến tiết cuối, mà chỉ giới trốn tiết bỏ tao lại ! Những lúc tao buồn cậu ấy còn làm bao đám cát cho tao nữa mới hay ! (MDC: Bất công ! Mình đâm phát nó đâm lại nhiệt tình luôn, thế mà con này thẳng này chẳng làm gì cả) Và còn nữa, cậu ấy nhiều lúc còn đái tao ăn xả lảng cơ ! (MDC: Bất công ! Quá bất công !!)

Nhưng có điều này tao luôn cảm thấy rất chi khó chịu! Cứ có đứa con gái tính ra bắt chuyện với cậu ấy tao chỉ muốn đâm bọ nó hết một cú cho nó đã tay thôi....”

– Tạm thời thì tao chỉ có thể tuôn ra từng ấy thôi: Ngọc Linh chốt lại

Còn Dương Chi á ? Đơ toàn tập luôn, con bạn của nó tuôn một tràng cảm xúc. Mà phải nói là quá trong sáng để Dương Chi có thể tiếp xúc được.

Nó đứng dậy và vỗ vai Ngọc Linh cái:

– Mà đúng là nước trong không đáng để đục

– Hả ? Vậy là có ý gì !? Móc xối nhau hả ?

– Thôi đi về nào !

Cả Dương Chi và Ngọc Linh đứng dậy trả tiền và đi về.

Đi được một đoạn thì một cái bóng cao cao lại gần và vỗ vai Dương Chi:

– Chị có phải Mai Dương Chi không ?

Vậy là những chương bình yên kết thúc tại đây, lại thêm nhân vật xuất hiện rồi !

(Còn tiếp)

38. Chương 38: Phi Công Trẻ Lái Máy Bay Bà Già

– Chị là Mai Dương Chi phải không ?: Cậu hỏi.

– Ủ: Dương Chi đáp lại và nhìn cậu ta từ đầu xuống chân.

Đồng phục trường cấp II Chu Văn An. Tức là còn là học sinh cấp II hả ?

Dù thế nhưng cậu ta cao hơn nó tận một cái đầu. (Tất nhiên rồi, không có đứa con trai cấp II nào thấp như chị đâu)

Cậu ta có khuôn mặt ưa nhìn đấy chứ, nhưng tiêu chuẩn của Dương Chi cũng cao lắm chứ bộ nên cậu nhóc đó chỉ thuộc dạng bình thường thôi.

Nhưng là học sinh trường Chu Văn An thì hẳn cậu ta cũng học giỏi lắm nhỉ ?

– Tìm chị có việc gì ?: Dương Chi hỏi.

– Em thích chị từ lâu rồi ! Xin hãy hẹn hò với em !

Cậu ta như cố tình hét to cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy. Đây là cái loại chuyên đi tỏ tình công cộng mà gây chú ý cho đối phương khó lòng từ chối nhỉ ?

Dương Chi chau mày nhìn cậu ta, nó quay sang nhìn Ngọc Linh ý chỉ ‘Mày đi trước đi’. Ngọc Linh hiểu được nên lặng lẽ về trước.

– Chúng ta ra chỗ nào kín đáo để nói chuyện chứ ?: Dương Chi đề nghị rồi hướng mắt chỗ cà phê gần đó

– Vâng !: Cậu ta chỉ lễ phép đáp lại. Học sinh trường Chu Văn An gương mẫu thế !

Chọn chiếc bàn ngay cạnh cửa kính, dương Chi và cậu ta ngồi xuống.

– Quý khách dùng gì ạ ?: Chị phục vụ hỏi

– Cho em một cốc nước cam, chị uống gì ạ ?: Cậu ta đáp rồi sau đó quay sang hỏi Dương Chi

– Cappuchino.

Sau đó thì chị phục vụ cũng lui về để cho cái bầu không khí thêm ngọt ngào.

– À....

– Tên.

Cậu ta tính bắt chuyện trước thì bị Dương Chi chặn họng.

– Gì ạ ? : Cậu ta ngó mặt ra chờ dẫn nhìn nó

– Tên cậu là gì ? : Dương Chi nhú mồm và hơi gằng gọng

– À, em tên là Quốc Tiến, Đặng Quốc Tiến ạ.

Chân mồm của Dương Chi giãn ra, tiếp đến nó lại hỏi:

– Thế lí do nào mà cậu thích tôi vậy ? : Vừa hỏi Dương Chi vừa chống tay lên cằm.

– À, em thấy chị là một người tốt bụng, dễ thương, xinh xắn và chị rất hòa đồng.

– ‘Thật sự là cậu ta làm mình thấy chán lắm í. Cua gái kiểu hồn nhiên nai tơ quá đó’ Nhưng rất tiếc...tôi không quen cậu, biết cậu. Vậy nên, tạm biệt.

Nói rồi Dương Chi đứng dậy và tính đi về thì...

– Đợi đã: Tiến nắm lấy cổ tay Dương Chi.

– Gì nữa !? : Giờ thì hơi bức mình rồi đấy.

– Em sẽ theo đuổi chị bằng được, nên hay đợi em !: Cậu nói đó có chút gì đó khá chân thật nhưng đáp lại nó thì rất phũ.

– Rồi rồi, thất bại vui vẻ nhé: Nó vẫy tay cái rồi bỏ về.

Sáng hôm sau,...

Khác với mọi hôm thì hôm nay Dương Chi dậy hơi muộn tí, có lẽ anh hai đã đi rồi cũng nên. Mặc bộ đồng phục nghiêm chỉnh, nó bỏ ăn sáng và chạy đến trường luôn

Đi gần đến cổng trường thì nó thấy mọi người đang bu lại rất nhiều. Có chuyện gì vậy ? Người sao hỏa xuống Trái Đất hả ?

– Có chuyện gì vậy ? : Dương Chi lợi dụng cơ thể nhỏ nhắn mà chen qua đám đông.

– May quá, mồm đây rồi: Đột nhiên một bàn tay đập nhẹ vào vai nó.

Dương Chi giật mình quay đầu lại. Haiz, thì ra là con bạn chí cốt của nó.

– Sao mọi người bu lại chỗ này làm gì vậy ? : Nó hỏi

– Nhìn đằng kia thì biết.

Nói rồi, Dương Chi ngẩng mặt lên một góc 90° và đập vào mắt nó là..

Cái cậu học sinh cấp 2 vắt mũi chưa sạch hôm qua.

– Sao cậu ta lại ở đây: Dương Chi không biết phải nói gì thêm nữa. Hôm qua tưởng cậu ta nói giỡn cho vui ai dè làm thật nè.

– Cậu ta được 30 phút rồi đó. Cứ hét đòi mồm làm bạn gái bằng được đó.

– Hả ? Thế sao bảo vệ không đuổi cậu ta ra: Nó nói và đồng thời đưa mắt tìm bác bảo vệ “yêu dấu”

– Bác bảo vệ còn đang khá hướng ứng là đằng khác í.

Why !? Tại sao cả thế giới lại quay lưng với Mai Dương Chi này hả ? Tại sao !?

– Tao thấy mồm cho cậu ta một cơ hội đi. Có chết ai đâu mà lo: Cái Linh bên cạnh thì không ngừng dụ dỗ nó.

Những lúc thế này mới biết đứa nào là bạn.

– Chậc: Nó chep miệng tỏ thái độ một cái rồi miễn cưỡng bước lên.

Mọi người xung quanh thấy vậy cũng lùi ra cho Dương Chi đi, giờ thì không khí thực sự ngột ngạt. Vừa nãy hô reo vui lắm mà, sao không hô nữa đi ?!

– Chị đồng ý làm người yêu em chứ ? : Tiến hỏi

Là đây sẽ là giây phút mà nó sẽ cực kỳ đần độn trước có hay không.

– ‘Giờ từ chối thì cậu ta bị nhục mặt lắm mà đồng ý chẳng khác gì mình công khai rằng đây là phi công trẻ lái máy bay bà già. Trong khi đó mình không thích mà không ghét cậu ta. Aizz... Tính sao đây !?? ‘ : Dương Chi cắn môi suy nghĩ.

Quay sang nhìn Ngọc Linh với ánh mắt cằn cừ và đáp lại là ánh mắt ‘Cứ tiếng tới đi bà già’

Quân khốn nạn ! Trả lời thế mà được hả !?

– Câu trả lời của chị là gì ? : Có vẻ Tiến không chờ đợi thêm được nữa.

– Tôi...: Nó ngân dài từ ‘tôi’ ra:- Tạm cho cậu một ngày hẹn hò với tôi vậy.

– Yolo ! Yeah !

Đám đông xung quanh hò hét như đang có lễ hội. Còn Tiến thì xúc động quá đến mức chạy ra ôm Dương Chi cái và bị phũ phàng đẩy ra.

Nhưng từ đằng xa, một ánh mắt buồn rầu đang nhìn nó

Lâu rồi không gặp các bạn trẻ! Con au trẻ trâu đây ! Sorry đã để các bạn chờ dài cổ mới có chap mới. Sắp tới phải thi nên không dành nhiều thời gian cho đứa con này nên các bạn thông cảm nha !

#cúđêm #hơn1hsáng

(Còn tiếp)

39. Chương 39: Ăn Tát Có Đau Không ?

(T/g: Dương nhiên là đau rồi hỏi ngu thế *đứa từng bị ăn tát*)

Sau vụ tạm thời đồng ý việc đi chơi với Tiến thì Dương Chi luôn bị người khác bàn tán.

Vâng, thằng trẻ trâu mới cấp 2 đi tỏ tình với bà chị cấp 3. Không bị bàn tán mới lạ.

Sáng hôm sau...

Mới 5h sáng nó đã dậy, căn bản nó hơi lo cho buổi hẹn với Tiến. Thì không lo mới lạ, hẹn hò với thằng nhóc kém mình 1 tuổi đó.

Dương Chi sau khi đánh răng rửa mặt thù mở tung cái tủ quần áo ra. Phân vân không biết chọn gì.

Ờ thì Dương Chi không thích người ta nhưng phải nể mặt cậu ta cái.

Mặc cái gì đây ? Đó là câu hỏi đang mắc kẹt trong đầu Dương Chi.

Sau một hồi tính toán suy tư thì cuối cùng nó cũng tìm được một bộ cho là vừa nhất. Áo lụa đen cổ tròn xẻ sâu với tay áo ngắn. Cái quần jeans dài ngang đùi. Và cái giày bata trắng cao cổ.

Lựa xong quần áo thì Dương Chi đi đến điểm hẹn mà Tiến nói.

Có cả cậu ta đã đến từ trước thì phải. Bên cạnh Tiến là 1 cặp trai gái.

– Cái gì đây ? : Dương Chi nhú mày và chỉ tay vào 2 người kia.

– Đây là bạn em, chị không phiền hẹn hò đôi chứ ? : Tiến đáp lại

– Sao cũng được: Dương Chi miễn cưỡng cho qua.

– Em là Khánh, còn đây là bạn gái em-Mai: Cậu giới thiệu và chỉ sang bạn gái mình.

– Tôi là Dương Chi: Dương Chi chỉ giới thiệu cón con trong một câu.

Câu nói của Dương Chi như một tảng băng khổng lồ rơi xuống. Không khí im lặng hẳn.

– Chúng ta chơi gì trước đây?: Tiến ra tay phá tan bầu không khí ảm đạm ấy.

– Con đường tình yêu đi!: Mai nhí nhảnh nói.

Cái éo gì mà “Con đường tình yêu” cơ?

Sau khi đứng xếp hàng một lúc thì cũng đến lượt bọn họ. Đa phần người đứng xếp hàng là mấy cặp tình nhân quần nhau như sam. Nó nhìn mà sắp ọe mất. Nể tình Tiến nên Dương Chi không nói gì mà chỉ hơi nhú chân mày.

Nhưng mà đời không chịu tha cho Dương Chi. Vào trong chơi còn khó hơn nữa.

Họ sẽ ngồi vào cái thuyền nhỏ và từ từ để nó tự trôi. Ngoài ra còn có cái nhạc du dương kiểu lãng mạn làm nó buồn ngủ thấy mồ. Nhưng chưa dừng ở đó, phía trước lần bên cạnh đều là mấy cặp đang hôn nhau.

– ‘Chúa ơi giết con đi, đây chẳng khác gì tra tấn cả’: Chân mày Dương Chi còn nhú hơn lúc trước nữa.

Ra khỏi đó thì 3 người kia thì hơn hợt, vui vẻ. Còn Dương Chi thì mặt đen kịt như cái đít nồi.

– Sao vậy? Chị không thích à?: Tiến ân cần hỏi Dương Chi.

– Chỉ là không quen thôi: Dương Chi vẫn cố gắng lịch sự đáp lại.

– Hay chị muốn chơi thử trò gì không?

– Nếu vậy thì...

Cả 3 người họ đều được Dương Chi dắt đến chỗ bắn súng.

– Bắn súng sao?: 3 người họ ngạc nhiên.

– Đúng vậy, chị rất muốn thử trò này từ lâu rồi. Mấy đứa có đứa nào muốn solo với chị không?: Dương Chi cầm cái khẩu súng to dùng lên và nói.

– Thôi, chị cứ chơi một mình đi (Ủ, chị cứ solo một mình đi)

Vậy là một mình Dương Chi ngồi chơi bắn súng một mình. Từ xưa đã là một tay bắn súng siêu hạng nên mấy cái này chỉ là tép riu với nó thôi.

Cái tài bắn súng của Dương Chi đã thu hút được sự chú ý của các game thủ và mọi người xung quanh. Sau một lúc vật vã thì Dương Chi cũng phá đảo trò này và đạt điểm số cao nhất trước giờ.

– Cô em giỏi thật đấy.

– Đúng là tay bắn siêu cừ!

– Chị siêu thật đấy!

Nó nhận được lời khen từ mọi người xung quanh.

– Haha! Mọi người quá khen rồi.

Dương Chi nói và cười thật tươi. Giờ Tiến mới nhận thấy nó có một nụ cười thật đẹp. Tim cậu như đang đập lỗ một nhịp.

– A! Mệt quá! Đi kiếm cái gì ăn thôi: Dương Chi gợi ý.

– Vậy em với Khánh đi mua chút đồ ăn đây. Chị và Mai ra kia đợi nhé!: Tiến nói và kéo Khánh đi luôn.

Dương Chi và Mai ra chỗ ghế đá ngồi tạm. Vì khó gần nên Mai không nói gì với nó mà chỉ dán mắt vào điện thoại.

Một lúc cũng trôi qua,... Cả 2 vẫn chưa thấy về.

– Em ở đây nhé, chị đi tìm họ đây.

Dương Chi nói, chỉ để cho Mai phản ứng thì Dương Chi đã bỏ đi luôn.

Đi loanh quanh được một lúc thì Dương Chi cũng tìm được 2 ông tướng này. Họ có vẻ đang nói gì đó.

– Ê Tiến, mày kiếm đâu ra bà chị hàng ngon thế ?

– Hôm trước tao đang ngồi cùng thằng bạn thì 2 đứa gặp chị này. Nó bảo rằng nếu tao cưới được chị này và đưa chị ta lên giường thì nó cho tao 10 triệu: Tiến khoái chí nói.

– Chẳng phải mày là đứa có lợi sao ?

– Thế mới nói. Tao đã cưới hàng chục em rồi, bà chị này đâu có gì khó. Tao nghĩ bà cũng sắp đổ tao đến nơi rồi đó.

Đứng từ đó, Dương Chi đã nghe hết cuộc đối thoại của 2 người, từng lời một.

Ha ! Dương Chi chỉ nhếch miệng cười cái. Ngay từ đầu nó biết có cái gì không phải rồi mà.

Dương Chi lặng lẽ bỏ đi, quay lại chỗ ghế đá vừa này. Mất một lúc thì 2 người kia mới về.

Ăn xong thì đường ai người đẩy đi về. Tiến thì muốn tiễn Dương Chi đi về, nó cũng chẳng quan tâm lắm chỉ gật đầu cho có.

Đi đến đoạn đường vắng thì Tiến chợt dừng lại.

– Sao đột nhiên dừng lại vậy ? : Dương Chi quay đầu lại hỏi.

– Thế chị tính sao với lời tỏ tình của em ? :Tiến hỏi.

– Xin lỗi nha, nhưng chị vẫn sẽ trả lời là không: Dương Chi thẳng thắn đáp.

– Ít nhất cho em tí cơ hội chứ: Tiến lại gần.

– Tôi vẫn sẽ giữ nguyên câu trả lời của mình.

– Vậy thì...

Tiến tiến gần hơn nữa và rồi cưỡng hôn nó. Muốn đẩy ra nhưng lưỡi cậu ta cứ kéo lấy lưỡi nó. Nó gần như mất hoàn toàn ý thức và vô cùng khó thở.

Tiến biết rằng giờ Dương Chi đang không cảnh giác nên cậu từ từ đặt tay lên eo Dương Chi. Rồi từ từ di chuyển lên trên.

Cảm thấy bàn tay của Tiến đang ở trên người mình, Dương Chi dần như lấy lại được ý thức.

Nó đẩy Tiến ra và tát cậu một cái.

Chát !

5 dấu bàn tay in trên má cậu hơi ứa máu. Còn Dương Chi thì trong lòng thấy nhẹ nhõm. Tứ nữa là bị giở trò đồi bại rồi.

– Đừng tưởng tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. Xin lỗi nhưng tôi không phải công cụ giúp cậu kiếm 10 triệu đâu. Cái loại như cậu làm tôi kinh tởm. Mong từ này về sau chúng ta sẽ không gặp nhau nữa. Tạm biệt.

Nói rồi Dương Chi bỏ đi để lại Tiến một mình.

Đây là lần đầu tiên cậu bị một người con gái tát. Rất lắm, nhưng cậu lại thấy hứng thú với bà chị này. Cậu nở trên môi một nụ cười. Nụ cười thỏa mãn ?

Đã để các bạn chờ lâu. Sau đây chúng ta sẽ nói một số việc luôn.

Cái bạn tên fb Momo Yukino trên group Siêu quậy 12 chòm sao í. Bạn có thể xóa hết các bài mà bạn đăng truyện mình được không ? Nếu muốn đăng bạn có thể hỏi xin phép mình mà. Chỉ cần lần này đừng thay đổi truyện, ghi nguồn và tên tác giả là được. Bạn có thể nhắn tin với mình. Đây là bí mật giữa 2 ta được không ?

Tiếp theo. A! Tuần sau tui thi rồi! Không ! Tôi không mún thi đâu ! Vì bạn thi nên chương sẽ muộn hơn mọi khi các bạn thông cảm cho mình nhé.

Cuối cùng, cái đoạn vừa nãy chỉ là 13+ thôi. Từ đầu mình giả thích chỉ có 13-15+ nên sau này có biến cũng đến 15+ là cùng. Mình đen tối nhưng không nở vầy bần các bạn.

Vậy thôi ! BÁI BÁI các tình yêu.

Thân, con tác giả !

(Còn tiếp)

40. Chương 40: Sự Trở Lại...

Trường Thiên Vương, lớp 11a4....

– Hôm nay lớp chúng ta sẽ chào đón lại một người bạn cũ:Cô chủ nhiệm lớp hần nói.

-Hả ? : Phía dưới lớp hần khá xôn xao.

– Vào lớp đi em.

-Mình là Minh Thư !

Cả Gia Duy, Thiên Minh và Minh Châu ngồi phía dưới khá ngạc nhiên.

-Em vẫn ngồi cạnh Gia Duy đi nhé !

Nói rồi Minh Thư nhẹ nhàng đi xuống và ngồi cạnh Gia Duy.

– Sao cô lại quay lại đây ? Chẳng phải giờ chúng ta không còn quan hệ gì sao ? : Gia Duy cau mày chất vấn Minh Thư. Tưởng cô ta sang Mĩ rồi mà !?

– Hả ? Ý anh là sao ? : Minh Thư tròn xoe mắt hỏi Gia Duy.

– Tháng trước cô đã đến đây phá rồi mà còn hỏi sao là sao hả ? : Gia Duy to tiếng khiến cả lớp đều chú ý đến 2 người

– Tháng trước ? : Minh Thư ngây ngô đáp:-Tháng trước em đang ở Úc mà !

– Hả ? Vậy ai đã..?

– A! Là Ngọc Vân cũng nên.

Ngọc Vân và Minh Thư là 2 chị em sinh đôi. Minh Thư là chị, em là Ngọc Vân (Bạn nào nghe câu này quen không ?)

– Là con bé đó hả ?

– Lúc chuẩn bị đi Mĩ thì nó có nói là chịu tội thay nó nhé ! Ra là vậy!

-‘Thế hả ?’ Ra là Ngọc Vân: Gia Duy thở phào nhẹ nhõm.

– À, anh nể tình em và cha em tha thứ cho Ngọc Vân nhé ! Nó chỉ là muốn thử tình cảm của anh dành cho em và hơi quá trớn thôi. Với lại anh xem xét lại việc hủy hôn nhé! : Minh Thư nói

– ‘Từ đây đến giờ Minh Thư là một cô gái tốt, cho cô ấy một cơ hội nữa cũng không sao ? ‘ Cũng được: Gia Duy nhẹ nhàng nói.

Từ phía dưới, Thiên Minh chợt nhìn thấy vậy..

Có lẽ chưa đến lúc nhỉ ?- Thiên Minh nghĩ.

3 tiếp như mọi khi trôi qua thật nhanh. Dương Chi nghe chuông phát liền chạy ra khỏi lớp và phi lên lớp 11a4.

- Anh hai !: Nó vui vẻ bước vào lớp anh và nói.

Dương chợt căng tròn con ngươi ra khi thấy Gia Duy đang ngồi nói chuyện vui vẻ với Nguyệt Minh Thư !

Máu trong người nó như chảy nhanh hơn bình thường, hơi thở cũng gấp dần.

- Sao đứng đây ngăn ngại làm gì vậy ? : Gia Duy thấy nó liền hỏi. Thấy nó đang nhìn sừng sững vào Minh Thư thì hần chợt hiểu ra.

- À, không phải như nhóc nghĩ đâu: Gia Duy lại gần và ghé sát vào tai nó kể.

Vừa nghe Gia Duy kể vừa chau mày nhìn Minh Thư. Ánh mắt của Minh Thư và Dương Chi. Đáp lại, Minh Thư chỉ cười nhạt cái khiến nó khá khó hiểu.

- Hiểu chưa ?

- Hả ? Cái gì cơ ? : Bây giờ mẩu nhìn chị ta mà Dương Chi chẳng nghe hần nói cái gì cả.

- Nhóc có nghe anh nói không vậy ?

- À, chữ có chữ mất ! Hìhì !: Nó chỉ đáp lại bằng nụ cười tinh nghịch.

- Cười cái gì !?: Gia Duy liền véo má Dương Chi.

- Đau, bỏ ra nào !

- Không bỏ, coi như phạt nhóc đó.

Nó nhúu mày lườm Gia Duy cái rồi..

Phập !

Dương Chi đập một phát ngang eo Gia Duy khiến hần bỏ nó ra và đi ôm sườn của mình.

Minh Thư ra khỏi chỗ, ra tay thân thiện nói:

- Chị là Nguyễn Minh Thư !

- Tôi là Dương Chi: Nó không hề có ý thân thiện bắt tay với chị ta.

Dù người lần trước hại cô là Ngọc Vân thì trực giác Minh Thư mách bảo rằng chị ta có gì đó chẳng lành.
(T/g: Hay là chị ghen ! MDC: *đỏ mặt* Không phải !)

Giờ ăn trưa...

Bàn của tụi nó hôm nay lại có thêm một người. (Bình thường đã có 7 người ngồi giờ thêm người thứ 8 thì hơi chật thật)

- Hôm nay em làm bánh sandwich nè !: Dương Chi để lên một hộp bánh đựng đầy sandwich.

Có tất cả 8 phần, may hôm qua nó lần thiếu nên có thêm một phần cho Minh Thư.

- Của chị nè: Dương Chi đưa miếng bánh sandwich cho Minh Thư

-Cảm ơn em: Minh Thư nhận lấy cái bánh.

Sau khi cắn một miếng mọi người đều rất tán thưởng món bánh sandwich của Dương Chi.

- Tay nghề của em giỏi thật đấy ! Sau này ai cưới em người đó chắc phải may mắn lắm: Minh Thư nói, nhưng câu nói đó làm Dương Chi thấy hơi lạnh gáy.

- Cảm ơn...

Mọi chuyện yên bình được một lúc thì.

– A !

Minh Thư hét lên cái.

– Chuyện gì vậy ? : Gia Duy quay sang hỏi.

– Em làm rơi cái bánh sandwich của Dương Chi xuống rồi. Em vụng về thật. Chị xin lỗi nha ! : Minh Thư cố tỏ vẻ tội lỗi nhưng vẫn mỉm cười tinh nghịch.

– À, không sao đâu ! : Dương Chi lịch sự, nhẹ nhàng cho qua.

– Hay chị cho em cốc nước chanh này coi như đền bù nhé.

Minh Thư giơ cốc nước chanh ra. Không biết là cố tình hay vô tình mà làm rơi cốc nước chanh vào áo Dương Chi.

– Eh ? Ướt hết áo em rồi kìa !

Phần nước chanh làm cho phần bị ướt trong suốt. Hiện lên một màu đen. Màu đen ? (T/g: Thôi, chắc mình không cần giải thích nhỉ ? Hìhì !)

Gia Duy liền đỏ mặt quay đầu ra chỗ khác.

Dương Chi nhận ra liền lấy tay che lại. Nhìn Minh Thư với ánh mắt tức giận.

Là chị cố tính phải không, Minh Thư ? Là chị muốn gây chiến với tôi chứ gì !?

Con au đã quay trở lại đây các độc giả kính yêu.

Nốt tuần sau là thi xong rồi. Lúc đấy thì tha hồ có truyện để đọc nhé ! (Tha hồ chơi bài từ tiết đầu đầu đến tiết cuối)

#cúđêm #hơn0hsáng

Teehee

(Còn tiếp)

41. Chương 41: Chương 41

CÓ GÌ MUỐN NÓI THÌ NÓI ĐI, ĐỪNG CÓ ĐI DỪNG TRÒ BỈ ỔI ĐÓ NỮA !!!

Sau khi đi thay được cái áo sau thì cũng hết giờ ăn trưa. Dương Chi thở dài cái và xoa 2 bên thái dương mình.

‘Aiz... Hôm nay sao xui thế nhỉ?’

Vừa đi ra khỏi cửa nhà về sinh thì...

Ào !

Một đồng nước bắn từ tầng 2 rơi xuống làm nó giật bắn cả mình, may là vẫn đủ tỉnh táo để tránh. Sau đó Dương Chi ngó lên tầng 2, người làm việc này chắc cũng bỏ đi rồi.

Dương Chi tiếp tục quay về lớp nhưng lần này có đề cao cảnh giác hơn.

Về lớp..

– Sau giờ mới về hả con kia, ở đây chán chết đi được í. Thằng Dương nó đi đâu rồi nên còn một mình tao nè.

Vừa mới đặt mông xuống ghế phát là cái con cùng bàn của nó đã bật chế độ loa phóng thanh rồi.

– Bạn mày suýt bị “ám sát” đấy mày biết không ?

- Sao không chết mịa luôn đi ! (Đang hạn chế nói bậy rồi nhé !)
 - Cái con mắt nết này, bạn bè kiểu thế hả ? : Dương Chi liền búng mạnh phát vào trán Linh.
 - Ui da ! Trán tui ! Đau ! : Ngọc Linh kêu lên giống như bị chọc tiết nhưng đỡ hơn tí.
- Cả lớp lẫn cô giáo đều quay xuống nhìn 2 người như kiểu vật thể lạ.
- Ah, cô và mọi người cứ tiếp tục học đi, đừng để ý tụi em.
- Sau khi cả lớp ổn định lại thì 2 bọn nó nói tiếp.
- Thế ai “ám sát” cục cưng của mị vậy ? : Linh bỗng trở giọng ngọt ngào.
 - Mịa, tởm quá bà nội. Thôi đi ! Và tao không biết người đó là ai cả, biết tao cho người ta lên thiên rồi.
 - Xời,...Nổi tiếng cũng khổ nhỉ ? Thôi, mày không chết đâu mà lo.
 - Bạn bè an ủi nhau kiểu đấy hả ?

Ding~Dong

Tiết học kết thúc, tiếp theo là tiết Toán nhỉ ?

- Thôi, đến tiết Toán rồi. Tao té đây !

Như mọi khi, Dương Chi lại ra sân sau trường cho nó yên tĩnh.

Lại dựa người vào gốc cây cổ thụ. Dương Chi ngược lên nhìn bầu trời.

Ngắm nhìn những đám mây trắng lặng lẽ trôi trên bầu trời làm lòng Dương Chi thấy nhẹ nhõm.

Nhưng trong lòng vẫn còn chút lo âu. Từ khi nào trong lòng nó có những cảm giác này vậy.

Đang rất yên tĩnh thì...

Cạch !

Một âm thanh nhẹ vang lên ngay sát tai nó. Tí nữa là trúng rồi cũng nên.

Viên đá gây damage khá lớn đó, trúng người Dương Chi thì cũng hơi nguy đó.

Nó đảo mắt nhìn qua một lần với đôi mắt sắc bén của mình.

Không có dấu hiệu của ai gần đây, lại tchạy rồi hả ?

Chắc cũng là người vừa nãy suýt dội nước vào nó cũng nên. Đúng là đồ đánh lén !

Dương Chi nhẹ cầm viên đá lên, rồi trong giây lát...

Vụt !

Nó ném viên đá thật xa. Không hề có tiếng “Cạch” khi rơi xuống, tức là nó có lẽ đã trúng người đánh lén đó. Giờ thì dễ dàng tìm đồ đánh lén đó rồi !

Nó nở một nụ cười tinh nghịch rồi thông dong đi lên lớp anh nó.

- Anh ! : Dương Chi nhõng nhẽo nói như một đứa trẻ muốn vùi vẹo.
- Gì hả con kia !? : Ngay khi Dương Chi định ôm chầm lấy mình thì Minh liền dí đầu nó ra.
- Em chán lắm nè
- Mày chán kệ mày, đi làm mà làm phiền thằng “biến thái” trên kia đi.: Minh chỉ vào Dương Duy.
- Đây, thằng kia. Bớ éo biến thái! : Gia Duy liền quay xuống nói.
- Rồi rồi...

Dương Chi liền lên ăn bảm Gia Duy.

– Minh Thư đâu rồi ? : Nhận thấy bên cạnh Gia Duy có chỗ vắng nên Dương Chi mới hỏi.

– À, cô ấy xuống phòng y tế rồi

– Xuống phòng y tế sao ? : Dương Chi khá ngạc nhiên:- Chị ấy bị sao vậy ? : Dương Chi tò mò hỏi

– Cô ấy bị cái gì đó sắc sắc cát sướt qua má thì phải ?

Dương Chi chợt thầm nở một nụ cười trong lòng. Thì ra là chị ta hả ?

– Thôi, em đi có việc trước đây.

Nó tạm biệt và lặng lẽ đi xuống phòng y tế.

Trong căn phòng y tế, cô gái với mái tóc đen tuyền dài ngang lưng. Cô gái đó lục đục tìm trong tủ thuốc tìm băng ego.

– Đang tìm cái này hả ? : Dương Chi giơ cái hộp băng ego

– A ! Cảm ơn em: Minh Thư định lấy hộp ego thì Dương Chi giữ chặt hộp ego.

– Là chị phải không ?

– Hả ? Ý em là sao ? : Minh Thư tỏ vẻ ngây thơ như không hề biết gì cả.

– Tôi biết chị muốn giữ thể diện nên ta ra chỗ nào vắng tí nói đi. Ai mà biết thì chị nhục lắm đó: Dương Chi nói như đang trêu tức Minh Thư

Hiện tại thì chỗ cầu thang tầng 3 khu lớp 12 vì giờ tất cả các lớp 12 đang ở phòng chuyên đề làm bài thi thử.

– Chỗ này chắc không có người nhỉ ? Ok, chắc giờ tôi nói không ai nghe được bí mật của chị đâu.

– Bí mật, em đang nói gì thế : Người Minh Thư bắt đầu đổ mồ hôi. Đúng là dễ đoán thật.

– Việc chị bí mật 2 lần liên tiếp hăm hại tôi không thành chứ còn gì ?

– Hơ hơ... : Minh Thư cười nhạt cái

– Thế nào, chị thừa nhận rồi hả ?

– Đúng vậy là do tao đó, tao trước đây còn cử Vân đếm để muốn mày tránh xa Gia Duy đó.

– Chị bị lu mờ vì tình yêu quá rồi đó.

– Im đi ! : Minh Thư gào lên

– Nè nè, đừng to tiếng. Phía tầng dưới nghe thấy bây giờ.

– Tao bảo trật tự mà !

Minh Thư gào lên lần nữa và lần này còn đẩy mạnh Dương Chi xuống cầu thang.

Trong giây lát, Dương Chi thoáng suy nghĩ ‘Vậy là mình sắp rơi nhỉ? Cầu mong mình không bị làm sao’

Sau đó thì cả người Dương Chi rơi từ tầng 3 lẫn mấy vòng xuống tầng 1.

Đầu thì chảy máu nghiêm trọng, và không hề có dấu hiệu ngừng chảy. Người Dương Chi có vài vết bầm trong lúc rơi xuống và vào vài chỗ. Hiện tại thì Dương Chi đang trong tình trạng bất tỉnh.

– Cấp cứu , mau gọi cấp cứu đi !

Một số người phát hiện ra nó liền nhanh chóng đi gọi cấp cứu...

Đã thi xong là chính thức xóa hết mình !

Nhân tiện đây chính là cái đồ mà các bạn chọn hồi đấy đó. Không lo, Chi không chết đâu. Thế nha !

(Còn tiếp)

42. Chương 42: Chương 42

Amnesia

(Không biết từ trên nghĩa là gì thì tự đi mà tra google)

Sau khi biết tin Dương Chi ngã từ cầu thang tầng 3 xuống tầng 1 và được đưa đi cấp cứu thì mọi người nhanh chóng đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Dương Chi đang ngược nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

– Dương Chi !

Nghe thấy tiếng gọi Dương Chi chợt quay lại. Nhìn dải băng dày quấn quanh đầu nó vẫn còn thắm một mảng máu mà lòng Gia Duy đau như cắt.

– Chi ! Chi ! Ai đã làm vậy với mày ?! Ngọc Linh lo lắng nắm tay Dương Chi, mắt rơm rớm lệ.

– Kệ đi, không cần truy ra đâu. Kể đó giờ cũng không dám ra mặt nữa đâu. Tao đã làm một số thứ nhỏ nhỏ khiến người đó phải rút lui rồi !: Dương Chi tỉnh nghịch nói, vẫn hờn hờn như ngày nào.

– Vết thương còn đau không ?: Gia Duy tiến đến gần và hỏi nó.

Dương Chi trở mắt nhìn Gia Duy và hỏi một câu gây sốc:

– Ể ? Anh là ai vậy ?

.
. .
.

Mọi người trong phòng chết điếng. Câu hỏi ngây thơ của Dương Chi như quả tạ giáng mạnh vào mỗi người làm đình trệ mọi ý thức.

– A... Ahahaha, nhóc đang nói đùa gì vậy, không vui đâu.: Gia Duy bắt đầu cảm thấy bất an.

– Tôi không đùa đâu, anh là ai vậy ?: Dương Chi nghiêm túc hỏi.

Không khí trong phòng bỗng chốc trở nên ngột ngạt. Thiên Minh trầm mặc nhìn Dương Chi.

– Sao lại thế chứ ?: Gia Duy lẩm bẩm: – Tao phải đi tìm bác sĩ mới được !

– Không cần đâu.

Mình giữ tay Gia Duy lại.

– Vừa nãy tao có hỏi bác sĩ rồi. Bác sĩ bảo con bé chỉ bị xây xát nhẹ ngoài da, nhưng lại bị chấn thương nặng vùng đầu nên có khả năng con bé sẽ mất trí nhớ tạm thời.: Thiên Minh ngừng một chút rồi nói tiếp:

– Nhưng tao không ngờ nó lại quên mày.

Ai nấy đều im lặng.

– Chết tiệt !

Câu chữ chưa dứt Gia Duy liền đâm mạnh vào tường.

– Anh à, người này là ai vậy ?

Dương Chi kéo tay áo Minh và hỏi.

– Người này... là bạn của anh: Thiên Minh vừa nói vừa dè chừng nhìn Gia Duy, nhìn hấn ta chẳng khác gì một tên vừa thất tình cả.

– Vậy hả ? Rất vui được gặp anh, em là Mai Dương Chi !

Dương Chi thân thiện chìa tay ra, nhìn người bạn mới này.

Lòng hấn như bị ngàn vạn mũi tên xuyên qua. Sao chỉ có mình hấn bị nó quên mất. Vậy thì mọi thời gian qua với hấn, nó đều quên hết sao ?

Gia Duy thần thờ một lúc khiến Dương Chi nhìn hấn với ánh mắt kì lạ. Thiên Minh thấy vậy liền húc tay vào Gia Duy một cái, kéo hấn về thực tại.

– À... xin lỗi. Anh là Dương Gia Duy: Gia Duy vội đáp lại và bắt tay Dương Chi.

Bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại này.... Gia Duy càng muốn ôm chặt nó hơn..

– A... Đau !: Dương Chi khê kêu khiến Gia Duy lập tức bỏ tay ra.

– X – Xin lỗi...

– Ấy, không sao đâu !: Dương Chi cười đáp lại. Một nụ cười dịu dàng.

Trong lòng Gia Duy lại càng thêm khó chịu, đây không phải là Dương Chi mà hấn biết.

Dương Chi mà hấn biết là một con nhóc tinh nghịch, mạnh mẽ, luôn luôn trêu chọc, “dìm hàng” hấn mọi lúc mọi nơi chứ đâu phải cô gái dịu dàng, yếu đuối trên giường bệnh này.

– Tao đi hóng gió đây.

Gia Duy nói và lặng lẽ ra khỏi căn phòng.

Đóng cửa lại, Gia Duy dựa người vào cánh cửa, rồi từ từ ngồi bệt xuống sàn, gương mặt tái nhợt ẩn hiện sự thất vọng, đau khổ, bất lực...

Tại sao ? Tại sao ? Tại sao lại là hấn ? Tại sao chỉ có mình hấn bị quên đi ? Tim hấn đau lắm. Trái tim đau đến bị bóp nghẹt một cách tàn nhẫn, mặc cho chủ nhân than khóc trong thầm kín.

Giờ hấn mới nhận ra, một thứ tình cảm kì lạ đang nảy sinh trong lòng. Đó là tình yêu sao ? Hấn đã phải lòng con nhóc Dương Chi sao ?

Cảm giác khi yêu một người con gái là đây sao ? Nhưng còn gì vui nữa khi người con gái mình yêu còn không hề nhớ mình là ai chứ ?

Giờ bắt đầu lại từ đầu liệu mọi chuyện có như trước không ? Nhưng... Gia Duy chợt thở dài một cái.

Đóa hoa gọi là “tình yêu” vừa chớm nở đã chợt lụi tàn...

Liệu có thể... cứu vớt nó không ?

Cạch !

Cánh cửa đột ngột mở ra, đập mạnh vào lưng Gia Duy khiến hấn ngã nhào.

Người mở cửa ra là Thiên Minh.

– Mày làm gì vậy ?! Giật hết cả mình !: Gia Duy gào lên, xoa xoa thắt lưng tội nghiệp của mình.

– Tao với mọi người sẽ ra ngoài để mày với Dương Chi thỏa mái nói chuyện với nhau một lát. Tận hưởng đi nhé !

Vỗ nhẹ vai Gia Duy cái rồi cùng mọi người đi ra ngoài.

Gia Duy bước vào căn phòng, ngồi xuống cái ghế và nhìn Dương Chi.

– Mặt em có gì hả ? : Thấy Gia Duy cứ nhìn chăm chăm vào mặt mình, Dương Chi hỏi.

– À, không có gì đâu. Mà nè, em có bạn trai chưa vậy ? : Gia Duy lờ miệng hỏi.

– Bọn em chia tay rồi, nhưng em không thể nhớ tại sao cả 2 lại chia tay...

Vậy là việc Dương Chi và Phong vẫn còn lí do chia tay thì nó liên quan đến Gia Duy nên nó không thể nhớ được.

– Thế em nhớ những gì khi em trở về Việt Nam không?

Gia Duy hỏi tiếp.

– Eh ? Sao anh biết ? : Dương Chi ngạc nhiên.

– Anh em kể mà: Hẳn giả thích

– À,...để em cố nhớ đã. Em gặp lại anh hai rồi...có chuyện gì xảy ra sau đó nữa,...em không nhớ được ... ‘Việc mình bị lộ là Death nữa, mình cũng không nhớ tại sao nữa??’

Thấy Dương Chi nghĩ mãi không ra thì Gia Duy mới nói:

– Em không cần phải nhớ ra đâu, đừng gượng ép bản thân quá.

– Vâng.

Sau đó thì cả 2 bắt đầu nói mấy chuyện lặt vặt từ trên trời xuống dưới biển cho đến tận gần tối.

– Vậy thôi anh về đây !: Gia Duy nói và đứng lên ra khỏi phòng.

– Vâng !

Cạch !

Đóng cửa phòng lại, Gia Duy giật mình không biết Thiên Minh đã dựa người đứng bên cửa bao lâu rồi.

– Thằng này, sao mà cứ làm tao giật mình vậy ?

– Họ biết rồi.: Thiên Minh nói một câu đầy khó hiểu.

– Cái gì cơ ?

– Bố mẹ tao biết chuyện của Dương Chi rồi, chiều mai con bé sẽ đi Mỹ luôn.

– Cái gì cơ !: Gia Duy to tiếng

– Họ bảo nên làm thế là tốt nhất.

– Chết tiệt !

– Tao chỉ nhắc vậy thôi. Mày ở lại trông Chi nhé !

– Ờ.

Sau khi nghe câu “ờ” của Gia Duy thì Minh mới đi về.

Gia Duy lại đi vào trong.

– Em tưởng anh bảo về luôn mà: Dương Chi bất ngờ khi thấy Gia Duy quay lại.

– Anh nhóc nhờ anh ở đây canh

– Lại làm phiền anh rồi.

– Không sao đâu.

– Anh Duy này...: Dương Chi nhẹ nhàng nói.

– Gì vậy ?

– Có phải bố mẹ em sắp đưa em sang Mỹ không ?

Gia Duy không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu một cái.

– Biết ngay mà, mới về nước không lâu giờ lại đi tiếp: Dương Chi chán nản nói.

- Dương Chi nè.
 - Gì vậy ?
 - Có lẽ giờ em vẫn không nhớ anh là ai, nhưng anh mong em có thể nhớ ra anh là ai. Đến lúc đấy em có thể trả lời câu hỏi này của anh chứ ?
 - Anh nói đi.
 - Ê nhóc, làm bạn gái anh đi ?
- (Còn tiếp)

43. Chương 43: Chương 43

6 năm sau

.

.

.

6 năm sau...

Sân bay Nội Bài....

Dương Chi cuối cùng cũng trở về Việt Nam sau 6 năm bên Mỹ.

Trông Dương Chi khác rất nhiều so với 6 năm trước.

Mái tóc được tết đuôi sam một cách cẩn thận. Làn da trắng hồng khiến nhiều người ghen tị nhưng không hiểu sao từ đầu xuống chân đều một đồng bằng ego dán đầy. Đôi mắt đen láy tròn xoe khuất sau cặp kính cận màu đen. Cái mũi nhỏ nhắn xinh xinh. Đôi môi đỏ mọng như trái dâu chín.

Nó mặc áo sơ mi caro đỏ, khoác ngoài là chiếc hoodie đen. Chiếc quần bó đen ôm sát đôi chân thon dài. Nó rảo bước trên đôi thể thao trắng với chiếc vali kéo theo sau.

.

.

.

Tại tập đoàn FT...

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi !

Cạch !

- Nghe tin gì chưa ? Thiên Minh bước vào và nói.

- Tin gì ? Gia Duy nhú mày hỏi

- Dương Chi về rồi đấy !

- Vậy thì chúng ta phải đi đón con bé thôi nhĩ ?

Đã 6 năm trôi qua, giờ Gia Duy và Thiên Minh đang từ từ tiếp quản công ty mà cha họ để lại.

Hai người thì vẫn là người của Black nhưng hoạt động có hạn chế hơn vì thời gian làm việc ở công ty khiến họ khá bận rộn.

Các cô gái thì theo đuổi càng nhiều hơn nhưng chỉ bám theo Gia Duy. Minh và Châu đã là người yêu của nhau nên Minh đã thoát nạn.

Ngọc Linh và Minh Dương thì bắt đầu có biến. Chẳng đây là tin vui với Dương Chi nhỉ ?

Quay lại sân bay Nội Bài...

Hiện tại thì đang đứng ngoài chờ Minh đến đón. Chẳng hiểu hôm nay sao chỗ này vắng tanh vậy?

– Nè, cô em ngồi đây làm gì vậy ?

Gặp mấy loại này như cơm bữa rồi nên Dương Chi cứ thể bơ tên đó.

– Con này điếc hả ? Tên đó gần giọng lên tính dọa cho Dương Chi tí.

Dương Chi quay đầu lên lườm cái khiến tên đó thấy ớn lạnh, rồi còn thêm một lời cảnh báo:

– Cút đi, không thì đừng trách.

– Con ranh này, mày tính dọa a...

Bụp !

Thấy muỗi bay xung quanh là phải đập. Không chi tên kia nói hết câu thì Dương Chi đã vung hắt cái vali vào mặt hắn không thương tiếc.

Nhưng tên đó cũng nên cảm ơn Dương Chi đi vì đây mới là vali nhỏ. Túi này mới gây bất tỉnh và xây xát mạnh. Nếu đây mà là vali cơ thường chắc tên đó cũng thăng thiên sớm mất.

– Em hơi mạnh tay rồi đó !

Từ khi nào, Gia Duy và Minh đã đứng đó.

– Anh hai !

Dương Chi với tốc độ ánh sáng lao đến ôm chặt Minh.

Mặc dù hai người là anh em (không cùng huyết thống) nhưng có cần thân thiết như kiểu người yêu mấy năm mới gặp lại (MDC:Mọi người thích nghĩ thế cũng được !) (T/g: Con này tính loạn luân hả ?)

– Rồi, bỏ anh mày ra. Tính giết 2 mạng người hả ?(chỉ tên kia): Minh cố gỡ tay Dương Chi ra khỏi cổ mình.

– Mồ, người ta nhớ anh thế mà anh phũ thế !: Dương Chi bĩu môi

– Anh không muốn bạn gái anh ghen với cái con như mày đâu.

– Bạn gái ?: Thấy anh nhắc đến từ này thì mắt Dương Chi như sáng lên: – Là chị Châu phải không ?

Thấy Minh không phản ứng thì đúng thật rồi.

– 2 người đúng là đẹp đôi mà !

– Rồi rồi: Minh phát phát tay cho qua chuyện.

– Nhóc có nhớ anh không ?: Gia Duy xuất hiện trước mặt Dương Chi.

Đứng trước mặt Dương Chi là một chàng trai cao ráo với bộ vest chỉnh tề. Nói mới để ý thì cả 2 người họ đều mặc vest.

Mái tóc đen được chải chuốt cẩn thận. Đôi mắt đen bề ngoài nhìn sắc sảo nhưng trong mắt Dương Chi thì nó thật trầm âm. Khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú.

– Ai vậy ?

– Hả ?: Gia Duy như chết đứng.

– Đùa thôi ! Hihi !

Dương Chi nở một nụ cười tinh nghịch như hồi đó.

– Đã lâu rồi nhỉ ? Gia Duy...

Dương Chi nói và nở một nụ cười triu mến.

– Ừ !

Tại nhà Thiên Minh (Giờ anh ấy ra ở riêng với Minh Châu)

– Eh ? Hay nhỉ ? Giờ còn mua nhà chung ở riêng với bạn gái nữa. Từ khi nào anh hai thành đại gia vậy ?

Dương Chi choáng ngợp nhìn căn nhà. Mặc dù nó nhỏ hơn nhà cũ của hai anh em nhưng nhìn ra cửa sổ phải nói là cả một cảnh đẹp.

– Anh mày chưa đến mức thế đâu, anh và Châu góp tiền đó !: Minh nói và nhẹ cốc đầu Dương Chi.

– Hihi.

– Anh về rồi à ?

Từ bếp, một người con gái đi ra.

Là chị Minh Châu đây mà !

Chị ấy đang mặc chiếc váy hồng chấm bi với cổ tròn. Mặc ngoài là chiếc tạp dề trắng.

Chị Minh Châu vẫn xinh như xưa nhỉ ? Dương Chi triu mến nhìn chị.

Làn da trắng như tuyết. Mái tóc nâu óng ả được làm xoăn tí ở phần đuôi. Đôi mắt màu cà phê dịu dàng và đầy thiết tha. Hai bên gò má hơi ửng hồng tí. Đôi môi tô nhẹ một lớp son bóng.

– Chị Minh Châu !: Dương Chi lao đến ôm chị, nhưng đương nhiên là nhẹ nhàng hơn so với Minh rồi.

– Dương Chi đấy hả ? Em lớn thật rồi nhỉ ?: Minh Châu xoa nhẹ đầu Dương Chi.

– À, em phải gọi là chị dâu mới đúng nhỉ ?: Dương Chi gian xảo nói

– Eh ? Em nói linh tinh gì vậy ?

Minh Châu lấy tay che bộ mặt đỏ như cà chua của mình.

Nhưng công nhận hay thật đấy. Minh Châu thì đang mặc tạp dề, Minh thì đang mặc vest. Dân nói lỏng cà vạt ra. Như kiểu vợ ra đón chồng sau ngày làm vất vả vậy!

– Mặt nhóc nhìn gian lắm đấy !: Gia Duy nói

2 người họ quay sang nhìn Dương Chi.

– Sao nhìn em kinh vậy ? Em có làm gì đâu !

– Thôi, Dương Chi vào phụ chị làm cơm trưa nào: Minh Châu đành kéo Dương Chi vào bếp để tránh cái tình huống khó xử.

– Vâng !: Nó vui vẻ đáp lại và vào bếp phụ Minh Châu.

Sau một hồi cặm cụi trong bếp thì 2 người mới bưng đồ ăn ra.

Họ cùng nhau nói chuyện vui vẻ với nhau. Ăn sau thì Gia Duy và Dương Chi đành tạm biệt 2 người.

– Giờ nhóc muốn đi đâu ?: Gia Duy hỏi

– Tui muốn về thăm 2 đứa kia !

– Rồi !

Thế rồi cả 2 quay trở về nhà của Dương Chi.

What !?

– Tôi bảo thăm 2 đứa kia mà, sao lại về đây ?: Dương Chi quay sang cầu nhàu với tên Gia Duy.

– 2 cái đứa đấy nó đang tá túc ở nhà nhóc đó !

– Hả !?

Rầm !

Dương Chi cứ thế đẩy cửa thật mạnh đi vào không quan tâm cái cửa có lòn sao không.

– 2 đứa kia, chúng mày tá túc trong nhà tao hả ? : Dương Chi to giọng.

– Cái gì vậy !?

– Đứa nào ồn thế !

Hai giọng nói vang lên. Chân mày Dương Chi nhíu lại, vậy lũ khốn nạn này đúng là đang tá túc ở nhà nó thật.

Người bước ra là 1 nam, 1 nữ.

Người con trai thì là thằng Minh Dương rồi.

Cậu ta cũng cao lên nhiều đấy chứ ! Ăn mặc của mấy ông bố già nữa chứ ! (Áo ba lỗ với quần đùi)

Mái tóc đen bù xù, thằng cha này vừa mới dậy hả ? Tay thì cũng bắt đầu có cơ bắp rồi nhỉ ? Khuôn mặt vẫn như thế ! Dương Chi nghe nhiều người nói gái theo cha này nhiều lần nhỉ ? Giờ chụp cái này chắc cũng mới được tiền từ tên này nhỉ ?

Vừa mở mắt Dương Chi vừa để lộ rõ bộ mặt gian xảo.

Chóp !

– Lại suy tính gì gian xảo hả ?

Dương Chi ôm đầu nhìn Minh Dương. Thằng khốn nạn này !

– Tiếp đón bạn kiểu này hả ? : Dương Chi nói, sau đó nhìn sang bên cạnh Dương.

Cô nàng mặc một chiếc áo phông có hình con nhỏ mặt bựa bựa, ở dưới có ghi chữ Vyvy (Ai biết bà này không ?). Cái quần soóc đen.

Mái tóc vàng óng dài đến lưng. Da dẻ trắng trẻo. Đôi mắt màu xanh trong veo. Má ơi ! Gái Mĩ hả? Đôi gò má hồng tự nhiên. Đôi môi tô nhẹ lớp son hồng.

Dương Chi nheo mắt nhìn cô gái trước mắt rồi quay sang nhìn Minh Dương. Mặt thằng này vẫn rất bình thản.

Nó liền tiến đến chửi Minh Dương:

– Thằng kia ! Con này là con nào. Tao đã để con Linh lại mà mày đi ngoại tình là sao !? Đồ bỏ cơm theo phở !

– Bình tĩnh nào !: Cô gái tóc vàng lay lay vai Dương Chi

– Bỏ ra nào !: Dương Chi hất tay cô gái tóc vàng và quay lại chửi Minh Dương.

– Tao là Ngọc Linh nè !

Cô gái tóc vàng gào lên át hết tiếng chửi mắng của Dương Chi.

Hả ? Nà ní ? What was that ?

Nó nhìn chăm chăm vào cô gái tóc vàng, người vừa tự xưng là Linh. Rồi quay ra nhìn Minh Dương, mẹ ơi ! Mặt thằng này đen kịt như cái đít nồi.

– Haha, 6 năm rồi không gặp trông chúng mày khác nhỉ ...

(Còn tiếp)

44. Chương 44: Chương 44

Minh Thư, chúng ta hẳn có duyên nhỉ?

4 người họ sau đó nói chuyện vui vẻ với nhau. Tạm thời thì Dương Chi sẽ cho 2 đứa kia ở nhờ và sai vặt thay cho tiền nhà.

Nói thế chứ tiền 2 người này kiếm cũng khá khẩm thế mà sao có nhà cũng không thuê được vậy ???

– Mà thế quái nào tóc mày lại biến thành màu vàng thế?: Nó hỏi

– À, tao muốn để thử quả đầu như thế này bấy lâu nay rồi, giờ học xong đại học rồi tao muốn thay đổi ngoại hình luôn.

– Kinh nhỉ? Sang chảnh thế!

– Mày cũng thay đổi chứ có khác gì tao đâu. Giờ mày còn đeo kính nữa nè: Vừa nói Ngọc Linh vừa chỉ vào cái cặp kính dày cộp của nó.

– Do tao bận bịu giúp bố tao mấy giấy tờ về khuya nên mới cận. Có 2,5 chứ mấy: Dương Chi bĩu môi nói.

– Rồi dần dần Chúa sẽ lấy đi ánh sáng của con bé: Ngọc Linh nói với cái giọng thiết tha.

Bụp!

Ngọc Linh đáng thương bị huých cùi chỏ một cái đau đớn vào sườn.

– A !!: Linh nhăn mặt, đau đớn ôm phần sườn bị “trọng thương”.

– Jeez... Nói chuyện với mày chắc tao điên mất. Tao ra ngoài hóng gió đây, bye bye !: Nó nói rồi đi ra ngoài.

Bây giờ là 6 giờ, vì còn đang là mùa hè nên trời tối khá muộn. Vài vệt sáng còn lưu lại nơi cuối chân trời, lười biếng không chịu đi.

Tí tách...

Dương Chi giơ tay lên, từng giọt nước nhỏ tí tách rơi xuống. Nhanh chóng, nước nặng hạt hơn rồi cơn mưa lớn ào ào trút xuống.

‘Aaa, cái gì thế này, hóng gió thành hứng mưa là sao ??? ‘

Nó thầm nguyên rửa trong lòng rồi chạy vội vào một quán cà phê gần đó. Nó vừa giữ nước mưa trên người vừa nhìn quanh.

Đây phải công nhận một quán cà phê khá tốt đấy.

Sàn nhà được lát bằng gỗ. Giấy dán tường màu kem bọc xung quanh 4 mặt tường. Nó được trang trí thêm bằng những miếng dán dễ thương vui nhộn, tạo không khí hài hòa dễ chịu. 3/4 diện tích là chỗ của khách, phía cuối là khu vực pha chế và quầy tính tiền.

Dương Chi ra chỗ quầy gọi nước uống.

– Cho tôi một cốc latte. ‘Lâu lâu thay khẩu vị tí nhỉ?’: Nó gọi

Người nhân viên hơi sững lại, nhìn cô với ánh mắt như kiểu “tìm thấy nữ thần” (@@)

Cái gì vậy? Đổ trước vẻ đẹp của nó hả? (T/g: Chuẩn rồi, phán chuẩn nhờ)

– Sao vậy?: Dương Chi hỏi.

– A... Vâng, c-của quý khách hết 30k.

Anh phục vụ giặt mình, thu hồi ánh mắt khiếm nhã, luống cuống nói.

– Đây: Nó thò tay vào cặp lấy tờ 20k và tờ 10k.

– Đồ uống của quý khách sẽ được bưng ra ngay.

Thế rồi Dương Chi lặng lẽ ra ngồi đại một chỗ nào đó. Đối diện tấm kính, thả cái cặp ‘búp’ phát xuống đất, Dương Chi ngồi bệt xuống.

Ngoài trời vẫn mưa rất to. Mưa rơi như trút, hắt qua hàng hiên, tạt lên cửa kính. Dương Chi nheo mắt, nước mưa làm nhòe ô cửa làm nó chỉ thấy mờ mờ cảnh vật ngoài cửa.

Cạch.

Người phục vụ nhẹ đặt cốc latte của nó xuống rồi rời đi.

Nhẹ cầm cốc latte lên uống, ngọt quá nhỉ ?

Giờ thì nó bắt đầu thấy chán rồi đó, ở đây quá là yên tĩnh đã thế lại còn vắng khách nữa chứ. Thậm chí nó có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của mình dù ngoài trời đang mưa.

Cạch !

Tiếng cửa mở gây chú ý tới nó, Dương Chi nhẹ quay đầu.

Cô gái bước vào có vẻ cũng vào đây để trú mưa.

Chiếc váy trắng cô gái mặc dài đến khuỷu tay, phần eo bó lại làm tôn lên vòng eo thon gọn, chiếc váy xòe dần về phía đuôi tạo thành những nếp gấp nhẹ lay động khi bước đi. Mái tóc đen xoăn gọn sóng dài ngang vai. Phần tóc mái để chéo ôm lấy khuôn mặt trắng hồng không tí vết. Đôi môi đầy đặn tô son phớt hồng trông rất nhẹ nhàng.

Cô gái liếc mắt nhìn xung quanh. Con người đen lách lướt qua chỗ Dương Chi đang ngồi rồi liếc lại lần hai trước khi cô kịp nhận ra đó là ai.

– Mai... Dương Chi ? : Cô gái khẽ lẩm bẩm.

– Nguyễn Minh Thư ? Quả là chúng ta có duyên nhỉ ? : Nó nhếch miệng cười.

Minh Thư không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống đối diện Dương Chi.

– Chị có vẻ khá ổn sau khi đẩy tôi lúc đó ha ? : Nó nhếch miệng.

– Cô sau 6 năm vẫn tốt nhỉ ?

– Ủ, nhờ cô tôi dành 6 năm nhằm chán bên Mỹ đó.

– Tôi...: Minh Thư cụp mắt, ngập ngừng.

– Sao....chị còn định làm gì tôi nữa hả ?

– Không, chỉ là 6 năm qua cũng đủ để tôi nhận ra...

– ????: Dương Chi ngạc nhiên nhìn Minh Thư

– 6 năm qua, tôi liên tục bám dính lấy anh ấy. Nhưng anh ấy chưa bao giờ để ý đến tôi. Anh ấy chỉ quan tâm đến cô. Ít nhất anh ấy không biết sự thật về sự cố 6 năm về trước, không thì chắc anh ấy hận tôi lắm. Tôi luôn tự hỏi cô có gì hơn tôi mà anh ấy lại để ý. Tôi cũng xinh đẹp như cô mà, lý gì anh ấy lại chọn cô.

Dương Chi chẳng có tí phản ứng gì, chỉ có ngồi đó lắng nghe, đôi lúc đưa cốc latte lên nhấp vài ngụm.

– Chị còn cả tuổi trẻ ở phía sau, đừng có lãng phí cố theo đuổi một người không yêu mình.

Nó nói rồi ngược ra bên ngoài, trời tạnh mưa rồi.

– Tôi chỉ muốn nói thế với chị thôi. Tạm biệt, mong chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau.

Dương Chi đeo cặp lên và đứng dậy. Nó không quên vẫy tay chào Minh Thư lần cuối cùng trước khi đóng cửa kính, mắt dạt vào làn mưa.

Lại thêm một chương xàm nữa nhỉ ?

Dont worry , chap sau thẻ là có biến luôn. Tầm mấy chap nữa là hết rồi nhĩ ?

Giờ thì mình đang cố câu chữ cho đủ 1000 từ. Thế nha !

(Còn tiếp)

Lúc Dương Chi về nhà thì đã 9h tối rồi.

Sau khi rời khỏi quán cà phê đi chơi ở Vincom chút thôi mà thời gian trôi nhanh thế.

Chơi vui đến nỗi còn không thấy đói nữa cơ (T/g: Nói thật đi, là chị không thấy đói hay mãi chơi quên cả ăn rồi ?)

– Đi đâu giờ mới về, hóng gió gì đi hơn 3 tiếng ?

– Kya !

Một giọng nói đột ngột vang lên đúng lúc Dương Chi mở cửa vào nhà khiến nó giật mình hét toáng lên. Không liên quan nhưng tiếng hét nữ tính nhỉ :)))

Đèn tắt tối om thế này thì biết cha thằng nào là ai ?

Dương Chi hấp tấp quờ quờ trên tường, lần mò công tắc rồi bật lên.

Ánh sáng chiếu lên người đang ngồi vắt chéo chân trên sofa trong phòng khách – Gia Duy.

Tại sao lại ngồi một mình trong này mà không bật đèn vậy ???

– Ôi mẹ ơi, anh làm tôi giật hết cả mình !: Dương Chi thở phào một hơi, vuốt vuốt ngực.

– Ăn tối chưa vậy ?

– Rồi.: Nhìn cái mặt “hình sự” thế kia mà nói thật thế nào cũng có chuyện, tốt nhất là nói dối, đằng nào thì không ăn cũng có chết ai.

– Vậy thì tốt.: Sắc mặt Gia Duy dịu đi đôi chút, trông có vẻ nhẹ nhõm hơn.

Nghe Minh nói hồi ở Mỹ nó hay bỏ bữa lắm, sức khỏe thất thường, có vài tháng sụt cân nghiêm trọng, hần lo nó về đây vẫn bỏ bữa nên phải chú ý mới được.

Dương Chi ngó quanh từ trái sang phải từ trên xuống dưới từ trước ra sau. Hình như thiếu thiếu cái gì...

– Ể ? “Tôn Ngộ Không” với Linh “vàng” mất dạng ở xó nào rồi ???

–”Tôn Ngộ Không”, Linh “vàng” ???’ Khóe miệng Gia Duy giật giật: – Hai đứa đấy đi ngủ nhờ nhà bạn rồi.

– Vậy hả ? Ồ ha, bọn nó làm gì có nhà.: Dương Chi tặc lưỡi.

(Tại nơi nào đó, có cô gái tóc vàng và chàng trai tóc nâu đồng thanh “hắt xì”, đồng thời suy nghĩ: “Tên nào dám nói xấu ông/bà ?????”)

– Ara, tự dưng thêm rượu quá !

Cơn khát rượu của Dương Chi đột ngột “đội mồ sống dậy”.

– Rượu á ?: Gia Duy nhíu mày nhìn Dương Chi ‘Con nhóc này vẫn nghiện rượu à’

– Ừ, tôi có cất đồng rượu nặng trong tủ quần áo đấy. Để tôi lên lấy nhé !

Không hề để ý Gia Duy đã đồng ý hay chưa, biểu cảm thế nào thì Dương Chi đã leo tót lên tầng rồi, để lại Gia Duy tự kỉ với một suy nghĩ :

‘Thế bắt nào lại giấu rượu trong tủ quần áo ???’

Lát sau Dương Chi đi xuống với áo sơmi sọc kẻ caro và chiếc quần ngố màu hồng nhạt, trên tay là mấy chai whisky, vodka, rượu nho ủ lâu năm và vài chai khác khiến Gia Duy mém té sofa. Chả biết trong cái tủ to vạt vĩa kia còn “tàng trữ trái phép” bao nhiêu chất cồn nữa không.

– Đâu ra mà nhiều vậy ?: Gia Duy tặc lưỡi nhìn chằm chằm vào đồng rượu trên tay Dương Chi.

– Đồng này tôi chôm từ nhà bố tôi, còn chai vodka và whisky này mới tậu khi ở Mỹ !

Dương Chi hào hứng kể về một tràng (về một tương lai mình trở thành đứa con nết rượu)

– Anh nhớ hồi đó không ?: Dương Chi hỏi

– Lúc nào ?

Gia Duy hỏi ngược lại. Nói ‘hồi đó’ thì bố thằng nào biết được ?!

– Hồi chúng ta uống rượu lúc triệu tập í.

Lục lại não bộ thì Gia Duy mới chợt nhớ ra. Đó chính là khi Minh và hắn biết Dương Chi là Death.

– Ủ, còn nhớ. Thì sao ?

– Vậy thì chúng ta sẽ chơi lại trò chơi hôm đó. Mỗi người uống một cốc rượu rồi từ từ hỏi nhau nha !: A, cha nội... Lại trò chết tiệt đó.

– Được, nhưng nói trước tử lượng của anh đã tốt hơn rất nhiều so với 6 năm trước đó.

Gia Duy đồng ý và kèm theo một lời cảnh báo trước.

– Ok, chơi luôn. Người say trước là người thua.

Nó nói và đồng thời chạy vào bếp lấy 2 cái cốc thủy tinh bằng cái nắm tay.

Gia Duy liền đổ rượu đầy đến tận miệng cốc.

Cạch !

Cả 2 cạn ly rồi uống ực ‘thứ chất cồn’ đó trong 1 ngụm.

– Vậy tôi hỏi trước !: Dương Chi lên tiếng muốn làm người đầu tiên tra khảo.

– Được: Gia Duy cũng miễn cưỡng chấp nhận, nhưng trong lòng hắn có linh cảm thảo nào con nhỏ này cũng sẽ hỏi mấy câu không hay đây.

– Vậy anh đã bao giờ tiến quá xa với một cô gái chưa ?

– Hả ? Tiến quá xa là sao ?

Gia Duy trông có vẻ không hiểu Dương Chi đang nói gì lắm.

– Ý tôi là ‘chuyện ấy’ đó ! (T/g: Con gái tôi từ khi nào trở nên thêm dâm dê vậy. Haiz...)

Vừa dứt lời là mặt Gia Duy liền đỏ lên. Biết ngay mà ! Con nhóc này lại nói linh tinh rồi !

Thấy phản ứng của Gia Duy, Dương Chi liền nở một nụ cười... biến thái.

– Đừng nói anh còn là trai tân đó

– Ủ, thì làm sao !?

Gia Duy hùng hồn trả lời. Đổ thêm rượu rồi uống ực luôn.

– Đến lượt tôi ! Thế còn nhóc thì sao ?

Nó rót rượu vào từ từ, dứt khoát một hơi uống hết. Đặt cái cốc một cái “cạnh” xuống mặt bàn, nó nhếch miệng cười.

– Con trai mà đi hỏi con gái câu đấy, biến thái !

– Thế con gái đi hỏi con trai thì sao ?: Gia Duy không chịu thua, lập tức vạch lại.

– Bình thường như cân đường hộp sữa !: Dương Chi cũng không kém cạnh.

Gia Duy đang ngửa cổ uống mèm nữa thì sặc rượu. Cái quái gì mà con gái hỏi con trai thì bình thường ? Bất bình thường thì có !!!

– Câu tiếp theo !: Dương Chi lại uống thêm cốc nữa: – Anh đang có quan hệ bất chính với anh trai tôi đúng không ?

(T/g: Hủ nữ đâu, ai là hủ bơi vào đây hết đề !!)

– Vớ vẩn ! Chỉ đi chơi với xem phim mấy lần thôi ! Quan hệ bất chính con khi !!: Gia Duy lập tức phủ nhận. Hình như có cái gì đó không ổn thì phải, thế quái nào mà nét mặt Dương Chi thoảng nổi thất vọng vậy ?!

– Hầyyy, không phải à ?: Nó thờ dài.: – Chị Minh Châu rất tốt, nhưng tôi thấy hai người đẹp đôi hơn

~Cái định mệnh... ?! Không lẽ nó... ???

– À há, tôi là hủ nữ.: Dương Chi gật đầu xác nhận nghi vấn trong lòng Gia Duy.: – Nhưng dù sao, tôi vẫn mong anh hai được ở bên người con gái anh yêu...

Dương Chi nằm ườn ra bàn, lẩm bẩm. Gia Duy dẹp cái chai rỗng sang một bên, mở nắp chai khác rồi rót đầy hai cốc.

– Được rồi.: Hẩn một hơi uống sạch.: – Ngực nhóc cup mấy ?

Một câu không thể tỉnh hơn được nữa.

– Hơơ, nhìn thế mà không biết hả ? Là 80B !: Dương Chi cũng không vừa, nốc rượu xong tỉnh bơ đáp lại.

Giờ Gia Duy nghĩ lại, trong những đứa con gái hẩn từng gặp, chưa có đứa nào ngực “bình thường” như nó. Xem nào , cái Linh thì nhỏ hơn chút, Minh Châu thì lại to hơn... (=.=)

– Đến lượt tôi !: Dương Chi mở cái chai thứ 3 (!) rồi hỏi tiếp.

Rồi đến chai nữa, thêm chai nữa, lại chai nữa khiến con tác giả có cảm giác bọn này thành mấy tay nát rượu luôn rồi.

Nồng độ của rượu cũng tăng dần.

Hiện tại đây là chai cuối cùng, chai thứ 9. Chai vodka với nồng độ cồn khá cao.

Mặt hai kẻ nát rượu đỏ như cà chua chín, đầu gục gặc nằm ườn ra bàn. Mấy chai rượu rỗng nằm la liệt trên sàn trông chướng cả mắt. Mùi rượu nồng nặc văng vất trong không khí.

– Đến lượt... hức... anh... hức... hỏi nhỉ ?: Dương Chi nằm gục ra bàn, nấc cục hỏi.

– Được !: Gia Duy gật gù ngoẹo đầu sang một bên.: – Đến lượt anh hỏi !

Có vẻ hẩn không say túy lúy như Dương Chi nên giọng nói có phần kiên quyết. Với lại số rượu cho vào dạ dày không nhiều bằng nó nên hẩn vẫn giữ được 7-8 phần tỉnh táo. Quả đúng là tửu lượng nâng lên một tầm cao mới sau 6 năm, cái này là phúc hay là họa, tác giả nên khóc hay nên cười đây ?

– Ho... hức... hỏi đi... hức...: Dương Chi nấc cục, cũng may là không đến nỗi nhìn người đối diện thành 3 nếu không cái trò này phải tạm dừng rồi.

– Nhóc...có nhớ lời nói 6 năm trước không ?: Gia Duy nghiêm túc hỏi.

– 6 năm... trước ư ?... Hức... À, cái câu...”Làm bạn gái anh”... ấy hả ? : Dương Chi lèm bèm rồi với lấy cả chai vodka mà tu luôn. (Theo lời con bạn tác giả thì tỉ lệ cao bé Chi sẽ phải đi rửa ruột :))

– Ồ... Thế câu trả lời của nhóc là ?

– Tôi... Hức,... Chẳng biết nữa..hức. Nhưng tôi...hức...thấy rất hạnh...p..hức...phúc khi ở bên..hức anh. Không biết nó..hức...có phải..câu trả lời anh tìm không ?

Vừa nói Dương Chi vừa nấc mấy cái.

Gia Duy không hề có chút lên tiếng gì cả.

Hẩn đứng dậy và bế Dương Chi lên tầng. Nó không hề có phản ứng gì từ chối lắm mà còn dụi đầu vào lồng ngực rắn chắc của hẩn.

Gia Duy cứ thế bế nó lên trên tầng.

Đặt nhẹ nó xuống giường và khẽ thăm thì.

– Có được không?: Hẳn nhẹ hỏi.

Dương Chi chỉ nhẹ gật đầu cái.

Gia Duy nhẹ hôn lên môi Dương Chi. Cái lưỡi tinh nghịch làm khuấy đảo cả bên trong. Rồi lưỡi hắn quấn lấy lưỡi nó làm nó hơi khó thở.

Sau đó, Gia Duy mở cúc áo đầu tiên ra để lộ xương quai của nó. Hắn nhẹ hôn lên nó và cắn nhẹ để lại một dấu hôn rồi từ từ mở những cúc còn lại....

Con au không biết nên nói gì. Muốn chui xuống lỗ quá ! Nhưng mình chỉ viết đến đây thôi,

45. Chương 45: Chương 45

Mẹ ! Sao mẹ lại gả con cho người khác ?!

Sáng hôm sau...

(Nếu các bạn thắc mắc sao con au không viết tiếp thì là vì au mắc cỡ lắm ! *e then + đỏ mặt* ehehe :))

– Aiz... Đau đầu quá...

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, rọi lên mặt Dương Chi. Nó uể oải vươn mình, cảm thấy kì lạ khi thấy cả người ê ẩm đau nhức. Mắt nhắm mắt mở, nó ngồi dậy, sự ê buốt kèm theo nhức mỗi truyền từ dưới lên khiến nó run rẩy. Càng kì lạ hơn khi nó cảm thấy... thân thể mát mát lành lạnh. Nó từ từ nhìn xuống...

.
. .
.

– Cái quái gì... (=”=)

Dương Chi “mặt không đổi sắc” nhìn thân mình đang trong tình trạng “không mảnh vải che thân”. Nó “nhẹ nhàng” quay đầu sang bên theo kiểu robot... Và nó thấy người nằm cạnh nó là...

Dương-Gia-Duy !!!

– Aaaaaahhhhhh !!!

Dương Chi vận hết công suất hét lên thất thanh, một cước đạp bay Gia Duy xuống giường cùng với một nửa tấm chăn, đồng thời túm lấy cái ga giường một cái “roạt”, trong phút chốc cả người đã bị bọc kín.

– Ách ! Đau quá !

Gia Duy bị đạp không thương tiếc, đầu “êm ái” chạm đất trước. Con đau xộc lên khiến hắn tỉnh cả ngủ. Gia Duy nhắm mắt nhìn lên thì thấy Dương Chi đang nhìn mình với ánh mắt... xin thứ lỗi cho hắn không nhìn ra là ánh mắt gì. Mặt Dương Chi đỏ bừng, khóe mắt rưng rưng lệ.

Rồi hắn nhận ra một sự thật phũ phàng nào đó khi nhìn lại mình. Gia Duy từ từ trấn tĩnh lại, nhẹ nhàng nói:

– Bình tĩnh, chúng ta có thể từ từ nói chuyện vớ...

– Im miệng và biến khỏi đây ngay-lập-tức !!!

Trái lại, Dương Chi có vẻ mất bình tĩnh và hét lên một chập nữa. Gia Duy nhanh chóng túm lấy cái chăn + quần áo của mình mà “lượn” khỏi phòng, để lại một mình Dương Chi với một mớ suy nghĩ hỗ lớn.

Vớ lấy cái gối gần đấy, Dương Chi áp mặt vào và hét lên lần 3.

– Aaaaahhhhhh... (Tần số âm thanh khẳng định có thể vỡ cửa kính)

Một mùi hương chợt thoang thoảng vờn quanh, xộc vào mũi nó. Là mùi bạc hà và khỏi nói cũng biết của ai...

– Cút !!: Nó ném cái gối ra xa không thương tiếc. (RIP~ cái gối :))

Mọi kí ức về ngày hôm qua ùa về trí óc nó, dù men rượu nặng kí nốc vào đã “chấn ngang”...

Nó và hấn đã...

ÁÁÁÁ !!!

Rượu thật đáng sợ, trong phút chốc có thể khiến mất một đời người. (cụ thể là đời nó :)) Nghĩ lại nó thật muốn đào một cái lỗ mà chui xuống quá ! Thường ngày nó kiên định lắm mà, sao bỗng dưng lại... đồng ý vậy chứ ???!!! Ôi giờ đất ơi rượu ơi là rượu...

Nó hít vào thở ra thật sâu. Bình tĩnh, trước hết phải tắm rửa thay đồ rồi xuống nói chuyện đằng hoàng với Gia Duy đã.

Dương Chi nhẹ nhàng đứng dậy, quần tắm ga quanh người. Nó chợt liếc thấy những đốm hoa văn màu đỏ sậm nổi bật như treu người trên tấm ga trắng.

Thật muốn phun một tràng chửi thề, lần đầu tiên của nó... Ôi... Đẹp sự ức chế thần kinh đang dần dâng lên trong đầu, Dương Chi mở tủ lấy đồ mới, ngó lơ đồng quần áo vứt tứ tung trên sàn, lạch bạch chạy vào nhà tắm.

Xong xuôi đầu đấy, Dương Chi soi lại mình trong gương, và thật may là nó đã làm vậy, vì...

Đậu má rau xanh !

Tên biến thái Dương Gia Duy đó dám để lại dấu hôn trên người nó ! abcxzyz&#\$%

Giờ nghĩ lại nếu nó và hấn đã lỡ làm với nhau thì giờ ai thèm cưới nó nữa chứ ?! (T/g: Thôi thì làm dấu nhà ảnh luôn đi)

“Em không thèm ăn cơm, em không thèm ăn cá, em chỉ cần xỏ lá chơi khăm mỗi ngày...~”

Dương Chi đang đứng ngây ngốc với “tương lai mai sau” của mình thì chợt nghe tiếng chuông điện thoại ngoài kia. Với tốc độ bản thờ, nó bẻ lại cổ áo sơmi che đi dấu vết “bằng chứng phạm tội” kia rồi chạy nhanh ra ngoài bắt máy.

Đập vào mắt nó là dòng chữ huyền thoại khiến nó mém ngã: “MẪU HẬU ĐẠI NHÂN”

– Mẹ à, con đã nói bao nhiêu lần rồi, con không đi xem mắt đâu !

Không quan tâm đầu dây kia định nói gì thì Dương Chi em nó đã ngay lập tức nói một tràng.

– Rồi rồi, mở cửa cho mẹ đã. : Người mà Dương Chi đặt tên là “MẪU HẬU ĐẠI NHÂN” ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng nói.

– ... Dạ ? : Dương Chi tạm thời đang trong trạng thái “não chưa thông”.

– Xuống mở cửa đi, mẹ đang đứng trước cửa nhà con này.

– ... : Nó chết sững người, mẹ nó đang ở đây, ngay trước cửa nhà nó !: – Mẹ, mẹ đứng yên đấy, con xuống ngay đây !

Chưa để đầu dây bên kia phản ứng nó liền tắt máy rồi phi như bay xuống tầng.

– Sao vội vậy ? : Gia Duy thấy nó đi xuống trong tình trạng khá vội vã liền hỏi

– Để chút nữa nói !

Nó phẩy phẩy tay rồi hấp tấp mở cửa.

– Mẹ ! : Nó gọi người phụ nữ đứng trước cửa.

Một người phụ nữ trung niên tầm 40-41 tuổi đang đứng trước cửa nhà nó. Bà mặc trên người bộ váy kiêu sa màu rượu vang phối với chiếc vòng ngọc trai trắng. Tự nhiên nó thấy hơi buồn nôn. Nốc cả đồng rượu vào dạ dày thì nhìn cái này thấy buồn nôn là đúng rồi.

Bộ váy màu rượu vang càng tôn thêm nước da trắng của người phụ nữ, dáng người bà vẫn còn đơm lại vẻ mềm mại thời thanh xuân thiếu nữ. Mái tóc bà được búi cao gọn gàng, vẻ đẹp tuổi trung niên bọc bên ngoài phong thái cao quý nhã nhặn. Đôi mắt bà hiền hòa mà sắc sảo như nhìn thấu tâm can người khác.

– Sao mẹ lại biết nhà con ở đây ?

– Mẹ hỏi thằng Minh.: Người phụ nữ mỉm cười.

Tên anh trai chết tiệt ! Nó thâm rửa anh nó.

(Cùng lúc đó, khi Thiên Minh đang vui vẻ nói cười với Minh Châu thì anh chợt thấy ớn lạnh sống lưng: ‘Đứa nào vừa nhắc mình à ???’)

– Tính đứng ngoài này nói chuyện hả ? : Người phụ nữ nghiêng đầu nhướn mày.

– A, con xin lỗi, mẹ vào đi !

Bước vào phòng khách, hai mẹ con liền đụng độ “kẻ ngoài cuộc” Gia Duy.

‘Chết cha ! Mình quên mất còn tên này ở đây !’

– Ồ, Gia Duy, sao cháu lại ở đây ?

– Bác Hạ, đã lâu không gặp : Hắn lễ phép cúi đầu cái chào mẹ nó.

Dafuq !? Bộ 2 người quen nhau hả ?

– Hai người quen nhau sao ? : Nó ngạc nhiên hỏi

– Eh ? Mẹ chưa nói với con hả ? Đây là người đi xem mắt mẹ bảo đó : Bà Hạ trưng cái mặt ngây thơ vô tội ra

– ‘ Nói lúc nào vậy ?’...

– Mà sao cháu lại ở đây vậy ? : Bà Hạ liền quay sang hỏi Gia Duy : Đã thế cả 2 đứa ăn má khá xộc xệch, đầu tóc khá bù rù nữa. Có chuyện gì giữa hai đứa vậy ? : Đột nhiên sự sắc sảo hiện lên trên đôi mắt bà và nó làm 2 người kia giật bắn cả mình.

– Mẹ nói gì vậy ? Chuyện gì là chuyện gì ?

– Bác cứ đùa hơi quá đó.

Dựa vào biểu hiện lúng túng của cả 2 người thì bà Hạ cũng hiểu ra mọi chuyện rồi. Bà chỉ vui vẻ nói:

– Con biết đó, sau việc bác Vũ (Cha của Gia Duy) hủy hôn ước với nhà cô bé Minh Thư thì mẹ đã ngỏ lời gả con cho nhà Gia Duy.

– Mẹ ! Sao mẹ nỡ lòng gả con gái mẹ đi như vậy !

– Sao ? Con không thích Gia Duy sao ?

– Không phải ,... Chỉ là mẹ có thể cho bọn con thù gian để tìm hiểu nhau được không ?

Bà Hạ khá ngạc nhiên, có vẻ Dương Chi rất nghiêm túc nên bà chỉ vui vẻ đáp lại:

– Được, nhưng nhanh lên để mẹ sớm có cháu mà bế đó.

– Mẹ !!!

Con au là đứa khá phũ nên xin lỗi phải phang vào

(Còn tiếp)

46. Chương 46: A Happy Ending ?

Tại một nhà hàng E nọ, có đôi trai gái đang ngồi đối diện nhau giữa tiếng vĩ cầm du dương...

Cô gái trẻ mặc bộ váy đen huyền bí tôn lên nước da trắng ngần. Đôi mắt cô to tròn đen láy, tràn đầy sức sống. Mái tóc đen mượt thả xõa ngang bờ vai trần viền ren.

Chàng trai ngồi đối diện cô điển trai trong bộ vest đen lịch thiệp. Mái tóc màu nâu ấm của anh rủ trước trán, ẩn hiện vẻ đẹp huyền bí khó cưỡng. Đôi mắt nâu ngập tràn tình cảm nhìn cô gái trước mặt.

Trong tiếng vĩ cầm du dương ấy, chàng trai đứng dậy, khụy gối trước cô gái trẻ rồi lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp. Anh mở nó ra, chiếc nhẫn kim cương nhỏ giữa hộp tỏa sáng lấp lánh như sao sa.

– Anh đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi, em đồng ý làm vợ anh nhé ! (T/g: Bình tĩnh, tôi đi nôn đã, ọ ọ)

– Rồi, rồi, tôi đồng ý mà. Đã có một đứa con với anh rồi chẳng nhẽ tôi lại từ chối ?! Cô gái nhún vai, thản nhiên nhếch môi cười đáp lại.

Một câu trả lời không thể tỉnh hơn được nữa.

.
. .

Hiện tại... Tại nhà Dương Chi...

– Cái con này, mai đám cưới rồi mà mày không đi ngủ đi, còn đứng đó làm gì nữa ?

Ngọc Linh ngáp dài ngáp ngắn, vuốt vuốt mái tóc nâu xoăn nhẹ (đã nhuộm lại), nhìn Dương Chi đang đứng trước ban công thần thờ.

– À, suy nghĩ mấy chuyện ấy mà.

Dương Chi mắt vẫn hướng ra bên ngoài, thuận miệng đáp.

– Suy nghĩ gì để sau tính, giờ việc của mày là đi ngủ ngay và luôn. Mai mày sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất, để dưới mắt có quảng thâm là thành “cô dâu panda” đấy, da dẻ cũng không đẹp nữa. Vào ngủ ngay !

Ngọc Linh chống nạnh, trừng mắt nói kiểu mama đại tổng quản.

– Rồi rồi, đi liền đây, bình tĩnh bình tĩnh.

Sau khi bị cái Linh giục già mãi Dương Chi mới chịu lết xác lên giường đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau, tại nhà thờ...

Trong phòng cô dâu...

– Nè, trang điểm vậy có đậm quá không chị ?

– Thế là nhẹ rồi mà.

– Vậy cái váy thì sao ? Hình như nó hơi... chật quá nhỉ ?

– Chị đo đúng vòng eo của em mà ?

– Thế cái này là cái gì vậy ?

– Miếng độn ngực đó !

– Đ-độn ngực ?! Sao em lại cần cái này ???

– Nào nào, em hãy nhớ hôm nay là đám cưới của em đó, phải thật xinh đẹp mới được. Ngực to hơn để quyến rũ tên Duy thôi mà.

– ... Em nghĩ chắc không cần đâu.

– Hề ? Em ngại gì ?

– ... Sao tự nhiên mặt chị nhìn nguy hiểm thế chị dâu ?

– Nào, nào...

– Á, đừng !

Rầm !

Cánh cửa bất chợt mở tung ra, Ngọc Linh hùng hổ bước vào. Mái tóc nâu xoăn nhẹ buộc lệch cao một bên đầu. Cô mặc bộ váy màu hồng phấn cổ tròn chiết eo, hoàn toàn tương phản với bộ mặt đen như đất nồi.

– Hai người đang làm cái gì vậy hả ?! Có biết phòng chú rể ở ngay bên cạnh không ?! Hai người có biết mấy người trong phòng chú rể mặt đỏ như cà chua chín không hả ??? Nhỏ tiếng giùm cái !

Ngọc Linh cứ thế chửi một tràng khiến chị dâu lẫn em chồng chỉ biết cúi đầu như trẻ nhỏ mắc lỗi. Ehehe, vậy mấy người bên kia nghe hết rồi hả ?

– Chị ra ngoài đây, hai đứa sửa soạn nốt nhé !: Minh Châu cười cười đứng lên.

Tà váy trắng vừa khuất sau cánh cửa, Ngọc Linh trấn tĩnh nhìn con bạn thân trong bộ đồ cưới.

Mái tóc lâu nay thả xõa hay buộc đuôi ngựa giờ búi cao gọn gàng, được cố định bằng chiếc cài tóc cô dâu màu trắng đính ngọc trai hồng. Khăn voan cô dâu được viền ren, trang trí tinh xảo phủ dài ngang lưng. Gò má thoa một lớp kem lót nhẹ rồi đánh phấn hồng mỏng lên. Nước da trắng tôn lên đôi mắt to tròn đen láy được kẻ viền đen xạm nhẹ, bên trên phủ một ít nhũ trắng. Lông mi dài được chuốt mascara khiến nó trông đen, dài và dày hơn. Đôi môi vốn đã hồng hào đầy đặn nên được tô màu hồng cam san hô quanh viền môi, tô đậm vẽ tinh nghịch hoạt náo vốn có của chủ nhân.

Và đặc biệt nhất chính là chiếc váy cưới.

Dương Chi mặc bộ váy cô dâu màu trắng trang nhã để vai trần. Bàn tay nhỏ nhắn bọc trong chiếc găng tay hở ngón trang trí tinh xảo. Bông hồng trắng phủ kim nhũ đính trên ngực áo. Dải lụa buộc quanh eo thắt nơ sau lưng. Chiếc váy dài chấm đất, tầng tầng lớp lớp lụa trắng phủ quanh thân, tạo vẻ bồng bềnh phập phồng.

– Còn 4 tiếng nữa mới đến đám cưới mà, sao mặc sớm vậy ?: Ngọc Linh mỉm cười. Không ngờ con bạn cô cũng có ngày này. (MDC: Khinh nhau hả con kia ?!)

– Hihi, mặc trước xem thử nó trông thế nào ấy mà !: Dương Chi đáp lại với nụ cười tinh nghịch.

Cốc cốc !

Tiếng gõ cửa vang lên.

– Mời vào ! : Dương Chi đáp

– Xin lỗi đã làm phiền !

Người bước vào là một cô gái tầm tuổi Minh Châu. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô gái đó quay người.

Cô gái đó có khuôn mặt trái xoan, mái tóc đen cắt ngắn áp sát khuôn mặt. Cô mặc chiếc áo lụa trắng cổ tròn, tay áo dài đến khuỷu. Chiếc váy đen bó dài đến đầu gối tôn lên đôi chân thon dài. Cô gái mỉm cười:

– Woa ! Cô dâu đây sao, em đúng là xinh thật đó ! Tên Gia Duy ấy đúng là có mắt nhìn người thật

– Ừm... Xin lỗi, chị là ai vậy ?: Dương Chi hỏi

– ỂỂỂ ? Chú rể của em chưa bao giờ nhắc đến chị sao ??: Cô gái ngạc nhiên.

– Chưa luôn !: Dương Chi phũ phàng đáp lại.

- Tên này đúng là đáng trách mà. Vậy thì chị tự giới thiệu, chị là Thùy Linh, bạn cũ của chú rể !: Cô gái nói.
- Vâng, rất vui được gặp chị ạ !
- Ủ, chị chỉ ghé xem cô dâu tí thôi, vậy chị đi đây !
- Thùy Linh đi ra, đóng cửa lại.
- Tao thấy chị ấy không phải bạn bình thường của anh Duy đâu.
- Ngọc Linh ghé sát tai Dương Chi nói bằng giọng nghi ngờ.
- Hả ? Ý mày là sao ?
- Làm gì có chuyện một đứa con gái như thế tự nhận mình là bạn cũ với chú rể được.
- Mày nói linh tinh gì vậy ? Xem nhiều phim Hàn Quốc rồi ngộ à !
- Đây có, tao thấy nghi thật mà.
- Cạch !
- Minh Châu lại đi vào.
- A ! Chị Châu này, cái cô gái vừa nãy vừa đi ra là ai vậy ?
- Ngọc Linh thấy Minh Châu vào liền tiện hỏi luôn.
- À, đó là Thùy Linh, bạn gái cũ của Gia Duy đó.
- Bạn gái cũ à ?
- Ngọc Linh nói và nhìn Dương Chi với ánh mắt ‘tao đã nói mà’.
- Họ đang nói chuyện ở phòng kia đó, có muốn góp vui không ?: Minh Châu rủ 2 người.
- 2 người đi đi, em ở lại chỉnh sửa chút.
- Ủ, vậy bọn tao đi nha. Đừng có tự ki quá đấy nhé !
- Nói rồi 2 người đi ra, để lại Dương Chi một mình trong phòng.
- Đứng trước gương, nó chợt nở một nụ cười tinh quái. Hề hề, hay là mình đi chơi tí nhỉ ?
- 20 phút sau...
- Tao mang trà sữa cho mày này Chi !
- Ngọc Linh cầm túi trà sữa, mở cửa bước vào...
- ... Và cô nhận ra một sự thật là chẳng có ai ở trong phòng cả.
- Cô lặng lẽ đóng cửa rồi đi sang phòng chú rể.
- Gia Duy tóc tai chải chuốt cẩn thận, mặc bộ vest màu trắng sang trọng đang ngồi nói chuyện vui vẻ với Thiên Minh và Minh Dương.
- ‘Mẹ ơi, đẹp trai quá ! A ! Bình tĩnh, đây đâu phải mục đích mình sang đây !’ Dương Chi không có trong phòng !
- Hả ? Cái gì cơ !? : Cả lũ con trai đồng thanh.
- Lúc em quay về thì chẳng thấy nó trong phòng.: Ngọc Linh báo cáo.
- Chặc ! Con này đúng lúc này lại đi đâu vậy ?: Thiên Minh chẹp miệng tỏ thái độ.
- Thấy vậy cười không còn đó, đừng nói nó cứ thế mặc vậy mà đi ra ngoài đó.: Cái Linh nói tiếp.
- Để tôi ra ngoài tìm cho !

Gia Duy cứ thế bỏ đi luôn.

– Eh?? ?! Mấy người không tính ngăn ảnh hả ? : Ngọc Linh hỏi.

– Kệ thằng đấy đi, nó đã đi thì không ngăn lại được đâu.: Minh nói, Minh Dương đứng bên gật đầu đồng tình.

Cùng lúc đó, tại Công viên Thống Nhất.

Một cô gái mặc chiếc váy cưới trắng đang ngồi đu đưa trên cái xích đu gỗ.

Mọi người ở đó trầm trồ, bàn tán rồi rút smartphone ra chụp ảnh tung lên mạng.

(Báo giật tít : Thiếu nữ mặc váy cưới xinh như tiên nữ xuất hiện ở công viên Thống Nhất ! / Thiếu nữ bị chồng bỏ đến ngồi tự kỉ ở công viên !?, blah blah...)

– Nè em gái, sao lại ngồi đây một mình vậy ?

Nó ngược đầu lên nhìn, f**k ! Đi đâu cũng gặp mấy đứa như thế này là sao ấy nhỉ !?

– Oh ! Váy cưới này, đừng nói vừa bị chồng bỏ đấy !

Oi,oi. Dạo này có nhiều người hay bị ngứa mồm hay sao í nhỉ ? Bộ hết việc làm hay sao mà xía vào chuyện người khác hả ?

– Nè, cút ra không tôi cho mấy người không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời bây giờ !: Dương Chi hơi gần giong, nhìn bọn chúng với ánh mắt khinh bỉ.

– Mày nói gì hả con kia !

Tên đó vung tay lên định đánh Dương Chi thì bị một bàn tay khác chặn lại.

Dương Chi ngược đầu lên, trong đôi mắt đen láy của nó chính là hình ảnh của hắn.

‘Hắn trông bánh trai nhỉ ?’

– Anh đang làm gì vợ tương lai của tôi vậy ?

Gia Duy nói, tay bóp chặt cánh tay tên kia.

– À, ch-chúng tôi c-chỉ đùa chút thôi mà... Đi luôn đây.

Gia Duy vừa thả tay ra là bọn chúng liền bỏ chạy mất hút luôn. Hắn ngồi xuống cái xích đu bên cạnh và hỏi:

– Sao lại ra đây ?

– Chán !: Dương Chi cảm thán một cái

– Cái Linh nói rằng em ghen với Thùy Linh. Đúng thật đấy hả ?

– Làm gì có !: Dương Chi bĩu môi. Rõ ràng là đang ghen mà.

– Em có biết là anh yêu em không, hơn mọi thứ trên thế giới đó.

– Anh ngộ ngôn tình hả ?

Nó thản nhiên phang một câu rất phũ vào mặt Gia Duy.

– Thật đó: Gia Duy nhẹ cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Dương Chi

– Hừm, tạm tin anh đó: Dương Chi hơi đỏ mặt tí :- Thôi, quay về chuẩn bị làn đám cưới thôi.

Dương Chi đứng dậy thì bị Gia Duy kéo lại.

– Gì vậy ? : Nó quay đầu lại hỏi.

– Ê nhóc, làm vợ anh nhé !

– Vâng !

.
. .
. .
. .
. .
. .

Đó hẳn là kết thúc đẹp cho Dương Chi và Gia Duy rồi. Vậy những người khác thì sao ?

Minh Châu vài năm sau đã sinh ra bé Tuệ, Thiên Minh dduợc lên chức cha.

Ngọc Linh và Minh Dương thì đang hẹn hò. Mấy năm sau, Linh là người đầu tiên ngỏ ý đòi kết hôn.

Tuấn thì đã kết hôn với một cô gái tốt.

Minh Thư thì đã cưới chồng, một người đàn ông tốt. Cô ấy đang có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Vậy đây là một happy ending rồi nhỉ ?

Hết.

—————;;—————

Còn ngoại truyện, trưa đăng nốt !

47. Chương 47: Ngoại Truyện

NGOẠI TRUYỆN: “THUẬN THEO CHIỀU GIÓ”

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, thoáng chốc đã đến đầu tháng Sáu...

Tại nhà Dương Chi, vắng vắng tiếng cười đùa của 4 người phụ nữ.

Trong phòng khách, bà Hạ ngồi trên ghế sofa chính giữa, bên phải là con dâu tương lai, tức Minh Châu; bên trái là con gái và bạn thân của con gái, tức Dương Chi và Ngọc Linh.

Bà Hạ nói cười vui vẻ với con dâu tương lai, hoàn toàn ngó lơ con gái và bạn thân của con gái. Khổ thân hai đứa nó, ăn quả bơ này giờ, vì không thể phá cái hàng rào “mẹ chồng thăm thiết nói chuyện với nàng dâu” nên đành quay sang tám dóc với nhau.

– Tức điên người, tao thề sẽ không nhìn mặt hắn nữa ! Cái mặt thư sinh bánh bèo thấy ớn !

Ngọc Linh đã nhuộm mái tóc vàng của mình thành màu đỏ ngày hôm qua sau trận cãi vã nảy lửa với Minh Dương. Thành ra mái tóc đỏ đã nghiễm nhiên biến khuôn mặt đỏ bừng tức giận của cô nàng thành quả cầu lửa đỏ rực. (=.=)

– Nhìn cái mặt chỉ muốn tát cho rơi răng vêu mỏ. Cứ làm ra vẻ ra đây hiểu biết lắm ý, chốc chốc lại đẩy gọng kính, xía xía xối xối. Ước chế phát điên lên được !

Dương Chi miệng ngậm ống hút uống sinh tố, ngoài mặt gật gật đầu mà bên trong thầm phản bác. Sự hiểu biết của người ta hơn mây nhiều, là ai trong mấy lần kiểm tra toàn kèm mây học hủ ? Còn nữa, ai trong một lần lỡ miệng nói, vẻ đẹp trai hút mắt sau cặp kính ấy lừa dối bao nhiêu người, là ai hử ? Là ai ??? Chưa hết, tao thề trong vòng 3 ngày mây mà không gặp lại hắn thì tao đi đầu xuống đất !

– À phải rồi, chuyện của mây với Gia Duy sao rồi ? Ngọc Linh bắt chợt hỏi.

– Ặc !: Dương Chi đang thần nhiên uống ngụm sinh tố lập tức suýt phun ra ngoài.

Ngọc Linh nhìn vẻ luống cuống của Dương Chi, lòng đầy nghi ngờ.

– Ách, sao tự dưng lôi tên đó vào ?

– Có chuyện gì đó giữa hai người đúng không ? Tao thấy lạ lắm.

– Mày mơ ngủ à ?

– Mơ ngủ cái búa á. Sau cái đêm hôm mày về tao đã thấy lạ rồi. Tự dưng hai người gượng gạo hẳn, còn nữa, hình như hôm sau thiếu mất một cái chăn và một tấm ga giường... Ừm !

Ngọc Linh còn chưa nói xong đã bị Dương Chi bịt miệng lại. Nó nhìn cô bằng ánh mắt đe dọa. Ở phía bên kia, bà Hạ và Minh Châu ngừng nói chuyện, nhìn hai đứa nó với ánh mắt “có chuyện gì thế?”

– Ấy, không có gì đâu ạ. Hai người cứ tiếp tục hâm nóng tình cảm đi, đừng để ý tới bọn con.: Dương Chi cười cười: – Mày nói nhiều mệt rồi đúng không. Đây, hoa quả đây, ăn đi cho bổ.

Chưa kịp để Ngọc Linh ú ớ gì, nó đã lấy miếng táo trên đĩa nhét vào mồm cô.

– Tao nghi lắm nhé, chắc chắn giữa hai người có chuyện gì đó.

Ngọc Linh khó khăn nhai nuốt một miếng đầy táo, lườm lườm nhìn nó.

– Rồi rồi, nhưc đầu quá ! “Tất nhiên rồi, xảy ra “vụ đó” không có chuyện gì mới là lạ !”: Nó nhăn mặt thâm nghĩ rồi với tay lấy một miếng bánh kem đưa lên miệng, nhưng... mùi ngọt ngọt kì lạ của miếng bánh làm nó buồn nôn.

– Ờ... !

Nó bịt miệng, chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Ngọc Linh im bật, cùng bà Hạ và Minh Châu nhìn theo bóng Dương Chi mất hút sau cánh cửa nhà vệ sinh.

Độ chừng hơn 10 phút sau, nó loạng choạng đi ra, mặt mày xanh lét như tàu lá chuối. Nó giật mình khi thấy bà Hạ, Minh Châu và Ngọc Linh đang chăm chú nhìn mình, nó cũng nhìn lại 3 người.

– Sao nhìn con ghê vậy, mặt con dính gì à ? : Ba người phụ nữ càng nhìn tợn hơn khiến nó đành giơ tay xin hàng.

– Chi, mày...

– Làm sao, có vấn đề gì à ?

Nó đi vào bếp, mở tủ lạnh lấy ra hộp sữa lớn đổ ra cốc, đang định đưa lên uống thì cái cảm giác cồn cào khó chịu lại dâng lên.

– Ờ... !

Nó lại tiếp tục “sự nghiệp” trong nhà vệ sinh. (=.=)

Nôn ra mặt xanh mặt vàng xong lại thất thểu ra ngoài, nó thấy Mẫu hậu đại nhân mặt mày nghiêm trọng ra chiều chỉ đi theo mẹ đến chỗ này.

Tại bệnh viện Y nọ, có cô gái tóc đỏ cầm trên tay mấy tờ giấy xét nghiệm, giọng điệu đắc chí:

– Biết ngay là hai người có chuyện mà !

.

.

.

.

...Tại Tập đoàn OP, phòng Giám đốc...

Rầm !

Gia Duy đang đầu tắt mặt tối với đồng giấy tờ ngắt ngưỡng cần phê duyệt thì cửa phòng bất chợt bật tung khỏi bản lề, sập xuống luôn. (RIP~ cánh cửa :))

– Cái quái gì... ?!

Hắn giật mình khi thấy Thiên Minh lù lù đi vào với khuôn mặt dữ tợn. Anh nghiêng rằng trợn mắt túm cổ áo hắn mà gào lên:

– Thằng khốn ! Tao đập chết mày !! WTF ? Chuyện gì đang xảy ra vậy ???

– B-Bình tĩnh ! Có gì từ từ nói...

– Bình tĩnh con khỉ ! Mày làm con Chi thành ra thế kia tao mà bình tĩnh được thì đéch phải tao !!!: Thiên Minh câu tiết chữ thề.

À ré ? Dương Chi ư ? Sao lại lôi Dương Chi vào đây ?

– Có chuyện gì sao ?

– Mày còn hỏi có chuyện gì sao ? : Đầu Thiên Minh như muốn phụt khói: – Mày làm nó có thai mà còn hỏi “có chuyện gì sao” à ???! Tao đập chết mày !!! (T/g: Có nên RIP Gia Duy luôn không :))

– Dương Chi có thai thì làm... : Hắn nuốt trở lại từ “sao” vào trong bụng: – Khoan đã, Dương Chi có thai ???!!!!

Đáp lại hắn là vẻ mặt đen đỏ trắng xanh tím tái lộn tung phèo của Thiên Minh

.
. .
. .
. .

Từ bệnh viện trở về nhà, nó chính thức ngáo + ngu người luôn rồi. Mặt nó đơ đơ nhìn tờ giấy trong tay.

“Kết quả khám sức khỏe: Mang thai 2 tuần...”

Đã gần 1 tháng kể từ “sự cố” sau khi nó về nước. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến nó loạn óc luôn. Cả hai đã thống nhất sẽ không nhắc lại vụ này nữa, cứ để mọi chuyện “xuôi theo chiều gió”. Vâng, kết quả của việc “xuôi theo chiều gió” là thế này đây. Giờ bình tĩnh nhớ lại, nó thậm chí còn không dùng thuốc tránh thai sau đó...

Nó gục mặt vào lòng bàn tay. Mai Dương Chi, đã rõ sự ngu người kèm ngu học của mày chưa ? Giờ thì hay rồi, đến mẹ còn chả cần hỏi cũng biết bố đứa bé là ai nữa kìa !

– Chi, có người muốn gặp em này.: Minh Châu nói. Cô vừa dứt lời thì bóng Gia Duy đã lù lù xuất hiện trong phòng khách với giỏ hoa quả trên tay.

– Chào nhóc...: Hắn lúng túng chào.

– Ồ chào.: Nó đáp lại ngang phè.

– Ừm, cậu ngồi đi Duy.: Minh Châu mời nhưng hắn vẫn đứng im.

Phòng khách chìm vào im lặng.

Nó thản nhiên ngồi trên sofa ăn xoài, hắn đứng im như tượng còn Minh Châu có cảm nghĩ mình như con dỏ khi đứng đây cười một mình.

– Ồ... Chị đi ra ngoài có chút nhé, hai người cứ tự nhiên nói chuyện với nhau đi !: Minh Châu huých huých tay hắn, đánh bài chuẩn.

Phòng khách vẫn chìm vào im lặng sau khi Minh Châu đi, thậm chí còn quái dị hơn. Dương Chi cũng hết kiên nhẫn mà lên tiếng nói:

– Chắc anh không đến đây chỉ để đứng đó đâu...

– Chúng ta kết hôn đi.: Gia Duy đột ngột cắt ngang, nghiêm túc nói.

Một câu trúng trọng tâm vẫn đề khiến nó suýt cắn phải lưỡi.

– C-Cái... ?! Đây là cách giải quyết của anh đấy hả ?

– Không, là anh thật lòng.: Hắn đi tới trước mặt nó, quỳ một gối xuống: – Ừm, hiện tại thứ nên có thì lại không có, tạm bỏ qua. Nhưng... : Hắn nhìn thẳng vào mắt nó, rành rọt nói: – Anh yêu em, chúng ta kết hôn nhé.

Trong lòng Dương Chi chợt trào dâng một thứ cảm xúc gì đó mà nó không biết tên. Tim nó đập loạn lên, mặt cũng hơi hơi đỏ. Suýt nữa nó đã buột miệng nói “Vâng” rồi. (T/g: Cái này là mồm nhanh hơn não :))

– K-Khoan, từ từ đã !: Nó vội xua tay.

– Chẳng lẽ... em không đồng ý ?: Tia thất vọng xẹt qua mắt hắn.

– K-Không phải... Ý tôi là... có, không không... Giờ ạ !: Bối rối quá, Dương Chi bấy giờ rất bối rối: – Tôi không có nói là sẽ... không kết hôn với anh...

Hai mắt Gia Duy chợt sáng lên.

– Nhưng... hiện tại thì chưa.: Nó phang vào mặt hắn một câu rất phủ.: – Hãy để... để sau khi đứa bé ra đời được không ? Tôi thực sự chưa hiểu hết con người của anh, hãy cho tôi thêm chút thời gian. Sau khi đứa bé ra đời... khoảng...: – Nó nhảm tính.: – Hai năm nữa. Sau hai năm, được không ?Đáp lại nó là gương mặt cười tươi rạng rỡ của hắn.

– Hai năm, năm năm hay mười năm cũng được, chỉ cần em đồng ý.: Gia Duy nhẹ nhàng nói.

– A-Anh bị ngộ ngôn tình hả ?: Mặt Dương Chi đỏ đến tận tai: – Tôi đói rồi ! Tôi muốn ăn s-sandwich ! Sandwich !

Phụ nữ mang thai có quyền của riêng họ, đại gì mà không dùng ?

– Rồi rồi, em muốn gì anh sẽ mua hết cho em.: Gia Duy cười.

Thời gian nối nhau trôi đi, 9 tháng 10 ngày sau, vào một ngày của hạ tuần tháng Ba, hoàng tử bé mọi mà người mong chờ, cháu đích tôn nhà họ Dương – Dương Quốc Kiên ra đời!

Vậy là xong, cuối cùng cũng thực sự hết truyện :))) Cảm giác thật thoải mái :))

Au xin gửi lời cảm ơn tới tất cả các bạn đã dõi theo truyện của au, mặc dù “trình” của au còn kém, viết lúc hay lúc dở, nhưng xin chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ để au hoàn thành bộ truyện đầu tay này. Hức hức, vui quá đi mất XD

Truyện chỉ có 1 ngoại truyện thôi, mọi người có vùi cũng vô ích. (Vâng, căn cứ vào phần “Say rượu” cũng đủ biết con au phủ đến mức nào :333) Tiện đây con au xin nói luôn, au có viết truyện mới hay không thì phải xem lại đã, năm sau thi cấp 3 mà không lên được thì chết :v

Vậy, Kiyoko Yamaguchi này xin viết lời kết truyện tại đây ! Chào thân ái và hẹn gặp lại ! *tung hoa*

Kiyoko Yamaguchi

Bẹp

ĐÃ IN DẤU DÉP

48. Chương 48: Ngoại Truyện: “thuận Theo Chiều Gió”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng chốc đã đến đầu tháng Sáu...

Tại nhà Dương Chi, vắng vẳng tiếng cười đùa của 4 người phụ nữ.

Trong phòng khách, bà Hạ ngồi trên ghế sofa chính giữa, bên phải là con dâu tương lai, tức Minh Châu; bên trái là con gái và bạn thân của con gái, tức Dương Chi và Ngọc Linh.

Bà Hạ nói cười vui vẻ với con dâu tương lai, hoàn toàn ngó lơ con gái và bạn thân của con gái. Khổ thân hai đứa nó, ăn quả bơ này giờ, vì không thể phá cái hàng rào “mẹ chồng thăm thiết nói chuyện với nàng dâu” nên đành quay sang tám dóc với nhau.

– TỨC diên người, tao thề sẽ không nhìn mặt hần nữa ! Cái mặt thư sinh bánh bèo thấy ớn !

Ngọc Linh đã nhuộm mái tóc vàng của mình thành màu đỏ ngày hôm qua sau trận cãi vã nảy lửa với Minh Dương. Thành ra mái tóc đỏ đã nghiễm nhiên biến khuôn mặt đỏ bừng tức giận của cô nàng thành quả cầu lửa đỏ rực. (=.=)

– Nhìn cái mặt chỉ muốn tát cho rơi răng vêu mỗ. Cứ làm ra vẻ ra đây hiểu biết lắm ý, chốc chốc lại đẩy gọng kính, xĩa xĩa xối xối. Ưc chế phát diên lên được !

Dương Chi miệng ngậm ống hút uống sinh tố, ngoài mặt gật gật đầu mà bên trong thầm phản bác. Sự hiểu biết của người ta hơn mày nhiều, là ai trong mấy lần kiểm tra toàn kèm mày học hử ? Còn nữa, ai trong một lần lỡ miệng nói, vẻ đẹp trai hút mắt sau cặp kính ấy cửa đổ bao nhiêu người, là ai hử ? Là ai ??? Chưa hết, tao thề trong vòng 3 ngày mày mà không gặp lại hần thì tao đi đầu xuống đất !

– À phải rồi, chuyện của mày với Gia Duy sao rồi ? Ngọc Linh bắt chợt hỏi.

–Ặc !: Dương Chi đang thần nhiên uống ngụm sinh tố lập tức suýt phun ra ngoài.

Ngọc Linh nhìn vẻ luống cuống của Dương Chi, lòng đầy nghi ngờ.

– Ách, sao tự dưng lôi tên đó vào ?

– Có chuyện gì đó giữa hai người đúng không ? Tao thấy lạ lắm.

– Mày mơ ngủ à ?

– Mơ ngủ cái búa á. Sau cái đêm hôm mày về tao đã thấy lạ rồi. Tự dưng hai người gượng gạo hần, còn nữa, hình như hôm sau thiếu mất một cái chăn và một tấm ga giường... Ừm !

Ngọc Linh còn chưa nói xong đã bị Dương Chi bịt miệng lại. Nó nhìn cô bằng ánh mắt đe dọa. Ở phía bên kia, bà Hạ và Minh Châu ngừng nói chuyện, nhìn hai đứa nó với ánh mắt “có chuyện gì thế?”

– Ấy, không có gì đâu ạ. Hai người cứ tiếp tục hâm nóng tình cảm đi, đừng để ý tới bọn con.: Dương Chi cười cười: – Mày nói nhiều mệt rồi đúng không. Đây, hoa quả đây, ăn đi cho bổ.

Chưa kịp để Ngọc Linh ú ớ gì, nó đã lấy miếng táo trên đĩa nhét vào mồm cô.

– Tao nghi lắm nhé, chắc chắn giữa hai người có chuyện gì đó.

Ngọc Linh khó khăn nhai nuốt một miếng đầy táo, lườm lườm nhìn nó.

– Rồi rồi, nhưc đầu quá ! “Tất nhiên rồi, xảy ra “vụ đó” không có chuyện gì mới là lạ !”: Nó nhăn mặt thầm nghĩ rồi với tay lấy một miếng bánh kem đưa lên miệng, nhưng... mùi ngọt ngọt kì lạ của miếng bánh làm nó buồn nôn.

– Qe... !

Nó bịt miệng, chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Ngọc Linh im bật, cùng bà Hạ và Minh Châu nhìn theo bóng Dương Chi mất hút sau cánh cửa nhà vệ sinh.

Độ chừng hơn 10 phút sau, nó loạng choạng đi ra, mặt mày xanh lét như tàu lá chuối. Nó giật mình khi thấy bà Hạ, Minh Châu và Ngọc Linh đang chăm chú nhìn mình, nó cũng nhìn lại 3 người.

– Sao nhìn con ghê vậy, mặt con dính gì à ? Ba người phụ nữ càng nhìn tợn hơn khiến nó đành giơ tay xin hàng.

– Chi, mày...

– Làm sao, có vấn đề gì à ?

Nó đi vào bếp, mở tủ lạnh lấy ra hộp sữa lớn đổ ra cốc, đang định đưa lên uống thì cái cảm giác cồn cào khó chịu lại dâng lên.

– Oẹ... !

Nó lại tiếp tục “sự nghiệp” trong nhà vệ sinh. (=.=)

Nôn ra mật xanh mật vàng xong lại thất thểu ra ngoài, nó thấy Mẫu hậu đại nhân mặt mày nghiêm trọng ra chiều chỉ đi theo mẹ đến chỗ này.

Tại bệnh viện Y nọ, có cô gái tóc đỏ cầm trên tay mấy tờ giấy xét nghiệm, giọng điệu đặc chí:

– Biết ngay là hai người có chuyện mà !

.
. .
. .
. .

...Tại Tập đoàn OP, phòng Giám đốc...

Rầm !

Gia Duy đang đầu tắt mặt tối với đồng giấy tờ ngất ngưỡng cần phê duyệt thì cửa phòng bất chợt bật tung khỏi bản lề, sập xuống luôn. (RIP~ cánh cửa :))

– Cái quái gì... ?!

Hắn giật mình khi thấy Thiên Minh lù lù đi vào với khuôn mặt dữ tợn. Anh nghiêng rằng trốn mất túm cổ áo hắn mà gào lên:

– Thằng khốn ! Tao đập chết mày !! WTF ? Chuyện gì đang xảy ra vậy ???

– B-Bình tĩnh ! Có gì từ từ nói...

– Bình tĩnh con khỉ ! Mày làm con Chi thành ra thế kia tao mà bình tĩnh được thì đéch phải tao !!!: Thiên Minh câu tiết chữi thề.

À ré ? Dương Chi ư ? Sao lại lôi Dương Chi vào đây ?

– Có chuyện gì sao ?

– Mày còn hỏi có chuyện gì sao ? : Đầu Thiên Minh như muốn phụt khói: – Mày làm nó có thai mà còn hỏi “có chuyện gì sao” à ???! Tao đập chết mày !!! (T/g: Có nên RIP Gia Duy luôn không :))

– Dương Chi có thai thì làm... : Hắn nuốt trở lại từ “sao” vào trong bụng: – Khoan đã, Dương Chi có thai ???!!!!

Đáp lại hắn là vẻ mặt đen đỏ trắng xanh tím tái lộn tung phèo của Thiên Minh

.
. .
. .
. .

Từ bệnh viện trở về nhà, nó chính thức ngáo + ngu người luôn rồi. Mặt nó đơ đơ nhìn tờ giấy trong tay.

“Kết quả khám sức khỏe: Mang thai 2 tuần...”

Đã gần 1 tháng kể từ “sự cố” sau khi nó về nước. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến nó loạn óc luôn. Cả hai đã thống nhất sẽ không nhắc lại vụ này nữa, cứ để mọi chuyện “xuôi theo chiều gió”. Vâng, kết quả của việc

“xuôi theo chiều gió” là thế này đây. Giờ bình tĩnh nhớ lại, nó thậm chí còn không dùng thuốc tránh thai sau đó...

Nó gục mặt vào lòng bàn tay. Mai Dương Chi, đã rõ sự ngu người kèm ngu học của mày chưa ? Giờ thì hay rồi, đến mẹ còn chả cần hỏi cũng biết bố đứa bé là ai nữa kìa !

– Chi, có người muốn gặp em này.: Minh Châu nói. Cô vừa dứt lời thì bóng Gia Duy đã lù lù xuất hiện trong phòng khách với giỏ hoa quả trên tay.

– Chào nhóc...: Hấn lúng túng chào.

– Ồ chào.: Nó đáp lại ngang phè.

– Ừm, cậu ngồi đi Duy.: Minh Châu mời nhưng hấn vẫn đứng im.

Phòng khách chìm vào im lặng.

Nó thản nhiên ngồi trên sofa ăn xoài, hấn đứng im như tượng còn Minh Châu có cảm nghĩ mình như con dỏ khi đứng đây cười một mình.

– Ồ... Chị đi ra ngoài có chút nhé, hai người cứ tự nhiên nói chuyện với nhau đi !: Minh Châu huých huých tay hấn, đánh bài chuẩn.

Phòng khách vẫn chìm vào im lặng sau khi Minh Châu đi, thậm chí còn quái dị hơn. Dương Chi cũng hết kiên nhẫn mà lên tiếng nói:

– Chắc anh không đến đây chỉ để đứng đó đâu...

– Chúng ta kết hôn đi.: Gia Duy đột ngột cắt ngang, nghiêm túc nói.

Một câu trúng trọng tâm vẫn đề khiến nó suýt cắn phải lưỡi.

– C-Cái... ?! Đây là cách giải quyết của anh đấy hả ?

– Không, là anh thật lòng.: Hấn đi tới trước mặt nó, quỳ một gối xuống: – Ừm, hiện tại thứ nên có thì lại không có, tạm bỏ qua. Nhưng... : Hấn nhìn thẳng vào mắt nó, rành rọt nói: – Anh yêu em, chúng ta kết hôn nhé.

Trong lòng Dương Chi chợt trào dâng một thứ cảm xúc gì đó mà nó không biết tên. Tim nó đập loạn lên, mặt cũng hơi hơi đỏ. Suýt nữa nó đã buột miệng nói “Vâng” rồi. (T/g: Cái này là mồm nhanh hơn não :))

– K-Khoan, từ từ đã !: Nó vội xua tay.

– Chẳng lẽ... em không đồng ý ?: Tia thất vọng xẹt qua mắt hấn.

– K-Không phải... Ý tôi là... có, không không... Giờ ạ !: Bối rối quá, Dương Chi bấy giờ rất bối rối: – Tôi không có nói là sẽ... không kết hôn với anh...

Hai mắt Gia Duy chợt sáng lên.

– Nhưng... hiện tại thì chưa.: Nó phang vào mặt hấn một câu rất phũ.: – Hãy để... để sau khi đứa bé ra đời được không ? Tôi thực sự chưa hiểu hết con người của anh, hãy cho tôi thêm chút thời gian. Sau khi đứa bé ra đời... khoảng...: – Nó nhảm tính.: – Hai năm nữa. Sau hai năm, được không ?Đáp lại nó là gương mặt cười tươi rạng rỡ của hấn.

– Hai năm, năm năm hay mười năm cũng được, chỉ cần em đồng ý.: Gia Duy nhẹ nhàng nói.

– A-Anh bị ngộ ngôn tình hả ?: Mặt Dương Chi đỏ đến tận tai: – Tôi đói rồi ! Tôi muốn ăn s-sandwich ! Sandwich !

Phụ nữ mang thai có quyền của riêng họ, đại gì mà không dùng ?

– Rồi rồi, em muốn gì anh sẽ mua hết cho em.: Gia Duy cười.

Thời gian nối nhau trôi đi, 9 tháng 10 ngày sau, vào một ngày của hạ tuần tháng Ba, hoàng tử bé mọi mà người mong chờ, cháu đích tôn nhà họ Dương – Dương Quốc Kiên ra đời!

Vậy là xong, cuối cùng cũng thực sự hết truyện :))) Cảm giác thật thoải mái :))

Au xin gửi lời cảm ơn tới tất cả các bạn đã dõi theo truyện của au, mặc dù “trình” của au còn kém, viết lúc hay lúc dở, nhưng xin chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ để au hoàn thành bộ truyện đầu tay này. Hức hức, vui quá đi mất XD

Truyện chỉ có 1 ngoại truyện thôi, mọi người có vùi cũng vô ích. (Vâng, căn cứ vào phần “Say rượu” cũng đủ biết con au phũ đến mức nào :333) Tiện đây con au xin nói luôn, au có viết truyện mới hay không thì phải xem lại đã, năm sau thi cấp 3 mà không lên được thì chết :v

Vậy, Kiyoko Yamaguchi này xin viết lời kết truyện tại đây ! Chào thân ái và hẹn gặp lại ! *tung hoa*

Kiyoko Yamaguchi

Bep

ĐÃ IN ĐẦU DÉP

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-nhoc-lam-ban-gai-anh-di>